PHALARIDIS AGRIGENTINORVM tyranni Epiſtolæ doctiſſimæ, Græcè ac Latinè.

Thoma Naogeorgo

[redacted]

Straubingenſi interprete.

BASILEAE, PER IOANnem Oporinum.

INGENVO AC DO CTISSIMO ADOLESCENTI MARTINO ISINGRINIO, Philoſophiæ, bonarúmque literarum Profeſſori Viennæ Auſtriæ, THOMAS NAOGEorgus S. D.

NE me de Lethæo flumine bibiſſe putes, MARTINE doctiſsime: adhuc probè memoria teneo, quid tibi hinc Viennam redeunti promiſerim. Nam quum te cupere dixiſſes, ut aliquo libello edito, tibi'que dicato, initę inter nos amicitię ſymbolum aliquod ac teſtimoniũ extaret: ego id me curaturũ recepi, primamq́; quamcũq; tibi lucubrationem dicaturum. Hæſitaui autem diu, quid'nam ſcripti potiſsimum tibi nuncuparem. Habebam parata Theologica quædam: ſed dum

conſidero, quàm malè iſtic audiat ſincerior theologia, ut uix CHRISTVM atq; Euangeliũ nominare fas ſit: nolui te ijs grauare, tibi'que conciliare inuidiam. Nec Poetica mea opuſcula uiſa ſunt conuenire: nimirum idem quod Theologica agentia. & ſcis tu, qua ſoleam agere libertate, ut hypocriſin atque ſuperſtitionem fugiant ac deteſtentur omnes, ueramq; ſectentur pietatem. Reſtabat, ut alienũ quoddam ac prophanum Opus, quod hactenus Latinis ignotum fuiſſet, è Græcis cõuerterem ſcriptoribus: uenitq; mihi in mentem Plutarchi liber, cui titulum fecit, πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν: id eſt, Quomodo oporteat iuuenẽ audire poemata. Argumentum ſanè ſcholaſticum, quodq; tibi alijsq; in poetis enarrandis uſui eſſet futurum. Cæterùm, dum circumſpicio, num quis uertiſſet prior, ſicut pleraque illius

ſummi

ſummi uiri ſcripta in latinum uerſa leguntur, iam antea inuenio conuerſum à Luſcinio. quem equidē ſciens utriuſq; literaturæ apprimè fuiſſe doctum: libuit tamē experiri, quàm dextrè rem tractaſſet. eiuſq; uerſionem cum Græco contuli. Deprehendi autem (quod pace illius uiri dixerim) parū fideliter interpretis functū officio: quod ego ſanè non inſcitiæ, ſed negligentiæ, luxurianti'que ſtylo imputo. Nam ſtatim in principio, quod in Græco eſt, ἐκείνοις ἀποφαίνεσθαι πρῶτον, οἷς ὁ κάτων ἔφη, τῆς καρδίας τὴν ὑπερῴαν εὐαισθητοτέραν ὑπάρχειν, ſic reddidit: In manu nobis eſt, ut protinus doceamus, potiſsimum apud eos de quibus Cato ait, quòd ſenſu polleant acutiore palati quàm cordis. Nec uerba reddidit, neq; ſenſum. Quod enim Plutarchus ſe demonſtraturum negat, ſed alijs permiſſurum: is, in manu illi eſſe, uertit, ut proti-

nus doceat. Deinde, quod ſequitur, ὅτι δὲ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λεγομένων οἱ σφόδρα νέοι τοῖς μὴ δοκοῦσι φιλοσόφως, μηδὲ ἀπὸ σπουδῆς ἄγεσθαι, χαίρουσι μᾶλλον, καὶ παρέχουσιν ὑπηκόους ἑαυτοὺς καὶ χειροήθεις, δῆλόν ἐστιν ἡμῖν· ſic uertit: Quando perſpicuum eſt nobis, iuniores ex ijs quę in Philoſophia dicuntur, impenſius gaudere alienis à uirtute ac ſapientiæ ſtudio, illiſq; auditores ſeſe exhibere, & diſcipulos, non admodum probè moratos. Quis non uidet, quàm longè poſtrema à Græco abſint? Præterea, τὰ περὶ τῶν ψυχῶν δόγματα μεμιγμένα μυθολογίᾳ, μεθ᾽ ἡδονῆς ἐνθουσιῶσι. hoc eſt: Illa de animabus dogmata fabuloſæ immiſta narrationi, cũ uoluptate, quaſi numine afflati, amplectuntur. Hoc Luſcinius ſic reddidit: Quæ illic commiſta ſunt ad animi rationem conducibilia præcepta, ipſi cum uoluptate quadam nugacibus fabulamẽtis applicant.

Senſum

Sensum inuertit, assuit'que aliena. Deinde: διὸ δεῖ μὴ μόνον ἐν ταῖς περὶ ἐδωδὴν καὶ πόσιν ἡδοναῖς διαφυλάττειν εὐσχήμονας αὐτῶν, id est: Propterea oportet non solum in cibi potusq́; uoluptatibus assiduè ipsos obseruare, ut decorè se gerãt. (loquitur enim de iuuenibus.) Porrò Luscinius ita reddidit: Adeò, ut non solũ oporteat in ijs uoluptatibus, quæ circa cibum sunt ac potum, turpitudinẽ fugere. Vbi, quæso, in Græco est, turpitudinem fugere? Quid multis opus, quum ne titulum quidem recte uerterit, De audienda Poetica: quum sit, ποιημάτων? In summa, per totum hunc librum quasi aliud egisse ac dormitasse uidet̃, & Græca peruertisse potius, quàm uertisse. Quid enim dissimulem tam manifesta? Dignus quidem esset ille Plutarchi liber, ut rectius, melioriq́; fide transferretur: ut ludi magistri quidam, non satis exercitati,

haberent, quod in poetis ac poe- matibus enucleandis sequerentur. Sed actũ ego nolui agere, licet ma lè actum. Sed forsan dicis: Quid obstat, quum tam malè uersus sit, quo minus conuertas & tu, quum etiam bene uersa nonnunquam ab alijs uertantur? Nulla herclè impe dior religione: sed typographorũ quorundam obstat fastidium, quo recentiorum, præsertim Germano- rum, uersiones despiciũt: exoticas contrà, uel ueteres, qualescunque approbant, magnisq; fumis uendi tant lectoribus. Fruant ergo ada- matis, nostraq; despiciant, per me licet: ego inanem operam, infrugi feramq; nolo sumere. Quamobrẽ hinc absterritus, Phalaridis Agri- gentinorum tyranni epistolas, La- tinis aurib. hactenus ignotas, con- uerti: interdum uerba, interdum sensum duntaxat exprimens: licet sit, ubi uehementer addubitem de sensu,

ſenſu, quòd autor illic uel argutiarum aliquid, uel obſcuritatis affectarit (qui epiſtolarũ mos eſt) uelꝙ contextus ſit deprauatus: id quod ſuis indicaui locis. Adiunximus aũt eregionè ipſas epiſtolas etiam Græcę, ut cui noſtra uerſio minus ſatisfacit, qui'ue acutius aliquid ꝙ̃ nos cernit (εἷς γὰρ ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ, ut ille ait) id eruat, colligátque, quod deſiderat. Hui epiſtolas, inquis, Phalaridis, crudeliſs. tyranni, quaſi nõ ſint in mundo meliorum uirorum ſcripta? Fuerunt ſanè: ſed epiſtolas argutiores, ſenſuumꝙ ſanitate, argumentorum ui, φράσει τε Attica præſtantiores nondum legi: & quantum ex ijs intelligi poteſt, ne Phalaris ipſe quidem admodũ uidetur deteſtandus. Vnum fortaſſe laudari non poteſt, quod nec ipſe probat, quòd tyrannidẽ inuitis ciuibus Agrigentinis occupauerit. Cęterùm diſcimus hic, Cretenſem eum fuiſſe, ex urbe Aſtypalęa, filiũ

Laodamantis, liberaliter eruditũ atq; educatum, ab æmulis quibuſdam actum in exilium, magnanimum, bellicoſum, ſtrenuũ, facinoroſorum oſorem, bonorum amicũ, iuſticiæ fideiq; obſeruantiſsimum, ueritatis amatorem deniq;, menda ciorumq; inimicum. Quanta ille præditus fuit liberalitate in uxorẽ & filiũ, in amicos, in patriã, in medicum Polyclitũ, in ſuos duces, in Steſichorũ poetam? Quàm ægrè tulit, ſi quis honeſtus ac bonus ipſius dona eſt auerſatus, exiſtimans ſe ab accipiẽtibus ea, beneficia ma gis accipere, q̃ dare? Bella geſsit, ſed coactus: ignouit ſupplicibus facilè, pertulit ingratos patienter, uir tutem animiq; magnitudinẽ in mu lieribus etiam ſuſpexit atq; admira tus eſt: breuiter, non ſe aliorũ more tyrannorũ geſsit. Non fuit deorum contemptor atq; ſacrilegus, ut Dionyſius: non ſtuprauit ui uirgines, nõ uxores abſtulit maritis, nõ

auro

auro argentoq́ uel alio ornatu ſpo
liauit matronas, non libidinē exer-
cuit in pueros, non deniq́ quæſito
prętextu quouis ciuiū inualit facul
tates, neq́ ullos interfecit innocen
tes. At fuit crudelis, tauroq́ æreo
alijsq́ immanib. ſupplicijs infamis.
Ad hanc ipſe accuſationem multis
in epiſtolis reſpōdet, neminem nō
ultima ſupplicia meritum à ſe occi
ſum: quum'que ſæpius quibuſdam
ueniam dediſſet delictorū, eos ta-
men ne ſic quidem perſuaſos, ut ad
mentem redirent meliorem, à que
iniurijs abſtinerēt. & licet in quoſ-
dam crudeliter ſęuijſſet, tauro'que
incluſiſſet, alios tamen inde cautio
res nō factos, neq́ melius ſibi con-
ſuluiſſe. Si crudelitas nō abſterruit
improbos à ſtruendis inſidijs, ne-
que ſaniores reddidit ſemel atque
iterum data uenia, quid factum eſ-
ſet perpetua lenitate ac clemētia?
Scelerum magnitudo, cōſuetudo,
crebritasq́, ſupplicia etiā flagitant
acerbio-

acerbiora,seueriorаq;. Seuerius apud nos puniunt fures, q̃ uel diuinæ, uel Romanorũ leges tulerint: habemus rotas, quibus confractis cruribus, brachijsq;, ac horrendũ in modũ diruptis buccis, illigantur scelerati: quosdã assamus, quosdã cremamus, quosdã uiuos in terram defodimus, nonnullos ignitis forcipibus laceramus, alios per humũ uiuos raptamus, alios oleo aquá ue coquimus, alios in frusta scindimus: ne tormẽta cõmemorẽ, quauis nonnunq̃ morte diriora. Crudelia sunt hæc, neq; adeò multũ ab æneo tauro distantia: à Christianis tamẽ magistratibus, quos ad exemplum magistri Christi omni prædi tos esse oporteret lenitate, pro delictorũ magnitudine frequentiaq; adhibent. Quòd si magistratus aut iudices Christiani, tam atroces infligẽtes pœnas, crudeles existimandi nõ sunt, sed iusticiæ ministri: nõ uideo cur Phalarin, hominẽ ethnicum,

cum, deteſtemur, quòd crudeliter in ſuæ uitæ inſidiatores, aliosq́ flagitioſos ſæuierit. Verùm hæc (ut dixi) diluit in epiſtolis ipſe, calumniamq́ appellat hanc crudelitatis de ſe opinionẽ. Quapropter hæ Epiſtolæ (meo quidẽ iudicio) indignæ nõ ſunt, quæ legant̃ tam Græcè q̃ Latinè: puerisq́ Græcæ linguę ſtudioſis ad imitandũ, poſt Aeſopi fabulas proponant̃, ſi uel eas ipſas cõſideramus, uel earũ autorẽ Phalarin. quas tibi (humaniſs. MARTINE) iuxta promiſſum dicâre uiſum eſt: quòd in pręſentia maius, tibiq́ cõuenientius munus nõ habeam. Poterunt aũt lectorib. iucundiores, utilioresq́ eſſe, ſi tu quoq́ noſtro iudicio ſubſcripſeris, atq́ prelegendo atq́ interpretando, uel alijs hanc prouinciã delegãdo, eas commendaueris. Bene uale, atq́ opellam hanc noſtrã boni conſule. Datum Stutgardiæ, 22. Nouembris, 1557.

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΥΡΑΝΝΟΥ ἀκραγαντίνων.

Φάλαρις ἀλκιβόῳ. α

Πολύκλειτος ὁ μεσσήνιος, οὗ κατηγορεῖς παρὰ τοῖς πολίταις προδοσίαν, ἰάσατό μου νόσον ἀνήκεστον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ, λύπας εὐαγγελιζόμενός σοι καὶ δάκρυα. σὲ δὲ οὐκ ἂν οὐδ᾽ αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν ἀσκληπιὸς, μετὰ πάντων ἰάσαιτο τῶν θεῶν. σώματος μὲν γὰρ ἀῤῥωστίαν, θεραπεύει τέχνη· ψυχῆς δὲ νόσον, ἰατρὸς ἰᾶται θάνατος, ὃν ἀνεπαχθέστατον ἀντὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀδικημάτων, οὐκ ἀκουσίων, ὧν ἐμοὶ προτρέπεις, ἀλλ᾽ ἑκουσίων ὧν αὐτὸς εἴργασαι, προσδέχου.

Μεγαρεῦσιν, ὀνειδιστική. β

Οὐ μέμφομαι τῇ ἀχαριστίᾳ ὑμῶν πολλάκις εὐεργετημένων. ὅτι μὲν οὖν κεινομένου περὶ τῶν ὅρων πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας, κατεψευδομαρτυρήκατε. κατηγορῶ δὲ

ἐμαυτοῦ

PHALARIDIS AGRIGENTINORVM *tyranni Epistolæ.*

Phalaris Alciboo s. 1

Polyclitus Messanensis, quem apud ciues proditionis accusas, morbum meum immedicabilem sanauit. Non ignoro autem, quòd faustum hoc nunciũ dolorem tibi atq; lachrymas sit allaturum. Te uerò ne ipse quidẽ artis princeps Aesculapius, cum omnibus dijs, sanare posset. Malam enim corporis ualetudinẽ, ars medica sanat: animæ autem morbum, medicus sanat Mors: quam tu minimè inuidiosam pro multis magnisq; maleficijs, non præter uoluntatẽ patratis (ad qualia me hortaris) sed sponte commißis (qualia ipse patrasti) expecta. Vale.

Significat inimico, se côualuisse opera Polycliti medici: simulq; illi minatur exitium. Vide epist. 21. & 70.

Megarensibus. Exprobratoria. 2

NOn reprehendo ingratitudinem uestrã, sæpenumero beneficijs à me affectorũ, quòd disceptante me cum uicinis ob limites, falsum dixeritis testimonium. Accuso autem memetip-

Exprobrat Megarẽsib. ingratitudinem, quòd falsum dixerint de re quadã testimonium.

ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι προπηλακιζόμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι. ὑμεῖς μὲν γὰρ, οὐδέποτε χάριτος ἐμοὶ μνημονεύετε. ἐγὼ δὲ, ὡς μηδέποτε ἰδίᾳ λελησμένος χαρίζομαι.

Τυρσηνῷ. γ

Εἰ σὺ μετὰ ἀνάγκης τι πράξαντας τῶν μὴ νομίμων, χαλεπὰς ἔχειν δεῖ περὶ τοῦ μέλλοντος βίου προσδοκίας, ὡς ὑπέφαινες αἰγεσταίοις, εἰς τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν ἀναφέρων τὰ περὶ ἐμοῦ: τίνας ἐχρῆν ἐλπίδας ἔχειν σε περὶ σεαυτοῦ, τὸν μὴ μετ᾽ ἀνάγκης, μηδὲν ὧν παρηνόμηκας, μετὰ γνώμης δὲ ἅπαν ἠσεβηκότα.

Λυκίνῳ. δ

Οὐκ ὀρθῶς ἠρώτησας ἐν Λεοντίνοις, ὡς παρόντα με καὶ δυνάμενον ἀποκρίνεσθαί σοι, τίς εἰμι, καὶ τίνων, καὶ πόθεν. ἐγὼ γὰρ ὡς ἐμαυτὸν οἶδα Φάλαριν Λεωδάμαντος υἱὸν, ἀστυπαλαιέα τὸ γένος, πατρίδος ἀπεστερημένον, τύραννον ἀκραγαντίνων, ἔμπειρον πολλῶν, ἀπρῶτα μέχρι τοῦ παρόντος· οὕτως οἶδα καὶ Λυκῖνον πόρνον μὲν ἐν παισὶ, λάγνον δὲ ἐν νέοις, μοιχὸν δ᾽ ἐν γυναιξὶν, ἀκόλασον δ᾽ ἐν νόμοις, ἀσελγῆ δ᾽ ἐν ἡδοναῖς, ἀρ-

γὸν

memetipſum ſtuporis, quòd frequenter ab iiſdem læſus, non diſco ſapere. Vos enim nunquã meorum beneficiorum meminiſtis: at ego uos ceu nunquã oblitos, beneficijs afficio. Valete.

Tyrſeno. 3

S*I eos, qui aliquid, neceſsitate cogente, contra leges fecerunt, malas habere oportet de futura uita expectationes, quemadmodum* Aegeſtenſibus *demonſtraſti, in* Dei *prouidentiam referẽs ea quæ mihi contigerunt: quales te ſpes habere oportet de te, qui nihil eorum quæ cõtra leges feciſti, ulla ex neceſsitate, ſed conſultò omnia impiè patraueris?* Vale.

Quod Tyrſenus aduerſus Phalarin dixerat, id Phalaris in eũ retorquet.

Lycino. 4

N*On rectè interrogaſti, inter* Leontinos, *(quaſi præſens eſſem, tibiq; poſſem reſpondere) quis ſim, quorumq; parentum, & unde.* Ego *enim, ſicut memetipſum noui Phalarin eſſe, Lecdamantis filium, Aſtypalæenſem genere, patria orbatum, tyrannum Agrigentinorũ, multarũ peritũ rerum, non lapſum uſque ad præſens: ita noui &* Lycinum *inter pueros eſſe ſcortum, inter iuuenes effœminatum, inter mulieres adulterum, in legibus proteruum, in uoluptatibus laſciuum, in pace in-*

Reſpondet inimico, qui interrogauerat quis eſſet, &c. minaturque ei exitium. Aſtypalæa ciuitas eſt Cretæ. Eſt etiã inſula huius nominis.

γὸν δ' ἐν εἰρήνῃ, λειποτάκτην δὲ ἐν πολέμοις. διδόντα μοι καὶ τοῦ δημηγορεῖν, καὶ τούτων ἐλέγχω περὶ δίκην· ἐὰν μὴ θᾶττον ἀγροὺς, ἀλλ' ὅτι ὅταν ἔκδοτόν σε παραδῶσι Λεοντῖ-
α. 2. νοι, βουλόμενοι τοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι πολέμου.

Λεοντίνοις. ε

Εἰ καταλῦσαί με τὴν πρὸς ὑμᾶς ὀργὴν ᾤεσθε πόλεμον μηδὲν αἰδεσθέντες, ἐκδότε μοι Λυκῖνον, ἵνα τὴν ὀργὴν ἅπασαν εἰς τοῦτον ἀφεὶς, παύσωμαι τοῦ πρὸς τὴν πόλιν θυμοῦ. χρήσομαι δὲ οὐδὲν αὐτῷ χαλεπώτερον, ἢ πάντας ὑμᾶς ἐπίσταμαι βουλομένους.

Ζευξίππῳ. ϛ

Τῷ μὲν υἱῷ σου διὰ τὴν νεότητα συγγινώσκω, σοὶ δὲ διὰ τὸ γῆρας, καὶ πάρ ἀσύγγνωστα πεποιηκόσιν. αἱ μέν τοι μὴ παύσησθε τῆς αὐθαδείας, οὔτε ἐκεῖνον ἡ νεότης, οὔτε σὲ τὸ γῆρας ἐξαιρήσεται. δι' αὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ μᾶλλον κολασθήσεσθε, δι' ἃ νῦν συγγνώμης ἀξιοῦσθε.

Εὐλύῳ. ζ

Γνώμης γενόμενος τὸ πρῶτον, ἁλόντα αἰχμάλωτον ἀποκτεῖναί σου τὸν υἱὸν, ἀνθ' ὧν ἠδίκηκέ μου τοὺς ναυάρχους,

μετέ-

utilem, in bellis aciei desertorem: daturum deniq; mihi & concionum, horumq; quorum te arguo pœnas. Si non ocyus fueris à me comprehensus, attamē tum dabis, cum te dediticiū tradiderint Leontini, uolentes à bello, quod aduersum nos gerunt, liberari. Vale.

Leontinis. 5

SI me cupitis bellū, quod aduersum uos gero, dissoluere: nihil reueriti, dèdite mihi Lycinū, ut omni in eum effusa ira, ciuitati irasci desinam. Nihil autē *atrocius illi sum facturus, quàm uos omnes uelle scio.* Valete.

Deposcit sibi tradi Lycinum.

Zeuxippo. 6

TVo quidem filio propter adolescentiam ignosco, tibi uerò propter senectutem: licet ea feceritis, quæ non sint ignoscenda. Porrò *si non à contumacia destiteritis, neq; illum adolescentia, neq; te senectus eripiet: sed ob hæc ipsa magis puniemini, ob quæ nunc uenia dignati estis.* Vale.

Dat ueniā Zeuxippo, eiusq; filio, monetque ut in posterum ab iniuria abstineant.

Eueno. 7

QVum prius in animo haberē, captum in bello tuum filiū interficere, ijs pro iniurijs, quibus meos nauium præfectos affe-

Scribit Eueno, se filium ipsius in uita conseruasse, ad patris dolorem.

μετέγνων ὕστερον καὶ σέσωκα. μᾶλλον γὰρ βούλομαι διὰ τῆς ἐκείνου ζωῆς σε λυπεῖν, ἢ διὰ τῆς ἀναιρέσεως τὸν ἀχθαινόντα. ἔῤῥωσο.

Σαμέᾳ. κ

ΕΙδώς σου τὴν χρηστότητα τοῦ τρόπου, καὶ τὴν ὑπερφυῆ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπίαν, καὶ ὅτι τὰς τῶν πλησίον δυστυχίας ἡμέρως καὶ συμπαθῶς ἰδίας ἀλγηδόνας καὶ συμφορὰς ἡγῇ, γέγραφά σοι συντόμως, ὅτι καὶ τὴν δίκην καὶ τὴν ναυμαχίαν καὶ τὴν παράταξιν, καὶ τὸ τελευταῖον τὸν ἱππικὸν ἀγῶνα νενικήκαμεν, ἵνα ἀκούσας ὡς προσήκει καλῷ κἀγαθῷ, στένῃς ἀδιαλείπτως. λαμβάνων παρὰ τῆς σαυτοῦ φύσεως τὰς ἀξίας καὶ πρεπούσας τοσαύτῃ κακοηθείᾳ βασάνους.

Κλεοστράτῳ. θ

ΠΆνυ μοι δοκεῖ μὲν γέλωτος ἄξιον εἶναι θαυμάζειν τὸ σωφρονίζεσθαί τινας ὑπὸ σοῦ. τὸν γὰρ ἄλλοις ἐπιτιμᾶν ἐπιβαλλόμενον, αὐτὸν ἀπηλλάχθαι χρὴ πάσης πονηρείας. σὺ δὲ ταῖς τῶν ὑπὸ σοῦ νουθετουμένων κακίαις ἔνοχος ὢν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἁπάσαις, ὡς ἀνεπίληπτος εἰς πονηρίαν, οὕτω νουθετεῖς.

Λακεί-

cit, mutaui postea animũ, uiuumq́; conseruaui. Malo enim per illius uitã dolore afficere te, quàm per occisionem illum morientem. Vale.

Sameæ. 8

SCiens tuorum morum probitatem, excellentemq́; erga omnes humanitatem, quodq́; proximorum felices successus leniter, proq́; humano affectu, tuos dolores calamitatesq́; putes: scripsi tibi compendiò, quòd & in causa iudiciaria, et in nauali pugna, terrestriq́; prælio, atq; in equestri deniq; certamine uictoriam adepti simus: ut his auditis, quemadmodum honesto bonoq́; uiro conuenit, gemas indesinenter, accipiens à tuo ipsius ingenio digna, tantamq́; decentia malignitatem tormenta. Vale.

Per ironiã scribit inimico de felicibus suis successib. quo illũ ad suspendiũ adigat.

Cleostrato. 9

PRorsus mihi cum risu dignum uidetur admiratione, quòd quidam abs te castigentur. Eum enim qui alios increpare affectet, ab omni ipsum scelere absolutum esse oportet. Tu uerò quum & ijs uitijs, quibus illi quos castigas, obnoxius sis, atque alijs uniuersis: sic alios castigas, quasi ipse, quod ad scelera attinet, planè sis irreprehensibilis. Vale.

Reprehendit hominem uitiosum, alios acerbè castigantem.

Λακρίτῳ.

Ἀχθομένῳ μέν σοι βαρέως ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς τελευτῇ, πᾶσα συγγνώμη. κἀγὼ δὲ σφόδρα συμπαθῶν, ὡς εἰς τὴν οἰκείων τὸ συμβεβηκὸς ἡγούμενος, μεῖζον ἄχθομαι. καίτοι στερροτέρᾳ φύσει, πρὸς τὰ τοιαῦτα χρώμενος, διὰ τὸ μηδὲν ὄφελος ὁρᾶν μηδὲ τοῖς ἀμέτρως ἀνιωμένοις. παραμυθία δὲ ἔστω σοι μεγάλη τῆς ἐπ' αὐτῷ συμφορᾶς· πρῶτον μὲν, ὅτι ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζόμενος ἐν πολέμῳ, σὺν ἀριστείᾳ τέθνηκεν· εἶθ' ὅτι νικῶν, καλλίστου τέλους ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἠξίωται· τὸ δὲ τελευταῖον, ὅτι μηδὲν ἁμαρτὼν παρὰ τὸν βίον, ὑπεσφράγισται τὴν ἰδίαν ἀρετὴν θανάτῳ. ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ ζῆν ἀγαθὸς, ἄδηλον, εἰ μεταβαλεῖ πρὸς τὸ χεῖρον. αἱ τύχαι γὰρ ἀνθρώπους τὸ πλεῖστον, οὐχ αἱ γνῶμαι κρατοῦσιν. ὁ δὲ τελευτήσας ἀκατηγόρητος, ἐν τῷ καλλίστῳ σχήματι τῆς δόξης καθίδρυται. νομίσας οὖν ἀξίας παρ' αὐτοῦ χάριτας ἀπειληφέναι γενέσεως καὶ ἀναστροφῆς, τὸ καλὸν κἀγαθὸν μέχρι τέλους αὐτῷ γεγονέναι, ταύτην αὐτῷ τὴν ἀμοιβὴν ἀπόδος, τὸ πράως καὶ εὐπαρηγορήτως, τὴν ἐπ' αὐτῷ λύπην ἐνεγκεῖν.

Μεγα-

Lacrito. 10

QVòd ob filij mortem grauiter doleas, omnis tibi debetur uenia, Nã & ego unà tecum uehementer cõmotus, eum casum, ut unus ex familiaribus reputans, plus doleo: tametsi rigidiori ingenio in huiusmodi casibus utar, quòd nullã prouenire utilitatem uideam, ne ijs quidem qui supra modum contristantur. Magna autem istius tibi calamitatis consolatio sit, primũ quidem, quòd pro patria certans, in bello cum summa laude mortuus sit. Deinde, quòd uincens, optimo uitæ termino à fato sit dignatus. Postremò autem, quòd nullo per uitam admisso peccato, propriam uirtutem morte obsignauerit. Qui enim, dum uiuit, probus est, de eo perincertum est, an in deterius mutetur. Fortuna enim plurimum hominibus, non consilia dominãtur. Qui autem mortuus est inculpatus, is in pulcherrimo gloriæ statu fundatus est. Existimans igitur, dignã te ab eo gratiam generatiõis educationisq́; percepisse, quòd bonum se atque honestum ad finem usq; præstiterit: hoc illi uicißim tribue beneficiũ, ut conceptum eius causa mœrorem, leuiter admissáq; facile consolatione feras. Vale.

Cõsolatur Lacritum, suum ducẽ, de filij morte.

Μεγακλεῖ. ια

ΚΑὶ τοὺς ἵππους ἐκπέπομφά σοι, κεκοσμημένους ἐπὶ τὸν ἀγῶνα· καὶ τὰ χρήματα δοῦναι Τεύκρῳ προστέταχα. καὶ ἄλλου δ' οὗ δέῃ, μὴ κατόκνει γράφειν. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἔσται μέγα τῶν αἰτημάτων, ὃ μὴ πάντως αἰτησαμένῳ χαριούμεθα.

Αγλαῷ. ιβ

ΕΚτεθνήκασιν εἰκαμὲν τοῦ πλούτου, ὅσα παρέχει ὁ θεὸς, εἰς μεταβολὰς τῆς τύχης, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὡς παραινεῖς, ἀλλ' εἰς τοὺς βουληθέντας τῶν φίλων τὰς δωρεὰς λαμβάνειν. σὺ μὲν, οὐδ' εἰς τοῦτο πρόθυμον ἡμῖν σεαυτὸν ἐχαρίσω, τὸ κατά γε ὑμᾶς τοὺς φίλους, καὶ ἀσφαλῶμεν τῆς ἀρχῆς, ἔχεσθαι τῶν ἐλπίδων. οὐ μὴν· ἀλλ' εἰ καὶ μὴ πρότερον, νῦν γε λαβὼν ὡς παρακαταθήκην ἐμοὶ φυλαχθησομένην, φίλου τι ποίησον ἔργον. πιστὸν γὰρ οὐδὲν ἡγησόμεθα γῆς μέρος, παρελθόντος ὡς κόνεως ἀποστερίου τοὺς ἐξ ὑμῶν τῶν ἑταίρων κρατίστων. ὧν εὐτυχούντων, καὶ αὐτὸς ἑτέρῳ συμπλακῶ δαίμονι, ἢ οὐδεὶς οὐδὲν ἧττον εὐτυχεῖν δόξω.

Ηρο-

Megacli. 11

ET equos emiſi ad te, exornatos ad certamen: & Teucro præcepi, ut pecunias tibi ſuppeditet. Et ſi quo alio habes opus, ad me ſcribere ne cuncteris. Nullam enim rem tam magnam petiturus es, quam petenti non ſimus omni modo donaturi. Vale.

Aglao, 12

OPes quantaſcunq; dedit Deus, repoſuimus, ad incerta fortunæ, non in terræ ſinibus, quemadmodum hortaris: ſed in amicis, dona noſtra recipere uolentibus. Tu quidem te nobis ne ad hoc quidem promptum exhibuiſti, ut, quantum in uobis amicis ſitum eſt, ſi à principatu excidamus, ſpem retinere poſſimus. Veruntamen etſi nō prius unquam, nunc ſaltem accipiens ueluti depoſitum mihi cuſtodiendum, aliquod amici facito officium. Nullam enim terræ partem exiſtimabimus fidam, ſi uos amicorum præſtantiſſimos, quaſi puluere inſidiores, præterimus: quibus feliciter agentibus, etiamſi ego ipſe cum alia conflixero fortuna, læticia tamen inde affectus, nihilominus feliciter agere mihi uidebor. Vale.

Scribit ſe opes recondidiſſe non in terra, ſed in amicis: rogatque Aglaum, ut & ipſe ſua munera accipiat.

Ἡροδίνῳ. ιγ

Ἄλλου μὲν ἴσως καὶ κακῶς πεπονθότος, μὴ ἂν ὁμολογῆσαι πρὸς τὸν δεδρακότα περὶ ἀμύνης, ἵν' ὡς ἥκιστα πρὸς αὐτὸν ὕποπτος ἁλῷ. ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν ἀγεννοῦς ἀνδρὸς ἔργον ἡγοῦμαι, τὸ τὸν ἀγνοοῦντα χειρώσασθαι. προηδικημένος δ' ὑπὸ σοῦ, μηνύω σοι φυλάττεσθαι τὴν ἐσομένην ἐξ ἡμῶν ἄμυναν, ἵνα πρὸ τοῦ μὲν παθεῖν, ἡ προσδοκία κολάζῃ σε· μετὰ δὲ τὴν προσδοκίαν, αὐτὸ τὸ παθεῖν.

Εὐμήλῳ. ιδ

Οὔτε δοκοῦντος, οὔτε ὄντος ἀδίκου σὲ καταρξάντα πλημμελεῖν, ἀμύνεσθαι, τοῦ πρώτου γεγονότος ὑπὸ σοῦ, τὸ δεύτερον ἀφ' ἡμῶν ἔσεσθαι προσδέχου.

Τεύκρῳ. ιε

Ταυρομενείταις τὰ λύτρα τῶν αἰχμαλώτων, ἅπερ ἔλαβον, ἀπόδος, μὴ περιμένος ἐμὴν τὴν χάριν, ἀλλὰ Στησιχόρου. ζῇ γὰρ ἐκεῖνος εἰς τὴν τῶν λειπομένων εὐεργεσίαν, ὁ παρ' ἐμοῦ ταύτην ᾐτημένος. τέθνηκε μέν τοι, ἡ περὶ τούτων αὐτοῦ χάρις, εἰς ἀμνήμονας ἀνθρώπους διδομένη.

Δελφοί-

Herodico. 13

Alterius quidem iniuria affecti esset, nihil de ultione cõfiteri illi qui affecisset, ut quàm minimè apud eũ suspectus, eum comprehenderet. Ego uerò hoc quidem ignobilis esse uiri censeo, ignorantem in potestatem redigere. prior autẽ abs te affectus iniuria, significo tibi ut caueas futuram à nobis ultionem: quo ante pœnam quidem ipsa te puniat expectatio, post expectationem autem, ipsa pœna. Vale.

Denunciat inimico ultionem futuram.

Eumelo. 14

Cum iniustũ neq; uideatur, neq; sit, eum qui prior delinquere cœpit, ulcisci: primo illo abs te facto, alterum à nobis futurum expecta. Vale.

Eiusdem argumẽti cuius superior.

Teucro. 15

Tauromenitanis precia, quæ pro captiuorũ redemptione accepi, reddito: non mihi illud asscribens beneficium, sed Stesichoro. Viuit enim ille, ad eorum qui accepturi sunt, beneficentiã, qui hanc à me petijt. Porrò gratia illi de his mortua est, quod beneficium homines in immemores collatum sit. Vale.

Stesichorus moriẽs filiab. præceperat, Phalarin ut rogarẽt, de restitutiõe precij pro captiuis acceptià Tauromenitanis. Id mandat Teucro, suo procuratori. Vide epist. 31.

Ari-

Ἀριφοίτῃ. ιϛ

Τὰ μὲν σά, καὶ τούτων ὧν ἀπεπόμφαμεν, καὶ πλειόνων ἔτι καὶ μειζόνων ἀγαθῶν ἄξια. τὰ δ' ἐμά, μὴ βούλου μαθεῖν. οὐδὲν γὰρ ἐπ' αὐτοῖς ἔχομεν σιγῆς κρεῖττον.

Ἀμφινόμῳ. ιζ

Οὐ διδόναι χάριτας οἴομαι δωρούμενος ἀγαθοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον παρ' αὐτῶν λαμβάνειν. ὅθεν ἀξιῶ μὴ ὡς προδεδωκότα με χάριν, ἀλλ' ὡς προοφείλοντά σοι, διὰ τὸ μὴ βουληθῆναί σε λαβεῖν ἃ ἐπέμψαμεν, γράφε. ἔρρωσο.

Ἐρυθίᾳ. ιη

Καὶ τὴν μὲν ἐμαυτοῦ πλείστην οἶδά σοι χάριν, καὶ τὴν τοῦ κοινοῦ παιδός, ὃν ἐπὶ σοὶ κατέλιπον Ἐρυθίᾳ. περὶ μὲν ἐμαυτοῦ, ὅτι φεύγοντός μου, χηρεύειν ὑπέμεινας μᾶλλον ἢ γήμασθαί τινι, πλείστων ἀγαγέσθαι βουλομένων. περὶ δὲ τοῦ παιδός, ὅτι σὺ ἀμφότερα καὶ μήτηρ αὐτῷ καὶ τροφὸς καὶ πατὴρ ἐγένου, οὔτε ἀνδρὸς ἑτέρου ἀντὶ Φαλάριδος, οὔθ' υἱὸν ἀντὶ πχυρόλα προτιμήσασα. ἀλλ' ἀντὶ μὲν ἀνδρὸς δευτέρου, τὴν ἐπὶ τῷ πρώτῳ μονὴν ἑλομένη. ἀντὶ δὲ παιδὸς ἄλλου, τὸν ἀπὸ τοῦ πρώτου συγχρόνια σῴζουσα. τελέωσον οὖν ἀνδρὶ

καὶ

Ariphœti. 16

TVæ quidem res, & his quæ misimus, & pluribus insuper maioribusq; bonis dignæ sunt: meas autem ne uelis cognoscere. Nihil enim super ijs silẽtio habemus melius. Vale.

Dona mittit Ariphœti tanquam digno, monetque ne res suas scrutari uelit.

Amphinomo. 17

NOn me beneficia dare puto, donando bonis uiris, sed magis ab illis accipere. Vnde peto, ne scribas quasi prior tibi beneficium dederim, sed quasi insuper tibi debeam: eo quòd ea quæ misimus, uolueris accipere. Vale.

Gratũ sibi esse scribit, munera missa, ab amico accepta esse.

Erythię uxori. 18

ET propter memetipsum plurimas habeo tibi gratias, & propter communem filium, quem apud te reliqui, Erythia. Propter me quidẽ ipsum, quòd me in exilio constituto, uidua permanere malueris, quàm cuiquam nubere, quum plurimi te ducere uellent: proper filium autem, quòd illi pariter & mater & nutrix paterq; facta sis, neq; uirum alium Phalaridi, neq; filium Paurolæ præposueris, sed pro secundo marito pristinam cum primo mansionem elegeris: proq; alio filio, eum qui à primo genitus est, seruaueris. Perfice igitur marito

Gratias agit uxori, cõmendátque ei filiũ cõmunem.

καὶ υἱῷ τὴν ἀπὸ σεαυτοῦ αὐτῷ διδομένην χάριν, ἄχρις ἂν φρονήσας τὰ ἁρμόζοντα τοῖς χρόνοις, μήτε πατρὸς ἔτι, μήτε μητρὸς προσδέηται. λιπαρῶ δέ σε μὲν τοσαύτης τῆς δεήσεως, οὐχ ὡς ἀπιστῶν μητρὶ περὶ τέκνου καὶ ταῦτα τοιαύτῃ, ἀλλ᾽ ὡς πατὴρ ὑπὲρ ἑνὸς υἱοῦ φοβούμενος. δικαία δ᾽ ἂν ἀπὸ τῶν ἑαυτῆς παθῶν, καὶ τὸ περὶ πατέρων τοῖς τέκνοις ἐνθυμηθεῖσα δέος, συγγνώμης ἀξιοῦν τὸν οὕτως ἐπιστέλλοντά με. ἔρρωσο.

Γαυρόλᾳ. ιθ

Μάλιστα μὲν ἀμφοτέρους τοὺς γονέας, ὦ παῖ, στέργειν σε προσήκει, καὶ περὶ πλείστου ποιεῖσθαι. τοῦτο γὰρ καὶ σεμνόν, καὶ ἄλλως εὐσεβὲς υἱῷ μεμνῆσθαι τοῦ τε γεγεννηκότος, καὶ τοσαῦτ᾽ εὐεργετησάσης τὴν χάριτος· ἐπεί τοι πατρὸς ἀμελήσειν μᾶλλον ἢ μητρός. οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων τὰ πατρὸς ἂν εἴη δίκαια πρὸς τέκνων αὔξησιν, καὶ τὰ μητρός. ἀλλ᾽ ἡ μὲν σὺν τῷ κυῆσαι, καὶ γεννῆσαι, καὶ τιθηνῆσαι, μυρίους ἄλλους ἀνέτλησε πόνους. ὁ δ᾽ ἐκτραφεὶς ὑπὸ τῆς τεκούσης, καὶ τελειωθείς, ἀπολαύσεως μετέχειν ἀξιοῖ, δυσκόλου πειραθεὶς οὐδενός. ἰδιαίτερον δὲ τῶν ἄλλων ἡ σὴ μήτηρ διὰ

τὰς

& filio beneficium, quod ultrò illi tribuisti, donec temporibus congruentia sapere cœperit, neq; patre amplius neq; matre indiguerit. Obsecro autẽ te *hac tanta deprecatione, non quasi diffidam matri de filio, præsertim tali matri: sed ut pater unico metuens filio.* Poteris au*tem ex tuis ipsius affectibus, & patrum super filijs metum expendere, meq; ita ad te scribentem uenia dignari. Vale.*

Paurolę filio. 19

M*Aximè quidem ambos te parentes, ô fili, amare conuenit, ac maximi facere, (hoc enim alioquin honestum atq; piũ est, ut filius gratiã ijs referat qui genuere, tantisq; affecere beneficijs) potius tamen patrem negligito, quàm matrem.* Non *enim æqualia uel similia possunt esse patris circa liberorum incrementũ officia, ijs quæ sunt matris. Verùm mater quidem, præter id quòd uterum tulit ac peperit, nutricisq; functa est munere, innumeros alios pertulit labores: pater uerò iam educati à matre filij & adulti, fruitionis uult esse particeps, rem nullam expertus difficilem. Peculiarius autem præ alijs tua mater, propter meum*

Hortatur filium, ut matri omnem pietatẽ humanitatẽq; exhibeat.

τὰς ἐμὰς φυγὰς περὶ τῆς σῆς κεκοπίακε τὸ λειώσεως, τὰς ὑπὲρ ἀμφοῖν μόνη φροντίδας ὑποστᾶσα. ὥστε καὶ σὺ τὰς εἰς ἑκατέρους τοὺς γονέας εὐχαριστίας, μιᾷ μητρὶ τῇ πάντα πονησάσῃ ἀπόδος. πεπλήρωσε τε γάρ σοι καὶ τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια, διὰ τῆς εἰς τὴν μητέρα φιλανθρώπων. οὐδὲν γὰρ ἀπαιτήσω πλέον εἰς ἐμαυτὸν, ἀλλ᾽ εἰς ταύτην εὐσεβείσης. μᾶλλον δὲ καὶ προσειληφέναι παρὰ σοῦ πολὺ μέρος εὐεργεσίας ὁμολογήσω. πρέπει γάρ σοι μητρὶ χάριν περὶ πολλῶν ἀχριδιδόντι, μεγάλης εὐεργεσίας ἀρχὴν κτήσασθαι πρὸς πατέρα.

Τῷ αὐτῷ. ιε

Τα μὲν παρὰ πατρὸς εἰς υἱὸν ἔχεις δίκαια παυρόλα. τὰ δὲ, ἐκ σοῦ πατρὶ δυνάμενος, οὐκ αὐτὶ παρέχων, ἁμαρτάνεις. πανθάνομαι γάρ σε παιδείας, ὃ πολλάκις ἐμεμψάμην, οὐκ ἐπιμελεῖσθαι. ἄλλην δὲ χάριν οὐκ ἐπιζητῶ λαβεῖν παρὰ σοῦ, ταύτης ὑστερήσας. ἴσθι δὲ, ὅτι καὶ τὸ παιδείας συμφέρον, ἐὰν χαρίσασθαι βούληθῇς, οὐχ ὁ ληψόμενος τὴν χάριν, ἀλλ᾽ ὁ διδοὺς μᾶλλον καθέξει.

Μεσση-

meum exilium, in eo ut ad adultam peruenires ætatem, elaborauit, sola omnes pro ambobus curas subiens. Proinde & tu gratiam utriq; parenti debitam, uni matri, ut quæ omnẽ subierit laborem, referto. Implebuntur enim abs te & patri debita officia, si matri omnem præstiteris humanitatem. Nihil enim mihi ipsi ut facias plus exigam, si erga eam pietatem exercueris: imò & accepisse me abs te magnam beneficentiæ partem confitebor. Nam te decet matri gratiam ob multa referentem, magnæ initium beneficentiæ acquirere apud patrem. Vale.

Eidem. 20

QVæ à patre filio debẽtur officia (Paurola) percepisti. Quæ autem abs te patri debentur, si non uicissim præstas cũ possis, delinquis. Audio enim te eruditionis, id quod sæpius reprehendi, nullam habere curam. Nullam autem mihi abs te gratiam referri uolo, si hanc non fuero consecutus. Scias autem, quod eruditionis fructũ, si mihi gratificari uolueris, nõ is cui refertur gratia, sed magis qui refert, possessurus sit. Vale.

Hortatur filium ad bonarum literarũ studia.

c Messa-

Μεσσηνίοις. κε

Πολύκλειτον (ὡς πυνθάνομαι) τὸν ἰατρὸν ὑμῶν μέμφεσθε, ὡς προδότην ἀκραγαντίνων γεγονότα, ὅτι με κάμνοντα λαβὼν, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, χαλεπωτάτης ἐξήρπασε νόσου. καὶ τὸν ἔπαινον αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας πεποιήκατε· ὃ τοῦτο ὁμολογοῦντος οὐκ αἰσχύνεσθε. ἐγὼ δὲ θαυμάζω τῆς τέχνης αὐτοῦ τὸν τρόπον μᾶλλον, ὅτι καὶ θνήσκοντά με πιστευθεὶς, οὐχ ὡς τύραννον αἱρήκει, ἀλλ' ὡς νοσοῦντα γνήσως ἔσωσε. ὃ διὰ μὲν τῆς ὑμετέρας μέμψιν, οὐδ' ὅτι οὐ πέπονθε κακόν. διὰ δὲ τῆς ἐμῆς εὐχαριστίαν, ὅμοια τοῖς πρώτοις σικελιωτῶν ἀπείληφεν. οἶδα γοῦν, ὅτι διὰ τῆς δόσιν τῶν εὐχαριστηρίων, πάντες εὔχεσθε πρὸς ὅτι μᾶλλον ἀκραγαντίνων, ἢ τυραννοκτόνοι φαλάριδος ἀκουσθῆναι.

Ἀνδροκλεῖ. κϛ

Κἀγὼ μὲν ἐσπουδασμένως ἐπέσταλκα στησιχόρῳ, μηδὲν ἄχθεσθαι τῶν τῆς διαβολῆς, ἣν κατ' αὐτοῦ πεποίηνται πρός με οἱ περὶ εὔβουλον. καὶ σὺ δὲ δός μοι ταύτην τὴν χάριν, ἀνάδοχος αὐτῷ γενόμενος, περὶ τοῦ μηδὲν ἐμὲ πονηρὸν κατ' αὐτοῦ πεπιστευκέναι. μᾶλλον δὲ αὖ πεισθῆναι,

Messanensibus. 21

Polyclitum (ut audio) medicum uestrum reprehenditis, quasi Agrigentinorũ proditorem factum, quòd me ægrotantẽ in curam susceptũ, quum posset occidere, ex difficilimo eripuerit morbo. Et iustitiæ illius laudem, in accusationem detorquetis iniuriæ: neq; uos pudet hoc ipsum confiteri. Ego uerò magis admiror artis illius rationem, quòd me iam morientem, sibi creditum, non ut tyrannum è medio sustulerit, sed ut ægrotantem suo seruauerit labore. Et propter uestrã quidem reprehensionem, nihil omnino passus est mali: propter meam autem gratitudinem, diues effectus est, ut quisquã inter Siculorũ primos. Scio igitur, quòd propter gratitudinis meæ munera omnes optaretis, Agrigentinorum potius proditores, quàm Phalaridis tyrannicidæ prædicari.

Vide epist. 70. & 1.

Androcli. 22

Etiam ego ipse quidem studiosè scripsi Stesichoro, ne quid commoueatur ob calumniam, quam aduersus ipsum apud me struxit * Eubulus cum socijs. tu autẽ & hoc mihi præsta beneficium, ut sponsor illi fias, me nihil aduersus eum mali credidisse. Magis enim id

Vide epist. 147.

*Eubulus] Potest Eubulus solus intelligi, iuxta Græcæ linguę idioma. sed in-

frà epistola 147 adiũgitur Eubulo Ariphãtus.

πεισθείην, ὡς τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ἐπιβουλευθῆναι ὑπ' αὐτῶν, ὅπερ ὡμολογήκασιν· ἢ ὡς διὰ τὰς ἐκείνου κρίσεις, ἀλλ' οὐ διὰ τὰς ἰδίας κακουργίας εἰκὸς ἂν ἐπιβεβουλευκότων.

Πυθαγόρᾳ. ηγ

Ἡ Φαλάριδος τυραννὶς, τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας πλεῖστον ὅσον δοκεῖ κεχωρίσθαι. κωλύει δὲ ὅμως οὐδὲν, καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων, συγγενομένους ἡμᾶς, τὴν ἀτρεκῆ διάπειραν ἀλλήλων λαβεῖν. δύναιτο γὰρ ἂν καὶ τὰ πόρρωθεν διεστῶτα συναγαγεῖν εἰς ταυτὸν ὁμιλία. ἐγὼ μὲν οὖν ἀκοῇ τὰ περὶ σοῦ πυνθανόμενος, ἄριστον ἄνδρα πέπεισμαί σε εἶναι. σὺ δὲ περὶ ἐμοῦ μὴ κρῖνε. ψευδὴς γάρ με δόξα λυπεῖ. οὐ μὴν ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς ἀφικέσθαι πρὸς σὲ, δι' ἣν κατηγοροῦμαι τυραννίδα. ἄνευ μὲν τῶν ὅπλων καὶ δορυφόρων ἐρχόμενος, εὐεπιχείρητος ἔσομαι· μεθ' ὅπλων δὲ καὶ φρουρᾶς, ὕποπτος. σοὶ δὲ πᾶσα ἀσφάλεια κινδύνων ἀπηλλαγμένῳ, καὶ παραγενέσθαι πρός με καὶ μεθ' ἡσυχίας συμβιῶναι. λαμβάνων δέ μου διάπειραν, ἐὰν μὲν ὡς τύραννον ἐξετάζῃς, ἰδιώτην εὑρήσεις με μᾶλλον ἢ τύραννον· ἐὰν δὲ ὡς ἰδιώτην, ἔχοντά τι διὰ

τὴν

mihi persuaderi posset, quòd ne initio quidem insidijs ab illis petitus essem, (quod sunt confessi) quàm quòd propter illius poemata, & nō ob suos ipsorū subdolos conatus, mihi essent insidiati. Vale.

Pythagorę. 23

PHalaridis tyrannis à Pythagoræ philoso phia plurimum separata est: nihil tamen obstat, etiamsi hæc ita se habeant, quo minus cōueniamus, certumq́; alter alterius capiamus experimentum. Posset enim etiam procul distantia in idem contrahere, colloquium & conuersatio. Ego sanè ex fama de rebus tuis audiens, persuasus sum te uirum esse optimum: tu uerò de me ne iudices. Nam falsa opinio molesta mihi est. Porrò mihi tutum non est accedere ad te, propter tyrannidem, qua de accusor (nam absq; armis ac satellitibus ueniens, patebo insidiatoribus: cum armis uerò ac custodia, ero suspectus) tibi uerò omnis est securitas, nullumq́; periculum & perueniendi ad me, & quietè mecum uiuendi. Capiens autem mei experimentum, siquidem me ut tyrannū examinaueris, magis me priuatum inuenies quàm tyrannum: si uerò ut priuatum, habere me ob

Inuitat Pythagorā, ut ad se ueniat, seque ei excusat.

τὴν ἀνάγκην καὶ τυραννίδος. κρατεῖν δὲ οὐχ οἷόν τε τοιαύτης ἀρχῆς, ὠμότητι μὴ χρώμενον. εἰ δ᾽ ἔστιν ἐν τυραννίδι χρηστότης ἀκίνδυνον, διά τε τἄλλα καὶ δὴ τὸ τοῦ σοι πρὸς σὲ συγγενέσθαι. πείσομαι γάρ σοι τὴν ἡμερωτέραν ὁδὸν πρεσβεῦσαι, καὶ τὸ πιστὸν εἰς σωτηρίαν τῷ πεφοβημένῳ, μετὰ τοῦ πυθαγόρου λόγου ἡ ἀλήθεια προσβεβαιώσῃ.

Θώρακι. κδ

Πότερον ἐμαυτὸν ὡς ἀσαφῶς γράφοντα μέμφομαι, ἢ σὲ ὡς ἑκουσίως μαθεῖν μὴ βουλόμενον αἰτιάσομαι, ἀγνοῶ. δύο γάρ σοι μυριάδας ἐκ λογισμῶν λελοίπασιν. εἰ σαφέστερον ἐπιζητεῖς διδαχθῆναι, τοὺς ἄλλῳ σε τρόπῳ διδάξοντας, ἢ σὺ μαθεῖν ἂν ἠθέλησας, ἐν τάχει παρ᾽ ἡμῶν προσδέχου. ἔρρωσο.

Λεοντιάδῃ. κε

Οὐ νῦν, ἀλλὰ πολλάκις ἤδη σοι γέγραφα, μηδεμίαν ἄλλην εὐχαριστίαν ἢ ταύτην ἡμῖν ἀποδιδόναι τῆς γυναικός. εἰ ἄρα νομίζεις ὑφ᾽ ἡμῶν εὖ πεπονθέναι διὰ τὸν γάμον, τὸ στέργειν ἐκείνην, δι᾽ ἣν ἡμῖν οὐδὲν χαρίσασθαι ἀρνούμενος, ὑφ᾽ ἧς ἡ συνάφεια τοῦ πρὸς ἡμᾶς γένους, ἀρχὴν εἰληφέναι σοι φαίνεται. ἔρρωσο. Λεο-

necessitatē nonnihil etiam tyranni. Obtinere enim huiusmodi principatum non potest, qui non crudeliter se gerat. An autem in tyrannide clemētia periculo uacet, propter & alia, & propter hoc, desidero te conuenire. Parebo si quidem tibi, ad eundum mansuetiorem uiam, si id mihi parituro certum esse ad salutem, cum Pythagoræ sermonibus ueritas quoq; confirmauerit. Vale.

Thoraci. 24

Minatur administro, literas ipsius se intelligere dissimulāti

VTrum meipsum, quasi obscurè scribentem, reprehendā: an te, quasi data opera nolentem intelligere, accusem, ignoro. nam duæ tibi myriades ex rationibus relictæ sunt. Si manifestius quæris doceri, docturos te alio modo, quàm tu forsan discere uoluisses, breui à nobis expectato. Vale.

Leontiadi. 25

Responsio ad gratiarū actionem. HūcLeontiaden, & Leontē dictū esse opinor: eumq; esse, cuius mentio fit epist. 135. & 142.

NOn nunc primū, sed sæpius iam tibi scripsi, ne ullam aliam nobis gratiā referres de uxore (si modò te beneficio à nobis istis nuptijs affectum putas) quàm ut illam amares, cuius gratia te nobis gratiā referre putas oportere, ex qua generis propinquitas erga nos initium sumpsisse tibi apparet. Vale.

Λειφράδει. πϛ

Αὐθάδεια, καὶ νεότητος ἀβουλία, πολλοὺς ἀνθρώπων ἀπώλεσαν. οἷς ἀμφοτέροις πάθεσιν, ἴσθι σου τὸν υἱὸν κεχρημένον. ἀδικούμενος δ' ὑπ' αὐτοῦ δι' ἃς προείρηκα αἰτίας, τὴν ἄμυναν ἐπέσχηκα, σοὶ βουλόμενος, οὐκ ἐκείνῳ χαρίζεσθαι. μαρτυρεῖ γοῦν τὸ πολλῷ χρόνῳ ἀρίστην ἐπιείκειαν ἔχων παρὰ σεαυτῷ. διόπερ οὐκ ἐδοκίμαζον διὰ τὴν πονηρίαν, λυπεῖν γῆρας πατρὸς οὐδὲν ἀδικοῦντος. εἶτα δὲ ἔχων παῖδα τοῦτον, εἰ καὶ παντὼς φαῦλός ἐστι, δι' ἐρημίαν ἄλλου διαδόχου, στέργεις. κακίαν δὲ υἱοῦ, πατρὸς εὔνοια νικᾷ. ἐὰν μέντοι μὴ παύσηται πλεονάζων, ἀπειθῇ δὲ καὶ τοῖς σοῖς παραγγέλμασι καὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις, μὴ ἀγνοήσῃς, ὅτι ἐγὼ περὶ ἐμαυτοῦ καὶ περὶ σοῦ λήψομαι τὰς προσηκούσας παρ' αὐτοῦ δίκας. ἵνα δὲ, ὅταν ἐπ' αὐτὸν τὸ γένηται τὸ κακὸν, διατείνων ἐν οἷς ἐστι μὴ προσποιηθῇ, δοκεῖν ἠγνοηκέναι, τὰ ὑπ' ἐμοῦ γεγραμμένα πρὸς σὲ, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον περὶ τῶν αὐτῶν ἐπέσταλκα. ἔρρωσο.

Ἀντιμάχῳ. πζ

Εἰ μὲν ἔχων οὐκ ἀποδίδως τὸ δάνειον, ἑκὼν εἶ πονηρός· εἰ δ' οὐκ ἔχων, ἀδικεῖς με,

τὸ δὲ

Ariphradi. 26

Contumacia, iuuentutisq; temeritas multos homines perdidit: quib. utrisq; uitijs tuũ scito filiũ usum esse. Affectus aũt ab eo iniuria prædictis de causis, ultionem cõtinui: tibi uolens, nõ illi gratificari. Perhibetur enim tibi id à multis testimonium, quòd optima ipse moderatione præditus sis. Quapropter uisum mihi non est, propter filij prauitatem, patris contristare senectutem, nullam facientis iniuriam. Quum enim unicum istum habeas filium, licet omnino malus sit, eũ tamen ob alterius penuriam successoris, amas. Nam filij maliciã, patris uincit beneuolentia. Porrò si nòn ab insolẽtia cessauerit, neq; tuis præceptis, neq; meis sermonibus obtemperauerit, ne ignores, me tam pro me quàm pro te conuenientes ab eo sumpturum pœnas. Ne autẽ, quum malũ eum apprehenderit, tum suam expendens conditionem, simulet se ignorasse quæ ad te scripserim, etiam ad illum ipsum eisdem de rebus epistolam scripsi. Vale.

Filij eius improbitatem, ni desinat, uindicaturum se ostendit.

Antimacho. 27

SI tu quidẽ habes, & non reddis debitum, spontè prauus es: sin autem non habes, facis tu

Debitori moram satisfactiõis exprobrat.

τὸ δὲ ἀκούσιον παρὰ τοῖς ἀνθρωπίνως λογιζομένοις, συγγνώμης ἀξιοῦται. ἡ δὲ συγγνώμη, γίνωσκε ὅτι μελλούσης ἐστὶν ἀπολήψεως, οὐ παντελὴς χρημάτων ἀπόγνωσις.

Ἀριστομένει. κη

Μὴ συνάχθου μοι περὶ τῶν τραυμάτων, ὧν τέτρωμαι κατὰ τὸν πόλεμον. τὸ μὲν γὰρ εὔνουν καὶ συμπαθές σου, ἄγαμαι. τοσοῦτον δ' ἀπέχω τοῦ βαρέως φέρειν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, εἰ καὶ παρ' ὀλίγον ἦλθον ἐξ αὐτῶν ἀποθανεῖν, ὥστε ἀπευκτοῦ τοῦ θανάτου ὄντος πᾶσιν ἀνθρώποις, εὐξαίμην ἂν καὶ τῆς εἱμαρμένης θᾶττον, εἰ καὶ πλείονά μοι χρόνον ἐπιτρέποι ζῆν, ἐν πολέμῳ τελευτῆσαι. τί γὰρ ἀνδρὶ γενναίῳ μεῖζον ἀγαθόν, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ νίκης ἀγωνιζομένῳ, ἀπερείσασθαι τὸν βίον.

Ξενοπείθει. κθ

Οὐκ ἄχθομαι ταῖς διαβολαῖς, οὔτε ταῖς δόξαις αἷς ἔχουσιν ἐφ' ἡμῖν οἱ μὴ δικαίως κατηγοροῦντες. καὶ τοῦτο δι' οὐδὲν ἕτερον πέπονθα, ἢ διὰ τὸ γινώσκειν, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει κακοῖς, ἐμοὶ δὲ διὰ τὴν καὶ θεῶν πλέον ἰσχύουσαν ἀνάγκην τοιούτῳ γενέσθαι συνέβη.

cis tu quidem iniuriam: attamen quod præter uoluntatem noſtram fit, apud eos qui rem humaniter conſiderant, uenia cenſetur dignum. Venia autem (cognoſce) dilatio eſt receptionis, non abſoluta pecuniarum deſperatio. Vale.

Ariſtomeni. 28

NE cōdoleas mihi ob uulnera in prælio inflicta. Tuam quidem beneuolētiam atq; commiſerationem amplector: tantum autem abeſt, ut talia grauiter feram, licet propemodum ex his mortuus ſim, ut, quū mors omnibus hominib. ſit abominabilis, à fato optem citius, etiāſi diutius permitteret uiuere, in prælio mori. Quod enim maius bonum uiro generoſo obtingere poteſt, quàm de uirtute ac uictoria certantem, effundere uitam? Vale.

Cōſolationi reſpondet, multā magnanimitatē præ ſe ferens.

Zenopithi. 29

NOn moleſtè fero calumnias, neq; opiniones, quas de nobis ij habent qui iniuſtè accuſant. Et propter aliud nihil ita ſum affectus, quàm quòd ſciam alios quidē eſſe natura malos: mihi autem contigiſſe, ut talis ſim neceſſitate, quæ plus etiam quàm dij poteſt.

Tyrannidē ſuā purgat.

Differt

διαφέρει δὲ καθόσον, ὅτι ἐγὼ μὲν τύραννος ὢν, ἐξουσίαν δὴ τὴν ἀρχὴν ἔχειν ὁμολογῶ. ὑμεῖς δὲ ἰδιῶται γεγονότες, τὴν ὅσον δεδοίκατε νόμους, ὁμολογεῖν δέον, ἀρνεῖσθε.

Καταναίοις. λ

Ἀχθείσας αἰχμαλώτους τῶν ὑμετέρων πολιτῶν τινὰς, οὐδεμίαν ἐκ τῶν μνείων ἔχοντας ἐλπίδα σωθῆναι, δι' ἣν δὴ μὴ σφόδρα ὑμῖν αὐτῶν αἰωρεῖσθαι τῶν μέλειν, σέσωκα, οὐκ ἐπιλελησμένος τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας. ἁπάντων γὰρ ἂν εἴην ἐπιλησμονέστατος, εἰ τοῦ θυμοῦ μικροτέραν δίκην παρ' ὑμῶν λαβεῖν καταφρονήσαιμι. ὅταν δὲ τὴν κατ' ἀξίαν ὑπέχητέ μοι, τόθ' ὑμᾶς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ὧν ἐδράσατε κακῶν, ἀναμνήσει.

Ταῖς Στησιχόρου θυγατράσι. λα

Ταυρομενῖται μὲν, ὑπὲρ ὧν γράφετε πρός με, οὐ πολλὴν ἔχειν λέγουσι τὴν ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ὅτε μετήλλαξε τὸν βίον, οὐδεμιᾶς ἦσαν ἐπιτήδειοι τυχεῖν ἐπιεικείας. οὐδὲν γὰρ ὑπ' ἐμοῦ πώποτε πλημμεληθέντες, οὔτ' ἔλαττον, οὔτε μεῖζον, ἐξήνεγκαν ἀδίκως τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. Στησίχορος δὲ οὐ μό-

Differt aũt in tantum, quòd ego quum sim tyrannus, licentiam (malè faciendi) me habere confitear propter principatum: uos autem priuati (à malè faciendo abstinetis) quatenus me tuitis leges: & cum uos fateri oporteret, negatis. Vale.

Catanensibus. 30

VEstrorum quosdam ciuium captiuos ad me perductos, nullámq; ex sexcẽtis spem salutis habentes, eo quòd non admodum uobis curæ esset, si interficerentur, uiuos cõseruaui: non oblitus aduersum uos inimicitiarũ. Omniũ enim essem obliuiosissimus, si minores ita pœnas à uobis sumere negligerem. Quũ autem iustas mihi pœnas persolueritis, tum uobis calamitatis magnitudo, mala quæ patrastis, reducet in memoriam. Valete. Minatur hostibus, misericordia ipsius in bonam spem erectis.

Stesichori filiabus. 31

TAuromenitani quidẽ, pro quibus ad me scribitis, mandatũ uos habere dicentes à patre, cum discederet è uita, digni non erant, qui ullã consequerentur humanitatem: (nulla enim unquam à me re, neq; magna neq; parua læsi, bellũ mihi intulerunt.) Stesichorus autem Vide epist. 15.

non

οὐ μόνον ταύτης τῆς χάριτος ἄξιός ἐστι παρ' ἐμοῦ τυχεῖν, ἣν αἰτεῖται δι' ὑμῶν, τὰ λύτρα τῶν αἰχμαλώτων αὐτοῖς, ἅπερ εἰσεπραξάμην ἀποδοθῆναι προστάξαι, ἀλλ' εἰ καί τι τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ μεῖζον. καὶ γὰρ εἰ τεθνάναι δοκεῖ τισιν, ὅπερ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν εἴποι, ἐμοὶ γοῦν ὁ τοιοῦτος οὐ τέθνηκε. μὴ γὰρ τοσοῦτον ἰσχύσειε τὸ κατὰ τῶν ὁρωμένων τὸ μῖσος, ὥστε Στησίχορον αἰτησάμενόν τι μὴ λαβεῖν, ὧν Φάλαρις ἔχει τὴν ἐξουσίαν. πάντας μὲν γὰρ ἀνθρώπους ὑπ' ἐκείνου πρέπει νικᾶσθαι. πολὺ δὲ πρότερον δὲ πάντων ἐμέ, ὃς ἐν τοσαύταις μυριάσιν ἀνθρώπων ὧν ἐπειράθην, ἀνδρὸς ὄντως φανεστέραν ψυχὴν οὐκ ἰδόντα. διό, τά τε χρήματα αὐτοῖς ἀποδοῦναι προστέταχα. καὶ τὴν χάριν ταύτην οὐ δεδωκέναι τῷ πατρὶ ὑμῶν μὰ τοὺς θεούς, ἀλλ' αὐτὸς παρ' ἐκείνου μᾶλλον εἰληφέναι νομίζω.

Κριτοφήμῳ. λβ

ΑΓαθοῦ μὲν ἔργον φίλου καὶ σὺ ποιεῖς, καὶ πάντες ὅσοι πλεῖόν τί μοι τοῦ μετρίου τῆς ἀνδρείας μαρτυρεῖτε, πεπεισμένοι ταῖς ἐμαῖς βουλαῖς ἢ πράξεσιν ἡττῆσθαι λεοντίνους. ἐγὼ δὲ σαφῶς οἶδα τὴν μὲν ἀναγκαίαν ἄμυναν ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένην, τὴν δὲ δυνατωτάτην

non hoc solum beneficium, quod per uos petit, à me consequi dignus est, ut nempe precia pro captiuorum redemptione accepta, ipsis reddi iubeam: uerumetiam, si quid impoßibilibus maius est. Nam tametsi quibusdam mortuus esse uidetur (quod nemo prudens dixerit) mihi tamen eiusmodi uir nõ est mortuus. Haud enim tantum ualere poterit odium, quo Tauromenitanos prosequor, ut Stesichorus non accipiat quod petit, ex his quæ in Phalaridis fuerint potestate. Omnes enim homines ab illo uinci decet: præ omnibus autem me, qui inter tot hominum millia, quorum cæpi experimentum, nullius uiderim animã illustriorẽ. Quamobrem & pecunias illis reddi præcepi: & beneficium hoc non (deos testor) patri dedisse uestro, sed me ab illo magis accepisse existimo. Valete.

Critophemo. 32

BOni quidem amici officium & tu facis, & omnes quicunq; supra mediocritatẽ aliquod mihi fortitudinis perhibetis testimonium: persuasi, meis consilijs aut actionibus Leontinos esse uictos. ego uerò manifestè scio, necessariam quidem ultionem à me factam, optatißi-

Victoriæ laudẽ sibi adscriptã, fortunæ acceptã fert.

τάτην νίκην ἀπὸ τῆς τύχης κατωρθωμένην. οὐδὲν γάρ ἐστιν, ὦ φίλτατε, τῶν ἐν ἀνθρώποις, οὔτε μεῖζον, οὔτε ἔλαττον, ὃ μὴ ταῖς ἐκείνης ῥοπαῖς βεβαιοῦται.

Κλησίππῳ. λγ

ΟΥτε πρότερον, ὁπηνίκα παρομένῳ τι ἀδίκως ἐξελήλεγμαι τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον, ἀπελυσάσας τοὺς αἰχμαλώτους ἐκείνοις ἐχαριζόμην τῷ κοινῷ δὲ νόμῳ τῶν ἑλλήνων, οὐκ ἠδυνάμην πώποτε, οὐθ' ὕστερον ἀπέδιδουν ἃ τότε ἔλαβον εὐεργετῶν τοὺς ἀπελυθησομένους, ὅπερ ὀνειδίζεις, αὐτοῖς ἀπέδωκα. στησιχόρῳ δὲ πρεσβευσαμένῳ ὑπὲρ τῶν θυγατέρων, τὸ αὐτὸ ἐπέπαθον. παρομένῳ τι μὲν οὖν ὁ τεθνηκότι στησιχόρῳ χαίρειν εἰδέτωσαν, ὧν ἔτυχον. στησίχορος δὲ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις. ἐγὼ δὲ τὸ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκείνῳ χάριτας εἰδώς, οὐδὲν τὸ τῆς πρεσβείας ἀμνημονῶ. γινώσκω δὲ, ὅτι δι' αὐτοῦ αἰτησάμενός τι περὶ ἐμοῦ, καὶ τυχὼν, παρομένῳ τας μὲν εἰς χρήματα εὐηργέτησε· ἐμὲ δὲ εἰς ἐπίδειξιν ἧς ἔχειν ὑπ' ἀνθρώπων ἀπιστοῦμαι χρηστότητος.

Πολυδώνει. λδ

ΘΑυμάζειν δὲ τοῦ ἐπιστολῆς ἔοικας τὴν πρᾶξιν πολὺ μου μεταβολὴν τοῦ βίου, ὅτι

tißimam autem uictoriam fortunæ munus facinusq́; esse. Nihil enim est (ô charißime) rerum humanarum neq; magnum neq; paruum, quod non illius nutu solidetur. Vale.

Ctesippo. 33

NEq; antea, quando Tauromenitani iniuste mihi bellum intulerunt, captiuos redimi paßus, illis gratificari uolui: communi autem Græcorum legi nolui aduersari. neq; postea reddens, quæ tum acceperam, accepturos beneficio afficere uolens, (quod exprobrasti) illis reddidi: à Stesichoro autem legationem ad me mittente per filias, ea de re persuasus sum. Tauromenitani igitur, mortuo etiam Stesichoro gratiam habeant pro ijs quæ sunt consecuti, Stesichorus autem suis moribus. Ego uerò ob multa magnaq́; illi gratiam habens, neq; legationis obliuiscar huius. Nã cognosco, quòd quum per eam quiddam à me petierit, sitq́; consecutus: Tauromenitanos quidẽ beneficio affecerit in pecunijs, me autem in benignitatis demonstratione, qua me præditum esse homines non credunt. Vale. Excusat se, quòd uictis Tauromenitanis pe[illegible] Vide epist. 15.31.

Polluci. 34

ADmirari per epistolã uideris magnam uitæ meæ mutationem, quòd quum su- Queritur de hominũ infidelitate

d periori

τὸν ἄλλον χρόνον θρασύτερος, ἢ κατὰ τύραννον ἐμφανὴς ὤν, τανῦν οὐδὲ τοῖς ἀναγκαιοτάτοις ὁρῶμαι. ἐγὼ δὲ ἐνδεέστερον ἤδη φεύγω πάντας ἀνθρώπους. πίστιν γὰρ οὔτε παρ' ἄλλοις πιστὴν, οὔτ' ἐν φίλοις βεβαίαν εὗρον. διὸ πάντα πολυπόνως ἐπιγνούς, τὴν ἀοίκητον ἐρημίαν ἐν Λιβύῃ, τῶν μετ' ἀνθρώπων βίου αἱρετωτέραν ὑπολαμβάνω, καὶ τὰ θηρεύματα νομάδων ἐνδιαιτήματα. μᾶλλον γὰρ ἐμπελασθεὶς λέουσιν ἀκινδύνως συναυλισαίμην ἄν, καὶ συνδυνηθείην ἑρπετοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς νῦν οὖσιν ἀνθρώποις. τοσοῦτον ἡμῖν αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ συνεχεῖς τύχαι ἐμπειρίας καὶ προνοίας μετέδωκαν.

Πολυγνώτῳ. λε

Καὶ τὸ δωρεῖσθαί τί σοι πρὸς τὸ μέλλον, καὶ τὸ γράφειν πέπαυμαι, Πολύγνωτε. πέπαυσο δὲ καὶ σὺ τῶν ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς πολλοὺς ἐπαίνων. τοῖς γὰρ ἔργοις μου κατηγορῶν, δι' ὧν οὐδεὶς προσδέχεται τὴν πεπραγμένων ὑπ' ἐμοῦ, τοῖς λόγοις με ἐγκωμιάζεις· οὐδὲ τοῦτο συνιείς, ὅτι λόγος ἔργου σκιὰ παρὰ τοῖς σωφρονεστέροις πεπίστευται.

Κλεο-

periori tẽpore audacius quàm tyranno conueniat, in hominum oculis uersatus sim, in praesentia ne ab amicissimis quidem uidear. Ego uerò cupidius iam omnes fugio homines. Fidem enim neq; apud alios ullos, neq; in amicis firmã deprehendi. Quapropter omnibus magna industria perspectis, desertissimam in Libya solitudinem prae hominum conuictu eligendam censeo, habitaculáq; Nomadum à feris trita. Magis enim adiunctus leonibus absq; periculo cohabitarem, cubarémq; tutius cum omnibus reptilibus, quàm cum huius seculi hominibus. Tantum nobis multi ac uarij continuiq; casus experientiae astutiaeq; contulerunt. Vale.

Polygnoto. 35

ET à donando tibi quicquã in posterum, & à scribendo mox cessabo, Polygnote: cessa autẽ & tu à laudibus, quibus me apud multitudinẽ extollis. factis enim me accusans, non recipiendo ea quae tibi à me missa sunt, sermonibus me celebras: neq; hoc intelligis, quòd sermo facti umbra esse à modestioribus creditus sit. Vale.

Laudatorẽ sua munera non accipientem reprehendit.

Κλεομενίδῃ. λϛ

Τῶν δωρεῶν ὅσα μέν σοι πρὸς τὴν γυμνασιαρχίαν αἰτοῦσι, πέπομφα μὲν ἐλαίου μετρητὰς διακοσίους· καὶ πυρῶν μεδίμνους τετρακοσίους. ὅσα δὲ νεότητός ἐστι τῶν υἱῶν σου, τόν τε οἶνον, καὶ τοὺς γραμματεῖς παῖδας, καὶ τὰ Στησιχόρου ποιήματα· εἰ μὴ καὶ ταῦτά τις τὰ δῶρα συρακουσίων ὑποπτεύσειε, νεωτέρων ἕνεκεν πραγμάτων ἀπὸ τυράννου πεπέμφθαι.

Γοργίᾳ. λζ

Τὰ μὲν ἄλλα τῆς ἐπιστολῆς σου πάντως καλῶς ἡγοῦμαι γεγράφθαι· τὴν δὲ παράκλησιν τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσι, πολυτελέαν νυνὶ μάλιστα λογίζομαι. ἐγὼ γὰρ οὔτε τελευτὴν, οὔτε τελευτῆς εἶδος φεύγω, σωφρονεῖν ὑπολαμβανόμενος. εἱμαρμένη γὰρ οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων νομοθετεῖται. καὶ καθόλου δὲ τὸ ἐξετάζοντα περὶ τῶν τοιούτων, ἢ δεδιότα περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν, λίαν εὐήθη νομίζω, εἴ τις ἢ προγνῶναι τὸ μέλλον δύναται πείσεσθαι, ἢ προγνοὺς φυλάξασθαι. εἰ δέ τις τὸ μὲν γνῶναι δυνατὸν ἡγεῖται, τὸ δὲ φυλάξασθαι ἀδύνατον, τοῦ χάριν ἐσπούδακεν εἰδέναι τὸ γενησόμενον, ὅπερ ἀγνοοῦντος καὶ γινώσκοντος ἔσται;

οὐ μὴν

Cleomenidi. 36

MVnera illa, quæcunq; quidem ad gymnasij præfecturam cõueniunt, misimus tibi, olei nempe metretas ducentas, & tritici medimna quadringenta: quæcunq; autem conueniunt iuuentuti, filio tuo, uinum nempe, ac pueros scribas, Stesichoriq; poemata: si modò non & hæc dona Syracusanorum quispiam suspecta habet, quasi ob res nouas à tyranno missa sint. Vale.

Narratio de missis ei muneribus.

Gorgię. 37

CAetera quidem in tua epistola omnia probè scripta arbitror: adhortationem autem tuam futuris de rebus, superfluam nunc maximè censeo. Ego enim, neq; mortem, neq; mortis speciem fugio, modestè in hoc sentire me existimans. Fatum enim non gubernatur ab hominibus. Et in summa, interrogantem anxiè de talibus, aut metuentem de futuris bonis, nimis stultum esse iudico, si quis uel præscire se posse futura persuasus est: aut si præsciat, cauere. Si quis uerò nosse quidem futura possibile arbitratur, cauere autem impossibile: cuius rei gratia nosse studuit, quid esset futurum, quod tam eo sciente quàm nesciente erit?

Cognitionẽ futurorũ, curáq; de ijs eleuat.

 Atqui

οὐ μὴν ἀλλ' εἰ ἔστι σὺν τῷ γνῶναι ἔστι καὶ φυλάξα-
σθαι τοὐπιὸν ἀνυστὸν εἶναι φήσει τις, ὡς γενέ-
σθαι καὶ διατάξαι καὶ μεταθεῖναι ἄλλο ἀντὶ τοῦ
προγνωσθέντος χείρονος ἐπιεικέστερον, ᾧ τε-
λευτῆσαι δύναιτ' ἄν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι.
θεοῦ γὰρ ἔργον τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἀνθρώπου. ἐν-
θυμηθεὶς δ' εἴ τις τῶν λεγομένων ἀπὸ τοῦ Διὸς
Αἰακὸν καὶ Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυν, καὶ τοὺς ἄλ-
λους ἡμιθέους, οὔτε ἀθανάτους γενομένους, οὔτε
ἄλλως ἀποθανόντας, ἢ κατὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστον
εἱμαρμένην, ἢ περὶ μοίρας, ἢ θανάτου δυσα-
ναχετῶν ἢ φοβούμενος, ἐμπεδόφρων εἶναί
σοι δοκεῖ. μάλιστα μὲν οὖν πειρῶ καὶ σύ τοι
αὐτὴν διάνοιαν ἐν τοῖς ἰδίοις περὶ τοῦ ἀφα-
νοῦς ἔχειν, ὡς μηδὲν περὶ αὐτοῦ φροντίζειν·
ἐπεί τοι παρ' ἡμῶν, ὡς μηδὲν μεριμνώντων ἐπί-
στασο.

Δημοτέλει. λη

Συγγνώμην ἔχω σοι τῆς παραινέ-
σεως. τύραννος γὰρ οὐ γεγονώς, τυ-
ράννῳ συμβουλεύεις καταθέσθαι τυραννί-
δα. θεῶν μὲν οὐδεὶς μοι διδοὺς ἐγγυητὴν
τῆς ἀσφαλείας, ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην.
ἀξιόπιστον δὲ σαυτὸν ἡγούμενος ἀνάδοχον,
καὶ ὑπὲρ τηλικούτου πράγματος· σχεδὸν
οὐκ εἰδώς, ὅτι που κτήσασθαι τὴν τοιαύτην
ἀρχήν,

Atqui si pariter & praescire ac cauere futura quis dixerit possibile esse, ut nempe fieri ac disponi & surrogari aliud mitius in praesciti peioris locũ posse arbitretur, quã nũ re id efficere posset? Ego sanè non puto (effici posse). Dei enim hoc opus est, non hominis. Quum quis autem animaduerterit, eos qui feruntur à Ioue prognati esse, Aeacũ & Mino atq; Rhadamanthum, aliosq; semideos, neq; immortales factos, neque aliter esse mortuos, quàm quemq; iuxta proprium fatum: an is, uel molestè ferens, uel metuens fatum aut mortẽ, prudens tibi esse uidetur? Maximè igitur contende & tu eiusmodi de obscuris obtinere mentem, ut nihil de ijs cures: quandoquidem de nobis scis, quòd nihil anxiè solliciti simus. Vale.

Demoteli. 38

Veniam do tibi admonitionum tuarum. Nam cum nunquam fueris tyrannus, tyranno consulis tyrannidem deponere: deorum quidem mihi neminem dans sponsorem tutelae, cui fortaßis haberẽ fidem. Temetipsum autem fide dignum arbitraris tanta pro re fideiussorem: ignarus propemodum, quòd talem depo-

Cur tyrannidẽ ut deponat hortanti, non obtẽperet.

ἀρχὴν, ἀσφαλέστερόν ἐστι τὸ καταθέσθαι. ὥσπερ γὰρ ἰδιώτῃ τοῦ τυραννῆσαι πολλῷ λυσιτελέστερόν ἐστι τὸ μὴ τυραννῆσαι· οὕτω τυραννοῦντι τοῦ καταθέσθαι, τὸ μὴ καταθέσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος. καθόλου δὲ τὸ τῆς τυραννίδος οὕτως, ὡς τὸ τῆς γενέσεως ἐπὶ ζωῆς ἀνθρώπου φρονητέον. οὔτε τις ἄνθρωπος ἀκούσας τὰ τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως, εἴπως γ' οἷόν τε δυνατὸν, ὅσοις μέλλει δυσκόλοις ἐγκυρήσειν περὶ τὸν βίον, γεννηθῆναι βουληθείη ποτ' ἄν: οὔτ' ἰδιώτης ἐσπουδακὼς τυραννῆσαι, προπυθόμενος τὰς ἐν τυραννίδι κακοδαιμονίας, τύραννος ἂν, ἀλλ' οὐκ ἰδιώτης ἐθελήσειε καταβιῶναι. οὕτω, Δημότελες, ἀνθρώπῳ τοῦ μὴ γενέσθαι συμφερώτερον ὁρῶ, τὸ μὴ γενέσθαι· τοῦ τυραννῆσαι δὲ, τὸ μεῖναι μέχρι ζωῆς ἰδιώτην. εἰ μὲν οὖν πρὸ τῆς τυραννίδος τὰ περὶ αὐτῆς μοι διηγησαμένων κακὰ συνεβουλεύετε, πάντως ἂν ἐπείσθην μὴ τυραννῆσαι. τύραννος δὲ ὢν, καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀρχῆς εἰς πολλὰ προεπταικὼς, οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθείην καταθέσθαι τὴν ταύτης ἐξουσίαν, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι. καταθέμενον γὰρ τὴν ἀρχὴν, οἶδ' ὅτι δεῖ πολλὰ καὶ δεινὰ παθόντα πρὸς τῶν τυραννηθέντων, οὕτω καταστρέψαι τὸν βίον.

Πολυ-

deponere principatũ periculosius sit, quàm acquirere. Quemadmodũ enim homini priuato multo utilius est tyrannidẽ nõ occupare, quàm occupare: ita tyranno nõ deponere, quàm deponere tyrannidis principatũ. In summa uerò, de tyrannide ita, ut de hominis natiuitate ac uita, sentiendũ est. Neq; enim homo qui audisset de sua natiuitate (si quo modo fieri posset) in quot res difficiles per uitã esset incasurus, unquam uellet nasci: neq; homo priuatus tyrannidem affectans, auditis antè tyrannidis infelicitatibus, tyrannus mallet quàm priuatus uitã agere. Sic, mi Demoteles, utilius uideo homini esse, non nasci, quàm nasci: & dum uiuat, manere priuatum, quàm tyrannum agere. Si tu mihi quidem ante occupatam tyrannidem, enarratis illius malis, consilium dedisses, omnino persuasus essem, ne tyrannidẽ occuparem. Quum autem iam tyrannus sim, & propter principatus necessitatem in multis offẽderim, à nullo possum homine persuaderi, ut huius potestatem deponam: imò ne à deorũ quidem ullo, qui dominetur. Scio enim, deponentẽ me principatũ, oportere multa & atrocia passum ab ijs in quos tyrannidẽ exercui, ita uitam finire. Vale.

Πολυστράτῳ. λθ

Καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι φίλοις ἐπέσταλκα διὰ ταχέων ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα. καὶ σοῦ δέομαι, παραγενέσθαι πρὸ Ὀλυμπίων. βούλομαι γὰρ τὸ μάλιστα συνεστάναι τὸν σύλλογον ἀγαγών, τὴν πρέπουσαν ἐπιμέλειαν, ὥσπερ ἄλλοτε, καὶ νῦν ποιήσασθαι· καὶ τῶν πραγμάτων ἐπισφαλῶν καὶ μεγάλων γνώμην λαβεῖν, ἀτόπου μὲν ἢ δυσκόλου μεταδώσων οὐδενός. ἀρκέσω γὰρ τοῖς ἐμαυτοῦ. πειθησόμενος δὲ οἷς ἂν εἴπητε, ἵνα μενούσης μὲν τῆς ἀρχῆς ἐν οἷς ἐστι, πολλάκις ὑμᾶς δεξιώσωμαι. πιπτούσης δὲ ταύτης, ἐὰν δοκῇ τῷ δαίμονι, τὴν ὑστάτην λαβόντος προσαγόρευσιν, μνήμονες εὐσεβεῖς ὧν ἐφιλοτιμήθην μὲν εἰς ὑμᾶς γένοισθε. ἥκετε οὖν ἀνυπερθέτως, τῇ προτέρᾳ προθυμίᾳ κεχρημένοι πρὸς Φάλαριν, ὃν μάλιστα ὑμεῖς γινώσκετε.

Γαυρόλᾳ. μ

Ἐδεξάμην τὸν ὑπὸ σοῦ πεμφθέντα μοι στέφανον ὁλκῆς χρυσῶν ἑξακοσίων, ὃν τύχης μὲν ἕνεκα καὶ τοῦ πέμψαντος φιλοτιμίας εἴληφα. στεφανωσάμενος δὲ, αὐτὸν ἡμέραν μίαν, ἐν ᾗ τοῖς πατρῴοις θεοῖς ἐπινίκια τῆς πρὸς Λεοντίνους μάχης ἐθύτουν,

τὸν

Polyſtrato. 39

ET *alijs amicis omnibus per epiſtolas mandaui, ut quàm primum ſe Agrigentum conſerant: & te obſecro, ut uenias ante Olympia. uolo enim beneuolentiſsimis congregatis, decentem eorum curam, quemadmodum aliàs, ita & nunc gerere, ac reb. de periculoſis & magnis capere conſilium. Nullius quidem abſurdæ difficiliſq; rei uos facturus ſum participes (meis enim ipſius contentus ero) parituros autem ijs quæ dixeritis, ut manente mihi quidem principatu, in quibus eſt, ſæpius uos lautè ſuſcipiam: cadente autē eo, quum uiſum fortunæ fuerit, poſtremùm à me appellati, memores piè ſitis beneficiorum quæ in uos ſtudioſè ac prolixè contuli. Venite abſq; dilatione, priſtina erga Phalarin uſi promptitudine, quē uos præ cæteris maximè cognoſcitis.* Hortatur ut ad conciliū ueniat.

Paurolæ filio. 40

S*Vſcepi coronam mihi abs te miſſam, aureorum ſexingentorum pondere. quam ob fortunam quidem, mittentiſq; largitatem accepi: coronatus autem ea unam diem, in qua paternis dijs ob conſecutam pugnæ aduerſus* Le*ontinos uictoriam, mactaui uictimas, domum ipſam* De corona ſibi ab eo dono miſſa

τὸν αὐτὸν ἀπέσταλκα δῶρον Ἐρυθίᾳ τῇ μητρί σου. οὐδένα γὰρ εὗρον ἀξιώτερον τοιαύτῃ κοσμηθῆναι πολυτελείᾳ, ἢ μητέρα. γένοιο δ' ἂν ἡμῖν καλλίων σύ γε πρεπωδέστερος στέφανος, εἰ τὰς τῶν γονέων εὐχὰς ἄξια φρονῶν εὐσεβείης.

Ἱππολυτίωνι. μα

Ἐπιτρέπω σοι πρός με ἀφικέσθαι, καθὼς ἀξιοῖς. ὅρκον δὲ οὐδένα σοι δίδωμι, τὸ μηδέν σε πείσεσθαι κακὸν, ἀλλὰ πίστιν. εἰ δέ μου τῇ τῶν λόγων ἀπιστεῖς ὑποσχέσει, νῦν με ταῖς ἀληθείαις ἀδικεῖς, οὐχ ὅτε κατηγορήθης. εἰδὼς γάρ με μηδένα πώποτε παραβεβηκότα πίστιν, ὡς κατεγνωκὼς, ὅρκῳ μετέρχῃ. καὶ τί διαφέρει πρὸς εὐσέβειαν, ὅρκον ἢ πίστιν συγχέαι; ἀμφότερα γὰρ ἡ γνώμη βεβαιοῖ. ἔρρωσο.

Πολυτίμωνι. μβ

Εἰ μὲν ἀπὸ τῶν σεαυτοῦ τρόπων στοχαζόμενος ἀπιστεῖς ἐμοὶ, σύνεσιν ἐμοῦ καταδικάζεις, οὐ πονηρίαν· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐμῶν, ἀγνοίᾳ μου πολὺ διημάρτηκας. τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω τοῦ παραβῆναι πίστιν, ὥστε ἀπ' ἐμαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις πέρα τοῦ δέοντος προσέχων, ὡς βεβαιοτέραν πίστεως ἔχουσι τὴν εὐσέβειαν, πολλάκις ἐσφάλην. ἧκε οὖν ἐμοὶ πεισθεὶς

ἄνευ

ipsam misi matri tuæ Erythiæ. Neminē enim reperi digniorē, qui tam precioso dono exornaretur, quàm matrem. Fieres autem tu nobis pulchrior decentiorq; corona, si parentum uoto digna sapere inuenireris. Vale.

Hippolytioni. 41

PErmitto tibi ut me accedas, sicuti rogas. Iusiurandum autem tibi nullum do, te nihil passurum mali, sed fidem. Si autem meorum uerborū promissioni non credis, me nunc uerè iniuria afficis, non quando accusatus es. Nam cum scias me nulli unquam transgressum esse fidem, quasi me damnaueris, iureiurando tentas. Et quid interest ad pietatem, iusiurandum uel fidem confundere? Vtraq; enim uoluntas rata facit. Vale.

Tutum accessum ad se precato, fide data, non iuramento cauet.

Polytimoni. 42

SI tu quidem à tuis ipsius moribus facto iudicio, mihi non credis, prudentiæ me condemnas, non maliciæ: sin uerò à meis, multum ob ignorantiam de me aberrasti. Tantū enim absum à transgredienda fide, ut ultrò etiam alijs, plus quàm conueniret, attendens, quasi stabiliorem fide obtinerent pietatem, sæpenumero lapsus sim. Veni igitur, mihi fidem habens

Fidē suam prædicat.

sine

αὐτῶν δόλου καὶ ἀπάτης· πειρώμενος ἄδικον μὲν οὐδέν, μαρτυρήσων δὲ πρὸς ἅπαντας, ὅτι φάλαρις οὐ ψεύδεται πίστιν.

Τεύκρῳ. μγ

Ἀριστομένει τῷ σῷ, τὸ χρεῖον ἀποδέδοται, καὶ ἱππολυτίων ἀφεῖκα τῶν ἐγκλημάτων. σὺ δ' ὡς ἐπαγγέλλῃ, προσδοκῶμεν. ἐγὼ δὲ ἔρρωμαι· εἰ τοῦτ' ἐστὶν ἐρρῶσθαι, τὸ πολλοῖς ἐπιχειροῦντα, καὶ τῶν πλείστων περιγενόμενον διὰ τὰ χείρω, μηδὲ μελετᾶν καὶ περὶ τῶν βελτιόνων.

Νικίᾳ. μδ

Ἐφ' οἷς μισεῖς σου τὸν υἱόν, ὅτι τοὺς σοὺς οὐ μιμεῖται τρόπους, ὑπὸ τῶν ἄλλων πάντων φιλεῖται. συνίδου οὖν, ὅτι πάντες οἱ τοῦτον φιλοῦντες, σὲ μισοῦσι.

Ἀδειμάντῳ. με

Ἀκούω σε διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὁπότερος ὑμῶν ἐστὶ χείρων, σοῦ μὲν ἐκεῖνον λέγοντος, ἐκείνου δὲ τοὔμπαλιν σέ. ἐγὼ δ' οἴομαι, μᾶλλον δὲ καλῶς πέπεισμαι, τῶν μὲν ἄλλων πάντων ἐκεῖνον εἶναι κακίω· σοῦ δὲ οὔτε ἐκεῖνον, οὔτε ἄλλων ἀνθρώπων οὐδένα. ἔρρωσο.

Αἰγεστέοις. μς

Παύσασθέ μου τὰς φυγάδας ὑποδεχόμενοι· φάλαριν τί οὔτ' ἂν ποιῶν τις,

οὔτε

ſine dolo ac deceptione. paſſurus quidem nihil iniqui: teſtificaturus autem apud omnes, Phalarin non fallere fidem. Vale.

Teucro. 43

A*Riſtomeni tuo prædium traditum eſt, & Hippolytion à criminibus abſolutus. Te uerò, ut promittis, expectamus. Ego uero bene ualeo: ſi hoc bene ualere eſt, multa aggreſſum, plurimaq́; conſecutum, ob deteriora pœnitudine affici etiam de melioribus. Vale.* Narratoria

Niciæ. 44

P*Ropter quæ tuũ odiſti filium, quòd tuos non imitetur mores: ob ea ab alijs omnibus amatur. Intellige igitur, quòd omnes qui hunc amant, te oderunt. Vale.* In malum patrem.

Adimanto. 45

A*Vdio te diſsidere cũ fratre, uter ueſtrûm ſit deterior: te quidem illum dicente, illo autem uiciſsim te. Ego uerò puto, imò pulchrè ſcio, illum quidem alijs omnibus eſſe peiorem, te uerò neq; illum neq; alium ullum hominem. Vale.* In duos peſſimos fratres.

Aegeſtanis. 46

C*Eſſate à recipiendo meos exules. Phalarin enim nemo neq; beneficijs afficiens,* Minatur, eis ab exemplis.

οὔτε κακῶς ἐνίκησε. μάθοιτε δ' ἂν τὸ τοιοῦτον, εἰ τὰ μελιταίων καὶ λεοντίνων ἴδοιτε. οἷς μὲν γὰρ ἐλευθερίας, λεοντίνοις δὲ δουλείας, παραίτιος ἐγενόμην. οἱ μὲν, ὅτι τριήρη μου κατέδυσαν· οἱ μελιταῖοι δὲ, ὅτι καταδυομένην ἐβούλοντο σῶσαι. ἔῤῥωσθε.

Αντισθένει καὶ θεοτίμῳ. μζ

ΤΩν ὑπ' ἐμοῦ πεμφθεισῶν δωρεῶν, ἀντισθένης μὲν τὸ μέρος ἐδέξατο, θεότιμος δὲ οὔ. διὸ τῷ μὲν οἶδα χάριν, τὸν δὲ οὐ μέμφομαι. ὁ μὲν γὰρ οὐδὲν ἠλάττωσέ με λαβὼν, ὁ δ' οὐδὲν ἐζημίωσε.

Μενεκλεῖ. μη

ΜΗ μεταμέλου χρηστὸς γενόμενος, εἰ βούλει τῆς τοῦ πατρὸς πονηρίας ἀπολιμπανόμενος νομισθῆναι· ἐπεὶ καὶ τὴν πρὸ τοῦ χρόνου τὴν πρὸς καμαριναίους ὑπόληψιν προσαπολεῖς. ὑποκρίσει γὰρ καιροῦ δόξεις, οὐκ ἀληθείᾳ χρηστὸς γεγονέναι.

Επιστράτῳ. μθ

ΩΣ πρὸς εὐτυχοῦντα γράφειν ἔοικας. ἐγὼ δέ σοι τὰ περὶ ἐμοῦ συνελὼν, ἐν βραχεῖ δηλώσω. εἰ τοῦτ' ἐστὶν εὐτυχεῖν, τὸ γεννηθέντα μὴ ὀρφανίας πειραθῆναι, νέον

δὲ

ciens, neq; iniuria, superauit. Discere autē hoc possetis, si res Melitensium ac Leontinorum sciretis. Illis enim libertatis, Leontinis autem seruitutis autor fui. His quidē, quòd triremem meam submerserūt: Melitensibus autem, quòd submersam seruare uoluerunt. Valete.

Antistheni ac Theotimo. 47

MVnerum à me missorum Antisthenes quidem partem recepit, Theotimus autem non. Quapropter illi quidem habeo gratiam, hunc autem non reprehendo. Ille enim recipiens, nihil me reddit pauperiorē: hic autem nullo affecit damno. Valete. De munificentia sua.

Menecli. 48

NE te pœniteat benignitatis, si patris prauitatem reliquisse uis existimari: quoniam & superioris temporis opinionem apud Camarinenses simul perdes. Pro tempore enim simulasse, non reuera benignus fuisse uideberis. Vale. Bonitatem simulatā ad tempus notat.

Epistrato. 49

VIderis tibi quasi ad fortunatum scribere. Ego autem res tibi meas summatim ac breuibus exponam. Si hoc est fortunatum esse, natum mox orbitatem experiri, iuue- Infelicitatē suā demonstrat.

δὲ ὄντα κατὰ πολίταισιν ἐκπεσεῖν τῆς πατρίδος, ἀφελέσθαι δὲ τὰ πλεῖστα τῆς οὐσίας, τραφῆναι δὲ ἐν βαρβάροις ἔθνεσι, φεύγειν δὲ ἐξ ἁπάσης γῆς ἀδικούμενον· ἐπιβουλεύεσθαι δὲ μὴ μόνον ὑπ᾽ ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐεργετουμένων· τυραννήσαντα δὲ, ἀπεύχεσθαι καὶ τὸν ἐν τυραννίδι βίον, εὐτυχοῦμεν.

Ονήτορι. ν

ΚΑὶ σὺ, καὶ πάντες οἱ φίλοι εἴ τ᾽ αὖ μοι χαρίζοισθε, μήτε ἐξετάζοντες περὶ ἐμοῦ μηδὲν, μήτε πολυπραγμονοῦντες, εἰ μή τι βουλοίμην. τοιαῦτα γάρ ἐστι τὰ τῆς τύχης περὶ ἡμᾶς, ὡς μᾶλλον ἡσθῆναι τοὺς ἐχθροὺς ἀκούσαντας, ἢ λυπηθῆναι τοὺς φίλους μὴ συνυπακούσαντας.

Ετεωνίκῳ. να

ΤΗς μὲν τῶν ἄλλων ἔχθρας ὅσοι τί κακόν με δεδράκασιν ὡς παρακαλεῖς, καὶ ἐπιλαθοίμην. θνητοὺς γὰρ ὄντας, ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὥς φασί τινες, οὐ προσήκει. τοῦ μέν τοι Πύθωνος εἰς ἐμαυτὸν δυσμενείας, οὐ μόνον ζῶν, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἂν ἀποθανὼν, ὃ πᾶσι συμβαίνει τοῖς τετελευτηκόσιν, ἐπιλαθοίμην. ὁ γὰρ τὰ μέγιστά με τῶν κακῶν ἐργασάμενος, οὗτός ἐστιν. ὁ μετὰ τὴν

nem factum, per infortunium ex patria eijci, perdereq́; plurimam bonorum partem, educari in barbaris moribus, fugere iniuria affectũ ex omni terra: insidias pati non solum ab inimicis, uerum etiam ab ijs quos affeceris beneficio: deniq́; tyrannum factum, abominari uitam in tyrannide: sanè fortunati sumus. Vale.

Onetori. 50

Arcanorũ indagatores perstringit.

ET tu & omnes amici in hoc mihi certè gratificari potestis, ut ne quid rerum mearum examinetis, neq; curiosè agatis, nisi si quid uelim. Res enim nostræ iuxta fortunam eiusmodi sunt, ut magis lætentur inimici, qui eas audierint: quàm doleant amici, qui non audierint. Vale.

Eteoníco. 51

Queritur de maleficio sibi à Pythone illato.

ALiorum quidem inimicitias, quicunq; mali mihi aliquid fecerunt, etiamsi obliuiscerer, quemadmodũ hortaris (nã cum mortales simus, immortalem iram gerere (ut quidam aiunt) non conuenit) hostile tamen Pythonis aduersùs me odium, non solum non uiuus, sed ne mortuus quidem (quod tamẽ omnibus mortuis contingit) obliuiscerer. Is enim est, qui maximis me affecit malis, quiq; postquam actus

ἐμὴν φυγὴν ὕβριν τὴν γυναῖκα, βουλομένην ἐμὲ διώκειν, αἰσχυνομένην δὲ τούτῳ γήμασθαι, φαρμάκῳ διαφθείρασ.

Μεγαρεῦσιν. νβ

Ουκ ἐλπίζων παρ' ὑμῶν ἀπολήψεσθαι χάριν, τὰς τριήρεις ὑμῶν ἁλούσας μεθῆκα πρὸς φίλους κατ' ἐμοῦ πλεούσας. εἰ γὰρ ἐμνημονεύετε χάριτος, οὐκ ἂν ἐπελάθεσθε, ὅτι πρότερον τοὺς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα.

Λεοντίνοις. νγ

Λεωνίδαν ὃν ἐξεπέμψατε κατάσκοπον τῶν ἐμῶν πραγμάτων ἁλόντα, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, σέσωκα, οὐχ ὑμῖν χαριζόμενος· ἀλλ' ἵνα μὴ ζητῶ, τίς ὑμῖν σαφῶς ἀπαγγέλλει τὴν παρασκευὴν τοῦ καθ' ὑμῶν πολέμου. καὶ γὰρ ἐμοί πιστῶς αὐτὸν βασανίσαντι τὰ παρ' ὑμῖν ἐδήλωσεν, ὅτι παρ' αὐτῶν ἐνδεῆς ἐστί, πολλὴ λιμοῦ καὶ φόβου. τοῦτον δὲ ὑμᾶς φησι λίαν εὐπορεῖν.

Ιμεραίοις. νδ

Εγὼ τὰ μὲν ὑπὲρ συγχωρεῖ πράττειν ἕτοιμός εἰμι· καὶ, εἰ πρὸς αὐτὴν ἔδει με τὴν μοῖραν ὅπλα αἰρόμενος περὶ τοῦ θανάτου διαγωνίσασθαι, οὐκ ἂν ὤκνησα,

ſum in exilium, Erythiam uxorem meam, uolentem me ſequi, renuentemq́; illi nubere, ueneno perdidit. Vale.

Megarenſibus. 52

NOn quòd me ſperem à uobis gratiam recepturum, triremes ueſtras captas dimiſi, manifeſtè contra me nauigantes. Nam ſi beneficij memores eſſetis, non profectò eſſetis obliti, quòd antea ter uos, iam in frumentorum penuria morientes, ſeruauerim. Valete. Ingratitudinē exprobrat.

Leontinis. 53

LEonidam, quem negociorum meorū exploratorem emiſiſtis, captū, cum poſſem interficere, uiuum conſeruaui: non uobis gratificari uolens, ſed ut non quærā, qui uobis manifeſtè annunciet belli contra uos apparatum. Nam mihi fideliter abſq; tormētis res ueſtras expoſuit, quòd omniū nempe rerum magna laboretis penuria, præterquam famis ac timoris. Horum autem uobis nimis magnam ait ſuppetere copiam. Valéte. Cur ſpeculatorem eis remiſerit.

Himerenſibus. 54

EGo pro Steſichoro quidem omnia facere paratus ſum: etiam ſi aduerſus ipſum fatū acceptis armis de morte certandū eſſet, in me De morte & laudibus Steſichori.

κυνησα, ἐφ' ᾧτε θεῖον ἄνδρα περὶ κάλλους
ὑμνῳδίας ἐπαινουμένοις, ὑμῖν τε καὶ τοῖς
ἄλλοις ἀνθρώποις περισώσασθαι. ὃν ἐξ
ἁπάντων αἱ καθαρώταται θεαὶ μοῦσαι
προὐτίμησαν ὑμνοπόλον, δι' οὗ μέλη καὶ
χοροὺς ἐξήνεγκαν. λογίσασθε δὲ, ὡς ὅποι
ποτ' ἂν ταφῇ Στησίχορος, Ἱμεραῖος ἐστί. καὶ
πάσης μὲν πατρίδος κληθήσεται διὰ τὴν
ἀρετὴν. μενεῖ δὲ ὑμέτερος. ἅμα δὲ, μηδὲ οἴε-
σθε ἐν τῇ τῶν νεκρῶν Στησίχορον, ἀλλ' ἐν τοῖς
ποιήμασιν εἶναι, ἃ κοινὰ πάντων ἀνθρώ-
πων πεποίηται. δέξασθ' ὦ Ἱμεραῖοι παρὰ
μὲν ὑμῖν γεννηθέντα, τραφέντα τὸν ἥρωα
καὶ παιδευθέντα βιῶναι, γηράσκοντα
ἐν ὕμνοις καὶ μέλεσι. παρὰ δὲ Κατανεί-
οις θεῶν βουληθεῖσιν, εἴτε δυνηθεῖσιν, εἰς
ἄλλο τι τῆς φύσεως μεταβαλούσης, τε-
λευτῆσαι. καὶ ἐν μὲν Ἱμέρᾳ νεὼς ἱστά-
σθω Στησιχόρου, μνημεῖον ἀρετῆς ἀθανά-
του· ἐν δὲ Κατάνῃ τὸ σπουδαζόμενον ὑπ'
αὐτῶν, τάφος. περὶ μὲν οὖν τούτου ὅπως ἂν
ἄμεινον δόξειεν ὑμῖν αὐτοῖς, πράσσετε, μή-
τε χρημάτων τὸ ἐπ' ἐμοὶ, μήθ' ὅπλων ἐν-
δεεῖς εἶναι νομίζοντες, μήτ' ἀνδρῶν. ἐν δὲ προ-
νοεῖσθε,

nulla esset mora, ut diuinum uirum, deq; hymnorum pulchritudine laudatum uobis alijsq; hominibus conseruarem: quem prae omnibus poetis lyricis purissimae deae Musae singulari affecerunt honore: per quem carmina chorosq; ediderunt. Expendite autẽ, quod Stesichorus, ubicunq; etiam sepeliatur, Himerensis sit. Et propter uirtutem quidem, cuiusuis patriae dicetur ciuis, manebit autem uester. Simul autem ne putetis Stesichorum unum esse ex mortuis, sed in poematibus existere, quae omnibus hominibus facta sunt communia. Magni beneficij loco accipite, ô Himerenses, quod heros ille, apud uos quidem natus, educatus, in literisq; eruditus sit & uixerit, inq; hymnis carminibusq; componendis peruenerit ad senectutem: apud Catanenses autem, qui hoc uoluerunt siue potuerunt obtinere, in aliud mutata natura, defunctus sit. Et Himerae quidem templum erigatur Stesichori, immortale uirtutis monimentum: Catanae autem (quod ipsi affectarunt) sepulchrũ. De hoc igitur, ut uobis ipsis uidetur esse optimum, ita facite, uobis neq; pecunias (quantum in me fuerit) neq; arma defutura existimantes, neq; uiros. Vnum autem praecogi

νοεῖσθε, ὡς οὔτε ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν ἀπρεπές· οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν εὐπρεπές· οὔτε μὴ ἐλθοῦσιν ἀσφαλές. τὸν δὲ ἄνδρα μὴ στένετε, μήτ᾽ ὀλοφύρεσθε, κινοῦντές τι τῆς ἐπ᾽ αὐτῷ τύχης. τέθνηκε μὲν γὰρ τὸ σῶμα τὸ Στησιχόρου· τοὔνομα δὲ παραλαβὼν ὁ αἰώνιος αἰών, εὐκλεὲς μὲν ἐν βίῳ, μακάριον δὲ ἐν μνήμαις ἀναθήσεται. τὰ μὲν οὖν μέλη καὶ ἔπη, καὶ παντοῖα ποιήματα παραινῶ, καὶ δημοσίᾳ ἐν πᾶσι τοῖς ἱεροῖς ἀναγράψασθαι, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐν τῷ σφετέρῳ οἴκῳ. τότε γὰρ ἂν ἀφανίζοιτο Στησίχορος, ὅταν τούτων τι μὴ φυλάττηται, εἴς τε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους διαπέμψασθε ἐπιμελῶς· εἰδότες, ὅτι μᾶλλον τοῦ γράψαντος ἀνδρός, ἡ θρέψασα πόλις τὸν τοιοῦτον, ὑπὸ πάντων θαυμασθήσεται.

Θρασυλόχῳ. νε

Τὸ φρούριον ὃ σὺ προθῶν ἐγκατέλιπες, ὑπὸ τῶν περὶ Τεῦκρον ἐξ ἐπιδρομῆς καθῃρέθη. τοῦ δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν τάχους, συντομώτερον ἴσθι ληφθὲν τὸ χωρίον.

tate, quòd neq; capientibus uobis ciuitatem in Sicilia, cum Siculi sitis, indecorum: neq; non capientibus uobis ciuitatem in Sicilia, cum Siculi sitis, decorum: neque non capientibus, tutum sit. Virum autem ne lugeatis, neque deploretis, mouentes ac incusantes quicquam illius fortunæ. Stesichori enim mortuum quidem est corpus, nomen autem accipiēs efficax æuum: gloriosum quidem in uita, beatum autem in recordationibus consecrabit (æternitati.) Carmina sanè ac uersus & omnigena illius poemata, hortor ut publicè in omnibus templis perscribantur, ac priuatim in suis ab unoquoq; ædibus. Tunc enim aboleretur Stesichorus, cū horum aliquid nō custodiretur. Quin studiose etiam ad alios homines quaquauersus dimittite, scientes, quòd ciuitas, quæ talem uirum educauit, magis apud omnes erit admirationi, quàm ipse uir qui illa scripsit. Valete.

Hic textus uidetur confusus.

Thrasenori. 55

CAstellū, quod tu oppugnans reliquisti, à Teucri militibus facto impetu destructum est. Supra uerò epistolæ celeritatem, adhuc breuius scito, locum illum esse captum. Vale.

Narratio.

Ἀβάριδι. ϟθ

Πυνθάνομαί σε χάριν ὁμιλίας ἀνδρῶν ἐπιφανῶν, ἐξ ὑπερβορέων εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ἀφικέσθαι τόπους. Πυθαγόρᾳ μὲν οὖν τῷ φιλοσόφῳ καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ, καί τισιν ἄλλοις τῶν ἐλλογίμων Ἑλλήνων, συμμεμιχέναι, καὶ πολλὰ παρ' αὐτῶν προσμεμαθηκέναι, ζητεῖν δὲ καὶ πλείοσιν ἱστορίας χάριν ὧν οὐκ οἶσθα ἐντυχεῖν. εἰ μὲν οὖν προκατήχησαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, ὡς ἐπείσθης τοιοῦτον εἶναί με, ὁποῖον οἱ διαβάλλοντες εἰσάγουσι, μεταπείθειν οὐ ῥᾴδιον· εἰ δὲ τὸ ἀληθὲς ἐξετάζεσθαι δικαιοῖς, παρὰ πᾶσι μὲν ἀνθρώποις, μάλιστα δὲ παρὰ σοφοῖς ἀνδράσιν, ἐλθὲ πρός με συγγνωσόμενος, ὥσπερ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἀξίων λόγου. γνώσῃ γὰρ ἐκ πείρας, τά τε ἄλλα ἅπαντα κάλλιον καὶ σεμνότερον· εἰ δὲ δεῖ εἰπεῖν μηδὲν ὀκνήσαντα, καὶ φιλανθρωπότερον, ἢ πρὸς τὴν κατέχουσαν φήμην ἐσχηματισμένα, καὶ τὸν ποιοῦντα διέποντα καὶ κοσμοῦντα φάλαριν, οὐδενὸς τῶν σφόδρα ἐπὶ τούτοις θαυμαζομένων ἐνδεέστερον.

Ἀβα-

Abaridi. 56

ACcipio te ob conuersatione͂ cum illustribus uiris, ex Hyperboreis in loca nostra uenisse, & cum Pythagora quide͂ philosopho, cumq; Stesichoro poeta, cu͂q; alijs quibusdam præclaris Græcis conuersatum, multaq; ab illis addidicisse, quærere aute͂ ob historia͂ earum rerum quas ignoras, & cum alijs pluribus congredi. Si tu igitur imbutus es calumnijs, quæ aduersum me feruntur, persuasusq; es, talem esse me, qualem calumniatores introducunt, à persuasione abducere te, non est facile. Sin autem æquum censes, ut uerum examinetur ab omnibus quidem hominibus, maximè uerò à sapientibus uiris, ueni ad me, mea usurus consuetudine, quemadmodum & alij præstantes uiri multi. Cognosces enim experientia, cùm alia omnia melius castiusq;, & (si oportet absq; contatione dicere) humanius, quàm ut iuxta obtinentem fama͂ sunt composita, tum hæc gubernantem atque ornantem Phalarin, nemine eorum qui propter hæc in admiratione sunt, inferiorem. Vale.

Sinistrá de se famam amolitur, & ad se uocat Abaridem.

Aba-

Ἀβάρεις φαλάρειδι τῷ τυράννῳ. νζ

Ἔδειξας φύσιν οἰκείαν ὕβρεως καὶ ὠμότητος. καί σε ἔτεκεν οὐ γυνὴ καὶ ἀνήρ, ἀλλὰ λέαινα, καὶ σῦς ἄγριος. πνεῖς δὲ πάντα βίᾳ, καὶ προσέτι ἰσχύι δόξῃ κακῇ καὶ ἀγριότητι. μὴ σύ γε κάλει ἄβαριν, δυσσεβῆ αἷμα, εἰς πόλιν ἀκράγαντα. ἀλλοτρία γὰρ ἐμοὶ φθόνος καὶ χαλεπότης, καὶ κακὴ ἄγνοια. εἰ δὲ προθύμως με θέλεις ἐλθεῖν εἰς τὸν οἶκον, νόμοις ἑλληνικοῖς χρώμενος, πρόκαλοῦ με εἰς σὴν ἑστίαν, καθαρεύων χερσὶ, καὶ ψυχῇ πρὸς πάντα πολίτην σὸν καὶ ξένον· εἰ δὲ μή, χαίρειν σοι ἄβαρις λέγει.

Φάλαρις Πολυστράτῳ καὶ Δαΐσκῳ. νη

Ἐγχειρεῖτε, καὶ μὴ μέλλετε δὴ τάχους ἐμοὶ πολεμεῖν. οὐ τοιούτοις δὲ ἄλλοις οἷς δημηγοροῦντες ἐλέγετε, διαβάλλοντές με πρὸς λεοντίνους, οὔτε φθονούμενοι ὑμῖν, οὔτε ἀχθόμενοι βουλόμενοι φιλοτιμεῖσθαι.

Ναυσικλεῖ. νθ

Ἐγὼ μέν, ὅπερ ἤδη πολλάκις ἐπεσταλκώς σοι τυγχάνω, καὶ ἑρμοκράτης, ἤ τις ἄλλος εἶρξη τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς λαβεῖν τὴν φιλοδήμου θυγατέρα γαμουμένην, ἀποπέμπων δέδωκα. καὶ τὸν ἔπαινον ἴσον

μᾶλλον

Abaris Phalaridi. 57

INgeniū oſtēdiſti iniurijs ac crudelitati aſſue tum: teq; genuit nō mulier & uir, ſed leæna ſusq; agreſtis. Facis enim omnia ui, ac inſuper robore, malaq; exiſtimatione, feritateq;. Ne tu uoces Abarin, pium uirum, in ciuitatem Agrigentum. Aliena enim ſunt mihi, inuidia & immanitas, malaq; ignorantia. Si autem promptè me uis in tuas uenire ædes, legibus utens Græcis, inuita me in tuam domum, purè agens manibus, animaq;, erga quemuis ciuē tuum & hoſpitem: ſin minus, Abaris te ualere iubet. Vale. Impietatē Phalaridi exprobrat, & uenire recuſat.

Phalaris Polyſtrato & Daiſco. 58

AGgredimini, & ne procraſtinetis, celeriter mecū bellū gerere. Propter huiuſmodi enim præmia, quæ dixiſtis in concione, calumniantes me apud Leontinos, neq; inuidemus uobis, nec dehortamur ambitioſe contendere. Valete. Prouocat inimicos.

Nauſicli. 59

EGo quidem (quod iam ſæpius tibi ſcripſi) etiamſi Hermocrates, ſiue quis alius obſtet, ne dona à me miſſa Philodemi accipiat filia nuptum data: attamen miſi, dediq;. Et laudē De ſua beneficentia.

æqua-

μᾶλλον δὲ ἀνκλείστρον ἔχω. παρ' ὅσον φιλοῦσι τοῖς συγγενέσιν ὁ τύραννος καὶ μηδὲν προσήκων ἀντεξετάζομαι. πρὸς δὲ τοὺς ὀνειδίζοντας ὅτι χαριζόμενοι πειθόμεθα, ταύτην ἔχειν τὴν ἀπολογίαν, τὸ μὴ δύνασθαι τοῖς εὐεργετουμένοις ἀντὶ φιλοφροσύνης, βίᾳ χρήσασθαι.

Ἀριστολόχῳ. ξ

Ἐπιλαθόμενος ἧς ἔχειν ἡμῖν οὗ πονηρίας, καὶ γενόμενος ἄλλος τις πρὸς ἡμᾶς, ἢ οἷος εἶ, χαλεπὸν καὶ καθ' ἑκάστην ὑπόλαβε. μὴ τοῦτο μόνον εἰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ καὶ καθ' ἑκάστην γε κατηγορίαν εὖ παθών, οὐ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμείβῃ. ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω χρηστότητα τὴν δοκοῦσάν εἶναί πσι, τῆς κατ' ἐμαυτοῦ πονηρίας αἰτίαν ἔχειν δευτέραν αἰτίαν. ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ σεαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένον φείδῃ, ἡμῶν γοῦν οὕτως ἐχόντων ὡδὶ τὸ πλεῖστον, τάχα ἂν ἐπιεικέστερος ὀφθείης.

Ἐπιχάρμῳ. ξα

Περὶ τοῦ αὐτοῦ ὧν σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβάλετε ἀξιοῦσαι τῆς τυραννίδος,

æqualem, imò gloriosiorẽ habeo, in quantum cum huiusmodi cognatis tyrannus ego, nihilq; ad eos pertinẽs, comparor. Porrò aduersus uituperãtes, quòd munera dantes credimus, hanc habemus defensionem, non posse beneficijs affectos, pro beneuolentia uiolentia uti. Vale.

Aristolocho. 60

Oblitus prauitatis, quam te habere negabas, factusq; alius quispiam erga nos, quàm qualis es, uidebaris. Difficile hoc, atq; singulas per accusationes, temerariũ penè fuit credere: ego tamen accusatoribus tuis nolui habere fidem. Inde quanto melior te fuerim, recordare, nõ hoc solum, quòd frequenter à me, idq; singulis in accusationibus, beneficijs affectus, non similia nobis retribuas. Ego enim non sinam, ut probitas, quæ quibusdam inesse uidetur, maliciæ aduersum memet secundã culpam adferat. Verùm si non tibi ipsi, quem ego beneficijs afficere decreui, parcis: nobis saltem ita plurimum affectis, (parce) Quod si curares, citò humanior conspicereris. Vale.

Græca hic nõ sunt integra, sed quædã desiderantur: nos utcũq; sensum reddidimus, donec aliud nacti erimus exẽplar. Simulationẽ & ingratitudinem exprobrat.

Epicharmo. 61

Eisdem de rebus tu ac Demoteles nobis dedistis consilium, ut nempe à tyrannide desistamus.

Cur tyrannidem non deponat.

δος, ταῦτα οὐ διανοοῦντες, ἀλλ' ἀγνοοῦντες διὰ τὴν ἀπειρίαν, οὕτω συμβουλεύετε. τὸ μὲν γὰρ ἄρξασθαι τυραννίδος, ὀρεγομένου· τὸ παύσασθαι δὲ, οὐκέτι· διὰ τὸ πολλὰ μὴ δεόντως πρᾶξαι. ὥσπερ οὐδὲ τοξότῃ μεθεῖναι τὸν οἰστὸν, ἀναλαβεῖν τὸ βεβλημένον. ἀλλ' εἰ μὲν δυνατὸν ὑμῖν ἐστιν ἀνελεῖν τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος, τοῦτο δὴ ποιεῖτε. εἰ δὲ τοῦτο ἐστιν ἀδύνατον, ἀδυνατωτέραν ἴστε τὴν ὑμετέραν παραίνεσιν ἐμοὶ δόξαι συμφέρειν.

Τιμοσθένει. ξβ

Τῶν στρατιωτῶν οἱ μὲν ἡμίσεις εἰς τὸ φρούριον ἐπιμείναντες, ἐγκρατείτωσαν. οἱ δ' ἄλλοι, τὰς ἐπιδρομὰς τῆς θαλάσσης διαχωσάτωσαν. ἵνα τῆς πλημμυρίδος διαφυγέσης, ἐνεργὸν ἀντὶ ἀργοῦ γένηται τὸ πεδίον. ἀνακείσθω δ' ἡ περὶ ἑκατέρων αὐτοῦ χάρις, τοῖς πρώτοις τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἔργον ἀποτελέσασιν.

Ἀριστολόχῳ. ξγ

Εἰ τὸν Στησίχορον ἀδείας ἀξιωθῆναι παρ' ἡμῖν αἰχμάλωτόν ποτε γενόμενον, ἐπαίρει σε κατ' ἐμοῦ γράφειν τραγῳδίας, ὡς πᾶσι τοῖς ποιηταῖς ἡμέρως προσενεχθησομένου, πολὺ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνεις. οὐ γὰρ ἀποδέχομαι

sistamus. Hæc uos non maleuolentes, sed ignorantes, ob inexperientiam ita consuluistis. Incipere enim tyrannidem, in uoluntate appetentis est: desistere autem à tyrannide, non iam, eo quòd multa non conuenienter sint perpetrata: quemadmodum neq; sagittarius telum emissum potest recipere. Cæterũ si facere potestis, ut tyrannidis tollatur principium, id sanè facite. Sin uerò hoc fieri non potest, multo minus fieri posse scitote, ut mihi uestra cohortatio uideatur esse utilis. Vale.

Timostheni. 62

Militum dimidia pars maneant in castello, idq; excindant: ast alij incursus maris aggeribus obstruant, ut exundatione persiccata, pro campo inculto atq; ocioso, aptum culturæ reddant. Reposita autem sit illis de utroq; opere gratia, qui primi suum opus confecerint. Vale. Mandata continet.

Aristolocho. 63

Si te id, quòd Stesichorus olim captus uenia à nobis dignatus est, impellit ad scribendum contra me Tragœdias, quasi cum omnibus poetis placidè ac mansuetè acturum, multum à ueritate aberras. Non enim approbo in Poetæ malo, qui contra ipsum scripserat, minatur.

μου κοινότητι ποιητάς, ἀλλὰ τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ποιητῶν· οὐδὲ τοὺς εἰς ἔχθραν ἐμοὶ καταστάντας, ἀλλὰ τοὺς γενναιοτάτους τῶν ἐχθρῶν· σὺ δὲ, κακὸς μὲν ποιητὴς, ἄναλκις δὲ ἐχθρὸς ὤν, καὶ κατ' ἀνδρείαν καὶ κατὰ δύναμιν ποιητικὴν Στησιχόρῳ σεαυτὸν προσεικάζεις. γνώσῃ δὲ τὴν ταχίστην τῶν λεγομένων διαίρεσιν, οὐκ εἰς μακράν, οὐ περὶ ὧν εἰς ἐμὲ γράφεις. ταύτην γὰρ ἂν εἴην ἀτυχότατος, εἰ ἐπὶ τῶν σῶν ἐπιστραφείην δραμάτων. ἀλλ' ὅτι τοιοῦτος ὢν ἐχθρὸς καὶ ποιητὴς τῶν αὐτῶν σεαυτὸν καὶ Στησιχόρῳ ἀξιοῖς.

Ἀφίλαντι καὶ Θρασυβούλῳ. ξα

Ὑμεῖς μὲν ἀποδεδωκέναι τὰ χρήματα ἃ ἐδανείσασθε, Τεύκρῳ λέγετε. ὁ δ' οὔ φησιν ἀπειληφέναι. οὐκ ἔχω δὲ μὰ τὸν Ἡρακλέα, οὔθ' ὑμῖν ἀπιστεῖν, οὔτ' ἐκείνῳ μὴ πιστεύειν. ὁ μὲν γὰρ ἐπιζητεῖ βεβαίωσιν ὑμᾶς ἔχειν τῆς ἀποδόσεως. ὑμεῖς δὲ ὡς φίλῳ πεπιστευκέναι λέγετε. δι' ἅς γε αἰτίας οὐκ ἀπειληφὼς, ἵνα μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν ἀπιστεῖν ἐν τοῖς λόγοις, ὡς κεκομισμένα προσδέδεγμαι. εἴη μέν τοι μέχρι παντὸς ἀγνοεῖν μετ' ἀληθείας, ἢ τὸν πλεῖον ὑμῶν τούτων ὅς τις ἐστὶ, πονηρὸν εὑρεθῆναι. κρεῖττον γὰρ ἡγοῦμαι πολλῶν χρημάτων

τὴν

commune poetas, sed bonos tantum poetas: neque qui inimicitias mecũ exercent, sed generosissimos inimicos. Tu uerò malus poeta cum sis, imbellisq; inimicus, tam iuxta uirilem animum quàm poeticam facultatem, Stesichoro temetipsum æquas. Cognosces autẽ celerrimè dicti huius distinctionem, non multo pòst. Non ob ea quæ in me scribis, (omniũ enim hominum timidißimus essem, si me uel conuerterem propter tuas fabulas) sed quòd talis inimicus & poeta quum sis, iisdem temetipsum & Stesichorum dignum putes. Vale.

Aphilanti & Thrasybulo. 64

VOs quidem pecunias, quas mutuò accepistis, Teucro reddidisse dicitis: is uerò negat se accepisse. Non possum mehercle, neq; uobis, neq; illi non credere. Is enim requirit, an habeatis redditionis roborationem: uos autem illi credidisse dicitis, ut amico. Quas ob causas licet non receperim, ne cuiusquam tamen uerbis non credere uidear, tanquã relatas & acceptas existimabo. Idq; tãtisper, dum uel omnino ignorauero huiusce rei ueritatem: aut impostorẽ illum ex uobis, quisquis est, prauum inuenero. Melius enim puto, multarũ pecunia-

Mutuũ nõ persolutũ, pro persoluto ut accipiat.

* roborationẽ.) apocham, uel syngraphã absolutiõis

τὴν συγγενῶν ζημίαν, ἢ φίλων. ἀνάγκη δὲ τῆς ἀληθείας εὑρεθείσης, αὐτὶ φίλων τοὺς ἀδικοῦντας καὶ ψευδομένους, ἐχθροὺς γενέσθαι.

Γ λοπίδῃ. ξε

Οὔτ' ἂν ἐγὼ γράψαιμι πρὸς Στησίχορον περὶ ὧν ἀξιοῖς· οὔτ' ἂν ἐκεῖνος ἐπινεύσειεν, εἴς τινα τῶν οὐκ ἔτι ζώντων συγγενῶν μέλος, εἰ καὶ γράψαιμεν ἡμεῖς. ἀπόχρη δέ μοι χαίρειν εἰληφέναι παρ' αὐτοῦ, τῆς ἐπὶ τῇ Νικοκλέους γυναικὶ ποίησιν. εἰ δέ τι βούλει παρ' ἡμῶν αἰτεῖν, οὗ τινος ἡ ἐξουσία οὐκ ἐπ' ἀλλοτρίαν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἄνεισι γνώμην, ἐπίστελλε.

Τηλεκλείδῃ. ξϛ

Ἰδίᾳ τινὶ χρώμενος γνώμῃ, πρὸς πολλοὺς ἤδη τῶν ἐμῶν ἑταίρων διείλεξαι. τοῦτ' ἴσως διαπραττόμενος, ὃ καὶ γέγονεν, εἰς ἐμὲ κομισθῆναι τοὺς λόγους, ὡς οὐκ ἐχρῆν μετὰ τὸν δημιουργὸν τοῦ ταύρου Περίλαον, ἄλλους κατεργάσασθαι, τῷ τρόπῳ τῆς αὐτῆς αἰκίας. οὐ γὰρ ἴδιον λύειν ἔπαινον. ἐγὼ δὲ οὐδὲ τῆς ἐπὶ Περιλάῳ τιμωρίας ἐπαινούμενος, ἐπιστρέφομαι. τιμωρὸς γὰρ οὐκ ἐγενόμην ἐπαίνου χάριν, οὔτε τῆς ἐπὶ τοῖς ἄλλοις κολάσεως διαβαλλόμενος ἄχθομαι. δόξης γὰρ αἰσχρᾶς ἢ καλῆς, ἀμύνασ

κεχώ

rum iacturā facere, quàm amicorū. Necessum est autem inuenta ueritate, pro amicis, eos qui fecerūt iniuriam, suntq; mentiti, inimicos fieri. Valete.

Pelopidi. 65

Petitioni cur non satisfecerit.

NEq; ego scribere possem Stesichoro de ijs quæ petis: neq; ille annueret, in quēpiam qui † adhuc uiuat, carmē edere, etiā si scriberemus nos. Sufficit autem mihi, quòd beneficiū ab eo receperim, poemate in Nicoclis uxorem composito. Si quid autem uis à nobis petere, cuius facultas non ad alienum, sed ad meum redit arbitrium, scribe. Vale.

† adhuc.) Negatio οὐ in Græco uidetur redundare. id quod ex epist. 78. colligi potest.

Telecliði. 66

Cur æneo tauro alios etiam post Perillū inuentorem excruciaric

*PRoprio quodam usus consilio, apud multos iam meos familiares disseruisti, (hoc fortasse consequi uolens, quod & factum est, ut tui ad me perferrentur sermones) quòd non oportuerat post * Perilaum tauri opificē, alios etiam eo supplicij modo conficere. Nam ita me meam ipsius destruere laudem. Ego uerò, neq; si ob Perilai supplicium lauder, me uorterim: (pœnam enim non sumpsi laudis gratia) neq; si uituperer ob aliorum supplicia, ægrè fero. Ab opinione siquidem turpi uel honesta, uindicta*

* Perilaū.] Dicitur etiam Perillus, faber Atheniēsis, qui Phalaridi ęneum taurū dono dedit. Vide epist. 122.

separata est. Quin & hoc bene scias, me illū eam ob causam puniuisse, quòd etiam alios quosdam in tauro perditurus essem: quoniam quòd ad æris opificium attinet, præmio, non perditione dignus erat. Iustum igitur, illi culpas de his, & illis qui hanc subire fortunam cogerentur, repositas esse. Si uerò & in nos conferuntur ab ijs qui iniquius iudicant, non ægrè ferimus, dum demonstrare poßimus, occisos omnes, supplicio fuisse dignos. Nam incipite à primo qui punitus est, quem ego pro omnibus hominibus, imò pro ipsa humana natura combussi, eodem modo de omnibus inquirite. Nam si Perilai supplicium, ceu iustum laudatis: etiam aliorum supplicia, quoscunq; pro alienis iniurijs puniui, neutiquam conuenienter reprehendere poteritis: neq; eorum quos perfidos factos occidimus, propter exitium quod mihi sunt machinati. Nimirum sanè ualde incōsideratus essem, si eos qui alijs malè fecerunt, etiamsi mihi benefecissent, supplicio afficerem: eos uerò qui mihi struxissent insidias, indemnes sinerem, infamiamq; pro ijs qui nihil ad me pertinēt: ad hoc ut insidiantibus terribilis esse uiderer, in me recipiens, in proprijs periculis contarer. Certiores

πεπείσμεθα δὴ περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου, καὶ οὐ δεῖ πλέοσιν ἐνοχλεῖν. παῦσαι δὲ ἐπὶ σεαυτῷ καὶ ἐμοὶ πράγματα παρέχων.

Γαυρόλᾳ. ξζ

Ἀφικόμενος εἰς Ἱμέραν, ἀναγκαίας ἕνεκα πραγματείας, ἤκουσα τῶν Στησιχόρου θυγατέρων ποιήματα λυριζουσῶν· ἃ μὲν αὐτοῦ Στησιχόρου γεγραφότος, ἃ δὲ τῶν παρθένων ἴδια. ἦν δὲ τῶν μὲν Στησιχόρου, τὰ τῶν θυγατέρων ἥττονα· τῶν δὲ ἄλλων εἴ τινα κατὰ σύγκρισιν ἐξετασθείη, πολὺ βελτίονα, ὥστε με τρισόλβιον ἡγήσασθαι τὸν διδάξαντα, τρισολβίας δὲ καὶ τὰς παρὰ φύσιν εἰς τοσοῦτον βάθος παιδείας ἀχθείσας. εἶεν δὴ Γαυρόλα. σφόδρα γὰρ καὶ διὰ ταῦτα ἐπιζητῶ μαθεῖν, τίνα δή ποτε γνώμην ἔχων, τὸ μὲν σῶμα γυμνάζεις ὅπλοις τε καὶ κυνηγεσίαις, καὶ ταῖς ἄλλαις κακοπαθίαις· τὴν δὲ ψυχὴν ἀγύμναστον ἐᾷς λόγου τε καὶ παιδείας Ἑλληνικῆς, ἣν ἐχρῆν πρὸ τὴν εἰς τὰ τοιαῦτα συνασκῆσαι, καὶ μόνην. σώματος μὲν γὰρ ἐπιμελητέον, ὑγιείας χάριν, ἢ ἰσχύος, εἰ μή τις τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἕνεκα ἀθλοίη. ψυχῆς δὲ πάντας τρόπους προνοεῖσθαι χρή, τὸν μέλλοντα μηδὲ ἀρίστης τιμῆς ἐν δημοκρατουμένῃ

μένῃ

tiores iam facti sumus de tuo iudicio, neq; opor tet pluribus obstrepere. sed desine & tibi ipsi mihiq; negocium facessere. Vale.

Paurolæ filio. 67

QVum peruenissem Himeram necessarium ob negocium, audiui Stesichori filias poemata ad lyram canere, partim quæ ipse Stesichorus scripsit, partim uirginũ propria. Erant autem uirginum, Stesichori poematis inferiora: alijs aũt, si qua per collationem examinarẽtur, multo meliora: ut ego ter beatũ existimauerim eum, qui ita eas docuisset: ipsas quoq; ter beatas, quæ præter naturam ad tam profundam perductæ essent eruditionem. Age nunc Paurola. ualde enim & propter hæc cupio cognoscere, quẽm nam tantum animum habens, corpus quidem exerces armis ac uenationibus, alijsq; uexationibus: animam autem inexercitatam sinis & studijs & Græca eruditione, quam primã ac solam ad huiusmodi excultam simul esse oportebat. Corporis enim cura habenda est, sanitatis gratia, uel roboris (nisi se quispiã sacra ob certamina ærumnis exerceat) animæ autem habere prouidentiam omni eum modo conuenit, qui optimo cum honore in ciui

Filiũ accusat, ꝙ negligat cultum animi, simulq; à studio tyrannidis dehortatur.

μένῃ ζήσεσθαι πόλει. εἴ γε μὴ σὺ τοῦθ' ὃ κατηγοροῦσί τινες, ὥρμηκας ἐπὶ τὸ ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι τὸν ἐν τυραννίδι βίον, ὡς προσήκοντά σοι κατὰ νόμους. καὶ δὴ τοῦτο σωματικὴν ἐπασκεῖς ῥώμην, οἰόμενος ἁρμόζουσαν εἶναί σοι τὴν ἰσχύν, εἰς τοιαύτας δυναστείας καταστῆναι. ὅπερ ἐὰν σὺ φρονῶν τυγχάνῃς, παρὰ τοῦ μεταμελομένου περὶ μοναρχίας, οὐχ ἑκουσίως, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης τοῦτον ἐπανελομένου τὸν βίον, γνώμην λάβε. ὁ γὰρ ἀμφοτέρων πεπειραμένος, τυραννηθῆναι μᾶλλον ἂν εὔξαιτο, ἢ τυραννῆσαι. ὁ μὲν γάρ, ἕνα φοβεῖται τῶν ἄλλων χαλεπῶν ἀπηλλαγμένος, τὸν τύραννον· ὁ τύραννος δὲ καὶ τοὺς ἔξωθεν ἐπιβουλεύοντας, καὶ δι' οὓς σώζεται. ἀνάγκη γὰρ αὐτὸν μετὰ τῶν πολλῶν φόβων καὶ ταλαιπωριῶν, πρώτους εὐλαβεῖσθαι τοὺς φυλάττοντας· ὥστε ἐμφρονέστερον δεξάμενος τὴν τοῦ συμβουλεύοντος πατρὸς εὔνοιαν, ἴσθ' ἀξίου πᾶσιν εἶναι. τὸ δὲ ἐκ φόβων διηνεκῶν καὶ κινδύνων ἀδιαπαύστων αὐτεξούσιον, ἐχθροῖς καὶ παισὶν ἐχθρῶν παρόν. εἰ δὲ ἀπειρίᾳ καὶ νεότητι τὸν ἐν τυραννίδι βίον οἴει τι τερπνὸν καὶ προσφιλὲς ἔχειν, ἀλλ' οὐ τὰς ἀνωτάτω συμφορὰς

tate, populari utēti gubernatione, uicturus sit. Nisi tu hoc (quod prædicant quidam) instituisti, ad sectandam imitandamq; in tyrannide uitam, quasi competentē tibi iuxta leges: & propterea corporis robur excolis, putās congruere tibi ualidas uires ad huiusmodi dominationis acquisitionem. Cuius tu rei (si rectè sapis) ab eo quem monarchiæ pœnitet, quiq; non spōte, sed ex necessitate hanc suscepit uiuendi rationem, consilium accipe. Qui enim utramq; uitam, tyrannicam nempe ac priuatam, expertus est: is potius sub tyranno, quàm tyrannū agere optauerit. Priuatus enim unum metuit tyrannum, ab alijs liber difficilibus rebus: tyrannus autem eos quoq; qui foris sibi struunt insidias, eosq; à quibus seruatur. Necesse enim illi est, cum multis timoribus atq; miserijs ipsis, in primis metuere ipsos custodes. Itaq; prudentius cōsulentis patris amplexus beneuolentiā, uelis omnib. æqualis esse. Cæterùm monarchicā illam potentiā, inter timores assiduos periculaq; indesinentia uersantem, inimicis atq; inimicorum filijs dimitte. Si uerò propter inexperientiam ac iuuentutem, tyrannicam putas uitam aliquid habere iucundum ac delectabile, & non supremas cala

mitates

φορᾶς τῆς κακοδαιμονίας, πάντως μὲν ἁμαρτάνεις, καὶ τοῦτο πάσχεις δι᾽ ἄγνοιαν. εὔχου δέ σοι τὸν θεὸν, μηδέποτε τυραννικῆς πεῖραν παραστῆσαι τύχης.

Τῷ αὐτῷ. ξη

Οὐχ ὑπὸ σοῦ πολλὰ νομίζω χρήματα αἰτεῖσθαι, μὰ τοὺς θεοὺς, ἀλλ᾽ ἐμαυτὸν αἰδεέστερον εὑρίσκω ἤδη χρηστότητι παιδὸς ὑπηρετεῖν. εἴη μέν τοι σε εἰς ὅσα φὴς ἀναλίσκειν. καὶ οὕτω διδοὺς τῶν ληψομένων φίλων ἀπορήσεις θᾶττον, ἢ παρὰ τοῦ πατρὸς αἰτούμενος. ἴσῳ γὰρ ἂν προηγῆται τὸ λαμπρῶς χαρίζεσθαι, ἕπεται τὸ μεγαλοφροσύνης ἀξίως ἡττᾶσθαι. ὅταν δὲ ἅπαξ τὸ δρᾶν πρόθυμον παρῇ τινὶ, τὸ κατορθοῦν ἕτοιμον αἱ τύχαι παρέχονται. μὴ δὴ καταιδούμενός με τοιούτοις παρρησιάζου λόγοις. ὡς οὐκ ἀσμένως ὀλίγα διδόντα ὑμῶν, δι᾽ ὃν ταῦτα πολλ᾽ ἐποιησάμην. τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω τοῦ μέμφεσθαί σε τῆς πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐκτενείας, ὥσθ᾽ ὑπερφυῶς ἡδόμενος, ἄξια παραινῶ σοι διανοεῖσθαι τῆς τοσαύτης φιλανθρωπίας. ἵνα μὴ μόνον πρὸς τὸ παρὸν ἧς μεγαλόφρων. συμπαραμενούσης δέ σοι τῆς αὐτῆς τύχης, ἐσαεὶ φυλάττης τὸ βούλημα. καὶ γὰρ δίδομέν σοι ἀσμένως,

ὥγα-

mitates infelicitatesq́;, omnino quidẽ aberras, hocq́; tibi ex ignorantia uſu uenit. roga autem Deum, ne tibi unquam tyrannicæ uitæ experimentum exhibeat. Vale.

Eidem. 68

NOn *multas te pecunias cẽſeo petiuiſſe, (ita me dij ament) ſed meipſum reperio negligentius filij benignitati ſubminiſtrare. Eſſet enim tibi, unde in ea quæ dicis poſſes expẽdere: atq; ita danti tibi citius defuturi ſunt amici qui accipiant, quàm petenti patris benignitas. Quãto enim magis prægreditur ſplendidè donãdi ſtudiũ, tanto ſequitur ut acquiras dignè tanta animi magnitudine. Quum autem ſemel aliquibus faciendi alacritas adfuerit, ijs rectè abſoluendi copiam fortuna præſtat. Ne tu igitur (me reueritus) tali utaris loquendi libertate, quaſi non libenter pauca dem filio, propter quem omnia acquiſiui. Tantum enim abeſt, ut te reprehendam ob liberalitatem in amicos: ut læter etiam ſupra modum, teq́; horter, ut digna cogites tanta humanitate: ut non ſolum ad præſens magnanimus ſis, ſed eadem tecum permanente fortuna, in perpetuum iſtud propoſitum cuſtodias. Quod ergo damus, libenter damus*

Liberalitatem filij collaudat.

(gene-

ὦ γενναῖε Παυρόλα, καὶ λαμβάνομεν χαίρειν παρὰ σοῦ, τὸν τρόπον τῆς δαπάνης, οὕτως εὔελπιν καὶ χρηστὸν ὄντα.

Ἐρυβίᾳ. ξθ

Εἰ μὲν εὐλαβουμένη τὸν ἐν τυραννίδι βίον, οὐ τολμᾷς εἰς Ἀκράγαντα πέμψαι Παυρόλαν, συγγνώμην ἔχω σοι, καὶ ὡς γυναικὶ καὶ ὡς μητρὶ, δεδοικυίᾳ περὶ ἀγαπητοῦ παιδός. εἰ δ' ὡς μόνη, καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ γεγεννηκυῖα, μόνη δικαιοῖς ἔχειν αὐτὸν, ἀγνωμόνως κρίνεις τὰ περὶ γονέων. κατὰ μὲν γοῦν τὸν ἀποτομώτατον λόγον, πατρὸς ἂν εἴη παῖς μᾶλλον, ἢ μητρός. κατὰ δὲ τὸν εὐγνωμονέστερον, ἑκατέρων ἴσος. εἰ δὲ τὸ μεταδοῦναί ποτε καὶ τῷ γεγεννηκότι τὸν υἱὸν, σαυτῆς ἐλάττωσιν ἡγῇ, τί δοκεῖς τὸν μηδὲ μέρους ἀξιούμενον; κοινωνικώτερον δὴ κρίνουσα, πέμψον αὐτὸν ὡς ἐμὲ, οὐ διὰ μακρᾶς ἥξοντα πρὸς σὲ, ἀλλὰ θᾶττον, καὶ μεθ' ὅσων δεῖ Φαλάριδος καὶ Ἐρυβίας παῖδα· ἵνα εἰ καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ, μετ' ἀλλήλων γοῦν ἐν ἀφθονίᾳ πλούτου βιοτεύητε. εἰς τίνας γοῦν ἄν τις ἀναγκαιοτέρους εὔξαιτο περιουσιάζειν, γυναικὸς ἢ παιδὸς οὐκ ἐπιμεληθείς; ἐγὼ δὲ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακὼς ὡς εἰκὸς ἄνδρα καὶ πατέρα, βούλομαι τῶν παρ' ἐμοὶ χρημάτων

μοῖραν

(*generoſe* Paurola) *& refertur nobis abs te gratia expenſorum modò, ita bonæ ſſ ei pleno atq; benigno. Vale.*

Erythiæ uxori. 69

SI *tu quidẽ ob metum tyrannicæ uitæ, non audes* Agrigentum *mittere* Paurolam, *ignoſco tibi, & ut mulieri, & ut matri, chariſſimo filio metuenti: ſin uerò, quaſi ſola & nõ mecum genueris, ſola eum habere iuſtum putas, inique iudicas de iure parentum.* Nam *iuxta exactiſſimam rationem, filius eſſet patris potius quàm matris: iuxta æquiſſimam uerò, amborũ pariter.* Quod *ſi aliquando filium patri tradere, tuam ipſius diminutionem putas: quid cenſes ſentire patrem, cui ne pars quidem fruendi filij datur?* Fac *igitur pro amborum iure, ac mitte illum ad me, non poſt longum tempus ad te rediturum: ſed citò, & cum quibus redire oportet* Phalaridis & Erythiæ *filium, ut ſi non mecum, uos ſaltem iſtic ſimul in rerum opulentia uiuatis. In quos enim magis neceſſarios ſua quis oportet largè profundere, qui non curam habuerit uxoris aut filij? Ego uerò qui eam circa uos diligentiam curamq; adhibui, quam adhibere maritum & patrem par eſt, uolo mearum opum*

Filium ab ea ad ſe mitti iubet.

partem

μοῖραι οὐκ ὀλίγην ἐν ὑμῖν τοῖς φιλτάτοις ἐναπερείσασθαι. καὶ τοῦτο σὺν τάχει πρᾶξαι, καὶ διὰ τὸ σῶμα μὲν, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ διὰ τὸ ἐνδιδὸν γῆρας, καὶ διὰ τὴν πρόσφατον συμβεβηκυῖαν μοι χαλεπὴν νόσον. ὑπομιμνήσκει γάρ με τελευταίαν ἡγεῖσθαι τοῦ ζῆν ἀνθρώπου προθυμίαν, τὴν ἐνεστῶσαν ἡμέραν. τῆς δὲ περιουσίας τῆς Κρήτηθεν εἰς ἀκράγαντα, καὶ τῆς ἐνθένδε πάλιν ἀφόβου, τὸ πιστὸν αὐτοῦ πρὸς ἀσφάλειαν, ἡ τοῦ πατρὸς εὔνοια παρέξεται μᾶλλον, ἢ ὁ τῆς μητρὸς φόβος.

Πολυκλέτῳ.

Οὐκ οἶδα τί σου μᾶλλον θαυμάζοιμι, ὦ πολύκλειτε, τὴν ἰσχὺν τῆς ἰατρικῆς, ἢ τὴν τοῦ τρόπου πίστιν. ἡ μὲν γὰρ ἰσχὺς τυραννοκτόνον νενίκηκε πάθος· ὁ δὲ τρόπος, τιμὰς τυραννοκτόνους. δι' ἀμφοτέρων δὲ τούτων, ἡ σὴ δικαιοσύνη ἐκλάμψασα, ἐν δυσὶ κινδύνοις ἀναιρούμενον, ἀφύκτου τε νόσου προσβολῇ, καὶ τιμαῖς πολεμίων, διεσώσατο. μόνῳ γάρ σοι πάντων, κτείναντος με τοῦ πάθους, μηδὲν ἀπὸ τῆς τέχνης αὐτῇ πράξαντι, τετυραννοκτονηκέναι δοκεῖν. καὶ μὴ κτείναντος, παρὸν ἑτοίμως δοθὲν, ὡς τῇ εὐτηκείᾳ μου λαμβάνοντος, διαφθεῖραι. ἣν δὲ καὶ τὸ δόξαι διαφθεῖραι,

πρὸς

partem non paruam in uos mihi chariſsimos collocare. Atq; hoc facere quamprimũ, cùm propter alia, tum non minus propter aduenientem ſenectutem, difficilemq́; morbũ, qui recens mihi accidit. Commonefacit enim me, ut præſentem ſemper diem, ſtatum uiuendi terminum homini eſſe exiſtimem. Vt autem è Creta Agrigentum uenire tutò queat, atq; hinc redire, fidem illi ſecuritatis, magis præſtabit patris beneuolentia, quàm matris timor. Vale.

Polyclito medico. 70

HAud ſcio, utrum in te magis admirer, (ô Polyclite) uim'ne artis medicæ, an morum tuorum fidem. Artis enim uis, morbũ qui tyrannum occiſurus erat, ſuperauit: mores autem, honores præmiaq; tyrannicidarũ. Per hæc autem ambo tua iuſticia diſcurrens, duobus me periculis perditum, nempe ineuitabilis morbi impetu, ác hoſtiũ præmijs, ſaluum conſeruauit. Soli enim tibi in manu erat, ſi me perempturus erat morbus, tuq; nihil ex arte opis tuliſſes, uideri tyrannum occidiſſe: & ſi non peremiſſet, cum quidlibet mihi abs te datum, promptè, tanquã ad ſalutem faciens, acciperẽ, me perdidiſſe, iuuiſſet aũt & opinio, ꝙ me perdidiſſes,

Gratiam refert medico, à quo erat ſeruatus è morbo grauiſsimo.

πρὸς τὸ τυχεῖν τῶν ὁμοίων τιμῶν. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐβουλήθης κέρδος ἄδικον, ἀντὶ δόξης δικαίας ἑλέσθαι. ἴσως γὰρ οὐδὲ εἶχεν ὁ παραστὰς σοι καιρὸς ἐμὲ διὰ τὴν νόσον, τυραννοκτονίας εὐσεβοῦς τύχην. ἐγὼ μὲν οὖν ἤδη σοὶ γενόμενος, ὅτι βούλοιό μοι χρῆσθαι, τὰς ἀξίας χάριτας οὐκ ἔχων, τοσαύτης ἀρετῆς ἀποδοῦναι, τοῦτο δ' εὖ οἶδα, ὅτι τοῦ κτίσαντος θεοῦ τὴν τέχνην, ἄξια φρονεῖν ἐπαιδεύθης. ὅμως σὺν τοῖς τῆς ἰατρικῆς καὶ τοῖς τῆς πίστεως ἐπαίνοις, ἀπέσταλκά σοι τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς χαριστήρια, φιάλας ἀπέφθου χρυσοῦ τέσσαρας, καὶ κρατῆρας ἀργυροῦς οὐ τῆς καθ' ἡμᾶς τέχνης δύο· καὶ ποτηρίων θηρικλείων ζεύγη δέκα, καὶ παῖδας ἀφθόρους εἴκοσι, καὶ ἀργυρίου μυριάδας ἀττικὰς πέντε. γέγραφα δὲ καὶ τοῖς ἐπὶ τῆς διοικήσεως, διδόναι σοι σύνταξιν, ὅσην λαμβάνουσιν οἵ τε ναύαρχοι καὶ οἱ σωματοφύλακες, καὶ τῶν λοιπῶν οἱ ταξίαρχοι, μικρὰν ἀμοιβὴν ἀντὶ μεγάλης εὐεργεσίας. προσκείσθω δὲ τὸ καταδεέστερον τῆς εὐχαριστίας, τὸ προσομολογεῖν, ἴσην ἀμοιβὴν οὐκ ἔχειν ἀποδοῦναι τὸν εὐεργετηθέντα.

ad consequenda eadem præmia. At tu noluisti iniquum lucrum, pro iusta gloria amplecti. Fortassis autem, ne opportunitas quidem, quæ me tibi ob morbum in manus tradidit, pij tyrannicidij habebat formam. Ego igitur in tua potestate constitutus, ut posses mihi quicquid uelles, facere: non habens, quam tibi pro tanta uirtute dignam gratiam referam: hoc unum scio, quòd medicinæ autore Deo *dignè sapere eruditus sis. Attamē unà cum artis medicæ tuæq; fidei laudibus, misi tibi pro uitæ meæ conseruatione præmia, phialas excocti auri quatuor, craterasq; argenteos, non nostri seculi arte factos, duos: thericliorum poculorū iuga decem, pueros incorruptos uiginti, argentiq; myriadas* Atticas *quinq;. Scripsi autem & Teucro procuratori meo, ut tibi annuū det stipendiū, quantum accipiunt nauium præfecti ac corporis custodes, cæteriq; ordinum duces: paruulam retributionem pro magno beneficio. Incūbat autem ei qui satis referre gratias non potest, confessio, quòd qui beneficium accepit, parem retributionem reddere non possit. Vale.*

Τῷ αὐτῷ. οα

Ἀπέλυσα δέ σε Κάλλαισχρε, οὕτως ἐπιβουλεύσαντά μοι περιφανῶς, ὡς μὴ μόνον ὁμολογῆσαι τὴν ἐπίθεσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνωμότας μηνῦσαι· προσθεῖναι δὲ τῇ μηνύσει, καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ, καὶ πότε, καὶ πῶς ἔμελλον ἐπιχειρεῖν. ἀλλ᾽ ἦν ἀμνήμονος, ὡς ἔοικεν, αἰδοῦς, μὴ χαρίσασθαι σωτηρίαν ἀνθρώπῳ, τῷ ταύτην δεδωρημένῳ. ἅμα δὲ ἐλογιζόμην, ὅτι κἀμοῦ μὲν ἦν, τὸ δοῦναι τοιαύτην χάριν ἰατρῷ σεσωκότι. πρὸ πολλοῦ δὲ σοὶ τὸ λαβεῖν πρεπωδέστερον, τῷ τῆς ἰατρικῆς προεστῶτι, καὶ πάντας σῴζοντι τοὺς δεηθέντας. ἴστω μέντοι τὸ παράλογον Κάλλαισχρος, ὅτι ζωῆς παρὰ σοῦ χάριν εἴληφεν, ἑτέρου ζωὴν οὐ δικαίως ἀφελόμενος. ἀφῄρητο γοῦν οὐ μελλήσας, ἄλλως δὲ ἠτύχηκεν.

Γεριασθένει. οβ

Τὴν Εὐβούλου καὶ τὴν Ἀειφαίτου γυναῖκα, τῶν ἐπιβουλευσάντων μοι περιάδων, ἃς ἑλὼν αἰχμαλώτους ἔπεμψας, ὡς ἀπολελυμένας πρός με, σφόδρα σπουδάσας τὸ πρῶτον ἀνελεῖν, σέσωκα. καὶ πάντως που θαυμάζεις, ὅτι ὑφήρηκα τῆς ὀργῆς. εἰ δὲ καὶ πύθοιο τὴν αἰτίαν, ὅτι

δι

Eidem. 71

DImisi propter te Callæschrum, qui mihi ita manifestè insidiatus est, ut non solum inuasionem cõfessus sit, uerumetiã coniuratos indicarit: indicioq; addiderit locum in quo, & quando & quomodo me aggressuri erant. Verùm ingrati (ut uidetur) uiri erat, non donare salutem homini, qui eandem mihi quoq; cõtulisset. Simul autem ratiocinabar, ad meum etiam pertinere officium, ut beneficium hoc darem medico, qui me saluum conseruasset: multo autem tibi decentius est hoc accipere, qui artis medicæ primas tenes, omnesq; seruas, salutem abs te petentes. Intueatur autem inopinatũ casum Callæschrus, quòd uitæ beneficiũm abs te acceperit, qui alteri uitã iniustè abstulit, (nam ablata esset, si nõ curam adhibuissem) alioquin autem in calamitatem incidisset. Vale.

Eiusdem argumenti.

Peristheni. 72

EVbuli ac Ariphanti uxores, qui mihi struxerunt insidias (Peristhenes) quas captas ad me misisti perdendas, licet antea ualde studuerim eas occidere, saluas tamen conseruaui: atq; omnino forsan admiraris, quòd iram remiserim. Porro si etiã audires causam, quòd nem

Cur insidiatorum uxorib. pepercerit.

δι' εὐγενείας ὑπερβαλλούσης ἀπόδειξιν, μᾶλ-
λον ἂν εἴη θαυμασίας. ἐρωτώμεναι δὲ ὑπ'
ἐμοῦ τὴν ἐπιβουλήν, εἰ συνῄδεσαν τοῖς ἀνδρά-
σιν, οὐ μόνον ἔφασαν, ἀλλὰ καὶ συνορμηθῆναι
τυραννοκτονεῖν. αὖτι ποίας δὲ ἀδικίας εἰπόν-
τος μου μείζονος ἢ ἐλάττονος εἰς ὑμᾶς ἐξ ἐμοῦ
γενομένης, ἰδίας μὲν οὐδεμιᾶς, τῆς δὲ κοινῆς ἀπε-
κρίναντο. κοινὴν γὰρ ἀδικίαν ὑπολαμβά-
νειν τὸ καταδουλοῦσθαι πόλεις ἐλευθέρας. τί
παθοῦσαι τοιγαροῦν πάλιν ἐπανερομένου μου,
δίκην ἀπαιτήσαιτ' ἄν μοι τοῦ μίσους τὴν κατ'
ἀξίαν, ἀποθανοῦσαι προσέθηκαν. ζῆν δ' οὐ τεθ-
νάναι κρείνας, τὰς μὲν τοιαύτης ἀρετῆς ἀποθνή-
σκοντας· φρονήματός τε τοσούτου, πεπείθαιες,
ἐγώ τε δικαίως ἐφεισάμην, σύ τε πάνθ' ἔσαι
μὲν τούτων ἔλαβον ὅτε ἡλίσκοντο, μεταπεμ-
ψάμενος αὐτῶν τὰς ἀναγκαίους ἀπόδος, ἵνα πρὸς
μηδενὸς ὡς ἠδικημέναι μέμψωνται.

Εὐάνδρῳ. ογ

ΚΑὶ σὲ καὶ πάντας Ἱμεραίους, μᾶλ-
λον δὲ τοὺς πλείστους Σικελιωτῶν οἴο-
μαι γινώσκειν τοῦτο, ὅτι τῆς ἐν Ἱμέρᾳ συντε-
θείσης κατ' ἐμοῦ ἐπιβουλῆς, δικαιότερος
ὢν τῶν ἐγχειρούντων περιεγενόμην. οὐ γὰρ
δή που φαῦλος ἂν κριτὴς τῶν ἐν σφετέρῳ

τεμένει

pe propter excellentis ingenuitatis demonstrationem conseruatæ sint, magis etiam admirareris. Interrogatæ enim à me, an cõsciæ uiris essent insidiarum, non solum hoc confessæ sunt, uerumetiam, sese unà cum illis ad tyrannicidiũ uoluisse progredi. Ob quam iniuriam (dicente me) uel magnam uel paruã à me uobis factam? Ob priuatam nullam, sed communem, responderunt. Communem enim se iniuriam existimare, liberas ciuitates in seruitutem redactas esse. Quid igitur passæ (rursum me interrogãte) dignas mihi huius odij pœnas poteritis persoluere? Si moriamur, addiderunt. Quum ergo uiuere, non mori iudicarem eos qui cum tali uirtute moriuntur, tantæ illarum animi magnitudini (Peristhenes) iurè peperci ego: tuq; omnia quæ cum his captis accepisti, accersitis illarum necessarijs, redde, ut nulla de re, tanquam iniuria affectæ, querantur. Vale.

Euandro. 73

ET te, omnesq; Himerenses, imò Siculorũ quàm plurimos hoc nosse puto, quòd insidias cõtra me Himeræ cõpositas superauerim: iustior existens, quàm qui me aggressuri erant. Non enim utiq; malus iudex, ... susceptæ in suo delubro

De euitatis insidijs Himerẽsibus.

τεμένει τολμωμένων ὁ Ζεὺς ἐγείρει. ὥστε τοὺς δίκαιόν τι πράξαντας, ἐν ἱερῷ ὡς ἀδικοῦντας ὑποχειρίους παραδοῦναι τῷ προσηκόντως ἂν ὑπ' αὐτῶν ἀδικουμένῳ. ταῦτα μὲν οὖν οὐδεὶς ἂν τῶν ἄλλων ἀπολαύσοι. Στησίχορον δὲ πυνθανόμενος αἰτιᾶσθαι, διότι τῆς ἐπιβουλῆς τὴν αἰτίαν, εἰς τὰς ἐκείνου ποιήσεις ἐν τοῖς εὐβούλων ἀνέφερον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὡς ἐμοῦ ταῦτα πεπεισμένους δυσχεραίνειν. εἰ γὰρ τοῖς τούτου ποιήμασι προσεῖχον, ὡς φασὶν αὐτοί, οὐ παροικείας ἂν ἀπεγνωσμένης, ἀλλὰ χρηστότητος ὑπερβαλλούσης ἔπαθλον ἦραντο.

Ὀρσιλόχῳ. οδ

Εἰ τὸ μὴ βουληθῆναί ποτε Πυθαγόραν τὸν φιλόσοφον ἀφικέσθαι πρός με, πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ καλούμενον, διαβολὴν ἔφερέ μοι, καθὼς ἐγκωμιάζων αὐτὸς ἔλεγες· τὸ νῦν τῷ φεύγειν αὐτὸν τὴν μετ' ἐμοῦ συμβίωσιν, τὸ παραγεγονέναι, καὶ πέμπτον ἤδη μῆνα συνεῖναι μεθ' ἡδονῆς, πάντως ἔπαινός ἐστιν ἐμός. δῆλον γάρ, ὡς οὐκ ἂν ἔμεινεν οὐδὲ βραχὺ μόριον ἡμέρας, εἰ μὴ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις εὑρήκει κἀμὲ παραπλήσιον.

Λεοντίδῃ. οε

Ἀμέτροις κέχρησαι λόγοις πρὸς Καμαριναίους, ἐγείρων αὐτοὺς εἰς τὸν κατ'

ἐμοῦ

delubro audaciæ Iupiter erat, ut eos qui iustum quid in templo fecissent, tanquam iniusta facientes, in manus traderet illi, qui meritò ab ipsis perdi debuisset. Hæc quidem alius nemo crederet: Stesichorum autem audiens contristatum, quòd insidiarum causam in illius poemata contulit Eubulus, nollem sanè animo mœsto esse, quasi ego id crediderim. Nam si illius poematibus animum aduortisset, (ut ipse dicit) non desperatæ maliciæ, sed excellentis probitatis præmium abstulisset. Vale.

Orsilocho. 74

SI id, *quòd Pythagoras philosophus quondam noluit ad me uenire, sæpius à me uocatus, calumniam mihi attulit: quemadmodum tu illum laudabas, quòd conuictum meum fugisset: omnino id, quòd ad me uenit, & tertiũ iam mensem mecum uolupe uiuit, laus mea est. Manifestũ enim, quòd non mansisset, ne paruulam quidem diei partem, si non & me suis moribus consimilem reperisset. Vale.*

Pythagoræ consuetudine calumniã refutat.

Leontidi. 75

IMmodicis usus es sermonibus *ad Camarinenses, excitans eos ad suscipiendum con-*

Camarinensis belli turbatori minatur.

ἐμοῦ πόλεμον. εὖ μέν τοι καὶ τόδε ἀφ' ἡμῶν ἴσθι, μὴ καλῶς πεπεικὼς αὐτὸν, ὅτι οὐ λόγοις ἀπλάστοις ἀμυνούμεθά σε, οἷς εἰς ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς· ἀλλ' ἔργοις, ὧν οἱ πειραθέντες αὖθις οὐκ ἐπεβούλευσαν· τῶν τ' εἰδότες καὶ μαινόμενοι, πεῖραν οὐ βούλονται λαβεῖν, ὀργιζομένου Φαλάριδος. χαριζόμενος γοῦν, ἡδίων αὐτοῖς ἔδοξα.

Δημαράτῳ. οϛ

ΜΗ θαύμαζε τὸν ἀλκίνου καὶ δορυμένους θάνατον, ὡς μηδὲ πικρίας καὶ τυραννικῆς ὠμότητος πεπραγμένον. πολλῷ γὰρ ἔτι θαυμασιώτερον δὶς καὶ τρὶς ἀδείας ἀξιωθέντας ὑπὸ τυράννου, τότε κολασθῆναι.

Ηγησίππῳ. οζ

ΣΥ μὲν ἴσως καὶ ἄλλοι συγγενεῖς, ὅσοις μάλιστα ἀχθομένοις ἐστὶ τὸ φεύγειν κλεισθεῖσαν, νῦν ἔγνωτε καὶ πῶς βεβουλευμένοι ἐπὶ τούτοις, ἐφ' οἷς ἀπεστέρηται τῆς πατρίδος, ὅτ' οὐδενὸς ἑτέρου καιρὸς, ἢ μεταμελείας. ἐγὼ δὲ, ὅτε μάλιστα πολὺς ἐν ταῖς τοῦ πολιτεύεσθαι κενοδοξίαις ἦν, τότε μάλιστα ᾤκτειρον αὐτὸν, καὶ ἐπέστελλόν γε περὶ τούτων μαρτυρόμενος οἷ τελευτήσοι. ὁ δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τοῦ τιμᾶσθαι

γαυριῶν

tra me bellum. Liquidò igitur & hoc à nobis scias, quum illis non bene persuaseris, quòd te nō sermonib. inefficacibus, qualibus nos prior lacessere uideris, ulciscemur: sed factis, quae qui sunt experti, non iterū mihi struxerunt insidias. Quod cū sciant Camarinēses, experimentum Phalaridis irati capere nolunt. Gratificans enim, iucundior ipsis uisus sum. Vale.

Demarato. 76

NE *admireris Alcini ac Dorymenis mortem, quasi cum acerbitate tyrānicaq; crudelitate illatam. Longè enim adhuc admirabilius est, bis terq; à tyranno impunitate dignatos, tandem puniri. Vale.*

De sumpto supplicio se excusat.

Hegesippo. 77

TV *fortaßis, atq; alij cognati, quibus praecipuè Clisthenis exiliū mœrori est, nunc tandem cognouistis, malo ipsum usum consilio in ijs, ob quae patria spoliatus est: quando nullius alterius rei tempus est, quàm pœnitentiae: ego uerò quum maximè multus esset in uána gloria circa gerendam rempublicam aucupanda, tunc maximè illius miserebar, scriptaq; ad eum de his epistola, testificatus sum, quem exitū essent habitura. Is uerò ob honoris uoluptatem*

Vide epist. 95. & 110.
De exilio Clisthenis.
Quàm miserū sit, & periculosum, captare auram popularem.

tem

γαυριῶν, ἐκπαθὴς ὤν, λέγοις ἡμᾶς ὑπο-
πτεύων γράφειν, οὐκ ὄντας ἐμπείρους δημοκρα-
τουμένης πόλεως: μᾶλλον δὲ οὐδὲ βουλομένους
εἰδέναι, τὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως τὰ ἄριστα πρά-
ξαντι διὰ τὴν τυραννίδα. ἕως οὖν λαμπρότε-
ρον φυσήσας ἢ συνέφερε, τοῖς ἰδίοις φυσή-
μασιν, ἀνετράπη. καὶ μετὰ ζημίας ἔγνω με-
γάλης, οὐ φάλαριν ἀμαθῆ πόλεως εὐνομου-
μένης διὰ τὴν ἀρχήν, ἀλλ' αὐτὸν ἀγνῶτα δή-
μου διὰ τὴν πρόσκαιρον εὐπραγίαν. ἐπαγω-
γὸν γὰρ ὄχλος, εἰς ἀτυχίαν, καὶ τὰς ἀρχὰς
πρὸς τὰ τέλη διαφωνούσας ἔχων. ἔγωγ' οὖν,
καὶ πᾶς ὁ μὴ παραφρονῶν, συνέπεσθαι μᾶλ-
λον ὑπὸ πλήθους ἀκρίτου βουλοίμην ἄν,
ἢ τιμᾶσθαι. τὸ μὲν γὰρ ἔχθος αὐτοῦ, τάχιον τοῦ
διαφθεῖναι, σβέννυται· καὶ οὐδ' ἐν οἷς ἀκμάζει
καιροῖς ἐπιζήμιόν ἐστιν. ἡ δὲ τῆς εὐνοίας δόκη-
σις φυγάς, ἢ θανάτους, ἢ δημεύσεις, ἢ τούτων
γε μετριώτερον οὐδέν, φέρει. ἣν ἡ δία τὴν μέγι-
στον ἡγήσατε, ὡς ἴσμεν, οὕτως ἂν εἴποιμεν
πρὸς σέ. δῆμος ἅπας ἄτακτος, ἄνους, ἄ-
πρακτος, ἑτοιμότατος ἐφ' ὅ, τι τύχοι με-
ταχθῆναι, ἄπιστος, ἀβέβαιος, ὀξύς, προδο-
τικός, ἐψευσμένος, φωνὴ μόνον, ἀνωφελής,
καὶ πρὸς ὀργὴν καὶ πρὸς ἔπαινον εὐχερής.

τοῦτ'

tem ſuperbiens, nihil mouebatur, nugas meras nos ſuſpicans ſcribere, inexpertos ciuitatis populari regimine gubernatæ: imò ne noſſe quidē uolentes ob tyrannidem, illum, qui pro ciuitate optima patraſſet: donec ſplendidius quàm conduceret, ſe inflans, ſuis ipſius flatibus ſubuerſus eſt. cumq́; magno cognouit detrimēto, nō Phalarin imperitum eſſe ciuitatis bonis legibus inſtitutæ, propter principatum: ſed ſemet ignarū fuiſſe populi, ob momentaneum ſucceſſum. Multitudo enim facilè in infortunia duci poteſt, principiáq́; habet finibus diſſentientia. Proinde ego, & quicunq́; non deſipit, exibilari mallem ab incompoſita multitudine, quàm honorari. Nam illius inimicitiæ citius, quàm efficiant quòd cupiunt, extinguuntur: neq́; tum, quū maxime uigent, damnoſæ ſunt. Beneuolentiæ autem opinio, exilia, aut mortes, aut bonorū publicationes, aut nihil ſanè his mediocrius, adfert. Per maximum Iouem, Hegeſippe, ut ſcimus, ita dixerimus ad te: Vulgus omne incompoſitum « eſt, demens, inefficax, promptiſſimum ut ad « quiduis transferatur, infidum, inconſtans, a- « cerbum, proditorium, mendax, uox duntaxat, « inutile, ac ad iram laudem'que procliue. «

Idem

τοῦτ' ἐστὶ, τὸ μετ' ἀδοξίας προπηλακισμοῦ φθά-
ρεσθαι, τὸ δ' ἡμῶν πολιτευομένων ζητεῖν ἀρέσκειν.
μεμήνασι δὲ ὅμως τινὲς εἰς τοῦτο, ἀνοήτῳ καὶ
δυσκαθέκτῳ ὁρμῇ, μᾶλλον ἢ λύσει χρώμενοι. καὶ
πολλοὶ παίδων ὄντων δρᾶσαι, τοσούτους πό-
θους οὐκ εἶχον εἰς τέκνα. οἱ χαίροντες γάμοις,
οὐχ οὕτως εἶδον ἀσμένως γυναῖκας. καὶ φιλό-
πλουτοι φύντες, οὐ παραπλησίως ἔστερ-
ξαν χρήματα· καὶ φίλοπλοι καὶ μαχηταὶ,
καὶ φιλιπποτρόφοι νίκης ἕνεκα τῶν ἐν ὀλυμ-
πίασιν ἀγώνων, οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἥσθησαν ἑ-
κάστοις τούτων, ὡς ἀθλίαν δόξαν καὶ τιμὴν
ἀνόητον, καὶ κρότον ἐπὶ ζημίᾳ τῇ ἑαυτῶν ἀ-
γρεύοντες. τοῖς δὲ τῶν τοιούτων δράσαις, οἱ
μὲν οἰκεῖοι συναχθεσθεῖεν ἂν ὡς ἔνι μάλι-
στα· οἱ δὲ ἐχθροὶ, τὰ μέγιστα παρ' αὐτῶν ἐφη-
σθεῖεν. ὑμεῖς δὲ παραμυθεῖσθε μὲν κλεισθέ-
νην, συγγενεῖς ὄντες, εἰ ἄρα δυσθύμως ἔχοι
ὡς ἀνθρώπινόν τι πεπονθότα· ἀποτρέπετε
δὲ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς φιλοτιμεῖσθαι, ὡς ἀνήκε-
στα ἡμαρτηκότα.

Στησιχόρῳ. ση

Νικοκλῆς ὁ συρακούσιος (οὐκ ἀγνοεῖς δ' ἴ-
σως ὃν λέγω· δοκεῖ τι ἐπιφαίνειν οἰκείαν,
οὐκ ἔστι τῶν ἀγνοηθῆναι δυναμένων ὑπὸ στησι-
χόρου)

Idem est, cum gloriosa contumelia pessum ire, quod in gerenda republica quærere, ut uulgo placeas. Nihilominus tamen insanierunt quidã in hoc, stulto & incoercibili impetu, imò rabie potius usi: ut multi puerorum amatores, tanta desideria erga pueros non habuerint: neq; nuptijs gaudentes, ita libenter aspexerint mulieres: & natura auari, non similiter pecunias amauerint: & armorum studiosi, pugnatoresq;: & equorum studiosi altores, Olympica propter certamina: nõ usq; adeò horũ singulis gaui si sint, ut illi qui miseram gloriam, honoremq; ac plausum stultũ, ad suum ipsorum detrimentum uenantur. Huiusmodi autem rerum amatoribus, familiares quidem maximè (quantum fieri posset) condolere poßent; inimici autem supra omnia insultare. Vos aũt consolamini quidem Clisthenem, quũ sitis cognati (siquidem in ægritudine est) ut humana paßum: dehortamini autem, ne in ijsdem ambitiosè contendat, ut qui irreparabiliter errauerit. Vale.

Stesichoro. 78

Petit, ut carmen in Claristæ defunctæ laudẽ scribat.

N*Icocles Syracusanus (non ignoras aũt fortaßis quẽ dicã. nam propter suã ipsius claritudinẽ nõ est ex ijs qui poßint ignoti eße Stesichoro)*

χόρου, γυναικὸς ἀποθανούσης αὐτῷ, μέγα προσ-
φάτως καὶ πολύτλητον ἐπιτέθειται πένθος, εἰκό-
τως. ἔτυχε δὲ τῇ αὐτῇ ταύτην ἀδελφιδῆν
ἔχων καὶ γυναῖκα. οὗτος ὁ Νικοκλῆς. ἤδει δὲ ὡς
ἔοικεν ὅσοις πρὸς ἀλλήλους κεχρήμεθα πό-
θοις, πέμψας πρός με Κλεόνικον τὸν ἀδελφὸν
αὐτοῦ, ἠξίου ὅπως σου δεηθείην ἔπαινον αἰ ποιή-
σει διαθέσθαι ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. καὶ γὰρ ὡς πυν-
θάνομαι Συρακουσίων, πᾶσάν τε τὴν ἄλλην
ἀρετὴν, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀνωτάτω σωφροσύνην
αὐτῇ προσμαρτυρούντων, οὐκ ἔστιν ἀνάξιος ὑ-
πὸ τοῦ σοῦ στόματος ὑμνηθῆναι. περιφύλαξαι
μὲν οὖν γράφειν εἰς τοὺς κατὰ σεαυτὸν ἀνθρώπους,
ἵνα μὴ δόξῃ σου τις ὠνίαν εἶναι τὴν κρίσιν. ἔστι
δ' ἡ πιστὴ φιλότης, οὐδὲ αὕτη καθ' ἡμᾶς, εἰς
τὸ χρεὼν ἀπηλλαγμένη. μὴ δὴ τὸ συνῆθές σου
τῆς γνώμης προβαλλόμενος, ἀποστραφῇς μου τὴν
δέησιν. οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἀτυχῆσαι παρὰ Στησιχόρου
Φάλαριν αἰτησάμενον. οὐχ ὅτι χάριτας ὀφεί-
λεις ὑπέρ τινος, ἀλλ' ὅτι τὴν πεπιστευμένην
δόξαν ἀξιοῦμεν ὑπὸ σοῦ βεβαιωθῆναι. δὸς
δή μοι προφανῶς χάριν τῆς σαυτοῦ φύσεως
ἀφθόνως, αἰτουμένῳ μὲν ἃ δώσεις, εἰς ἐμαυτόν·
ληψομένῳ δὲ εἰς φίλον, λοιπὸν εἴ γε ναί εὐ-
κας ὑπὲρ τὴν χάριν, Κλεαρείστην καὶ Συρακου-
σίαν

ſichoro) uxore ſibi mortua, in magnum recens ac excellentem luctum incumbit. Et meritò: *habebat enim hanc eandem & neptem ex fratre, & uxorem.* Hic Nicocles *(nouerat enim, ut uerisimile eſt, quantis inter nos deſiderijs uſi ſumus) miſſo ad me* Cleonico *fratre ſuo, petijt ut rogarem te, aliquod poema in defunctæ laudem componeres.* Etenim, *ut audio à* Syracuſanis *(qui & de alijs omnibus ei uirtutibus, & de ſumma modeſtia teſtimonium reddunt) nõ eſt indigna quæ tuo ore celebretur.* Vitaſti *tu quidem de tui ſeculi hominibus ſcribere, ut ne quis opinetur poeſin tuam uenalem eſſe: eſt autem, ô fide amice, ne ipſa quidem noſtri ſeculi, opportunè hinc digreſſa.* Ne *tu igitur ſolitum tuum cõſilium prætendens, repudies deprecationem meam.* Neq; *enim fas eſt, fruſtrari* Phalarin, *petentẽ aliquid à* Steſichoro: *non quia mihi gratiam ulla dè re debeas, ſed quòd creditam opinionem æquũ putamus abs te confirmari.* Da *ergo mihi palàm beneficium hoc ingenij tui ubertim collaturus: petenti quidem, quæ daturus es, in meipſum: accepturo autẽ, in amicum.* Reliquũ *eſt, ſi tu quidẽ annuiſti hoc mihi beneficiũ, ut noris eam dici* Clearistã, Sy-

σίαν τὸ γένος, ἐχεκρατίδου πατρὸς, ἀδελφιδῆν, οὗ γεγράφαμεν, ὦ γυναῖκα, ἑκκαίδεκα συνεζηκυῖαν ἔτη, τελευτὸν δὲ ζήσασαν, δυεῖν παίδοιν μητέρα, τεθνηκυῖαν δὲ ἐκ διαφθορᾶς, τὰ μὲν κεφάλαια τῆς ὑποθηκῶν ταῦτα. ἐμπνευσθείσης δὲ εἰς τὰ κατὰ μέρος τῆς γραφῆς, ὑφ' ὧν κατέχῃ θεῶν, καί σου τὴν ἱερὰν καὶ ὑμνοπόλον κεφαλὴν, ἡ μουσῶν συγγένεια κοσμήσειεν ἄλλαις τε ὑμνῳδίαις, καὶ τῇ νῦν ὑφ' ἡμῶν εἰς κλεαρίστην ἐπεσταλμένῃ.

Τῷ αὐτῷ. οθ

Τῶν μὲν ᾠδῶν κλεαρίστῃ μελῶν, πολλή σοι καὶ μεγάλη χάρις ἀποκείσεται. καὶ γὰρ ἐπίδωκας σαυτὸν εἰς ἃ παρεκάλουν, καὶ ταῖς κατὰ μέρος οἰκονομίαις ὑπερφυῶς συνηνέχθης. καὶ τὸ σχῆμα τῆς γραφῆς θαυμαστῶς ηὐδοκίμησεν, οὐ παρ' ἐμοὶ μόνῳ (ἐγὼ γὰρ ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως ἄγαμαι τοῖς στησιχόρου) ἀλλὰ καὶ τοῖς συνακούσασιν ἀκραγαντίνοις, πολλοῖς γενομένοις. ἔσονται δὲ οὐχ οἱ τὸ παρὸν ἀκηκοότες, οὐδὲ ὅσοι νῦν εἰσιν, ἀλλ' ὅσους ὁ μεθ' ἡμᾶς οἴσει βίος. ἡ μὲν οὖν ὑπὲρ ταύτης σου τῆς ποιήσεως χάρις, ὡς ἔφην, ὀφείλεται ὑπ' ἐμοῦ.

racusanam genere, patre Echecratide natam, neptem & uxorē, cuius dixi, quæ sedecim cum marito uixit annos, adq; trigesimum ætatis peruenit annum, duorum puerorum matrem, mortuamq; ex corruptione. Hæc quidem argumentorum capita sunt. utinam autem assleris à deabus, quarū es in potestate, ut singulas scriptionis partes dignè exequaris, tuumq; sacrum ac hymnidicum caput Musarū cognatio exornet, cùm alijs hymnis, tum quopiam etiam in Clearistam facto, de quo nunc tibi scripsimus. Vale.

Eidem. 79

PRo carminibus in Clearistam factis, plurima tibi magnaq; reposita erit gratia. Nam & te totū ad ea contulisti quæ petij, inq; dispositione partium singularum egregiè te gessisti: tum figura scripturæ admirabiliter probata est, non solū à me (nam ego omnia Stesichori perinde admiror) sed etiam ab Agrigentinis multis, qui audiuere unà. Erunt autem & alij (qui probent) non solum qui in præsentia audiuerunt, neq; quicunq; nunc existūt, sed quoscunq; & futura post nos uita feret. Gratia igitur pro hac poesi (ut dixi) tibi debetur à me.

Gratias ꝑ eo carmine agit, prohibetq; ne ipsum celebret suis poematis.

κεχάρισαι δὲ διὰ τῆς ἐμῆς ἀξιώσεως, τοῖς τε νῦν οὖσι ἐν τοῖς ἐσομένοις ἀνθρώποις, καὶ ταύτην τὴν μελῳδίαν, τὴν δ' ἐμοῦ, καὶ τῶν ἐμῶν. ποιοῦ τοίνυν γάρ τι διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐδήλους, πρὸς ἑταιρείου Διός, καὶ κοινῆς ἑστίας, μηδὲ ἐν ἐν ποιήσει, μήθ' ὡς κάκιστος ἐγνωσμένῳ, μήθ' ὡς ἀγαθὸς, ἐπιμνησθῆς. ἐκμελοῦς γάρ ἐστι μου τοὔνομα διὰ τὰς τύχας. γεγράφθω δὲ Φάλαρις ἐν αὐτῷ Στησιχόρῳ, εἴτε βελτίων τῆς κατεχούσης ἐν ἀνθρώποις δόξης, εἴτε τοὐναντίον ὑπείληπται.

Κλεαινέτῃ, καὶ Θεανοῖ. ϖ

Τὴν μὲν φιλοφροσύνην ὑμῶν ἀσμένως ἀποδέχομαι, τοσαύτῃ σπουδῇ βουλομένων ὀνομάσαι Φάλαριν. παραιτοῦνται δὲ αἱ τύχαι, καὶ ἡμεῖς συνηγοροῦμεν. εὑρέσατε γὰρ ἀνεπίληπτον καὶ ἀκατηγόρητον ἐκ τοῦ γένους ὄνομα αὐτῷ γεγενημένον. ἐγὼ δὲ πολλὰ καὶ μεγάλα, διὰ πικρᾶς εἱμαρμένης ἀνάγκην, ἀκουσίως πραχθέντα μοι κατέγνωσμαι. καὶ τοὐμὸν ὄνομα δι' οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἐκμελοῦς, ἢ ὅτι νόμοις οὐ πείθομαι, νόμος δέ εἰμι τοῖς ὑπηκόοις. ἣν δέ μοι χάριτος ἀμοιβὴν προσφέρεσθε, Φάλαριν ὀνομάζουσαι, ταύτην εὐεργεσίαν ποιήσασθε μὴ συντιθέναι τὸ ὄνομα.

Εννοί-

Donasti autem per meam petitionem & praesentibus & futuris hominibus, & hanc melodiam. Caeterùm de me rebusq́; meis (tale enim quippiã per epistolam significasti) per sodalitiũ (rogo) Iouem, cõmunemq́; Vestã, ne unum quidem in poesi, neq; quòd pessimus fuerim, neq; quòd bonus, memineris. Nomẽ enim meum absonum est propter fortunã. Scriptus autem sit Phalaris in ipso Stesichoro, siue melior quàm opinio inter homines obtinet, siue peior reputatus est. Vale.

Cleænetæ ac Theanei. 80

BEne uolentiam quidem uestram libenter amplector, tanto uolentium studio Phalarin nominare: recusat autẽ id fortuna, etiam si nos assentiamur. Inuenietis enim irreprehensibile ac inculpabile ex genere ipsi nomen fuisse: ego uerò multorũ magnorumq́; facinorum, per acerbi fati necessitatem præter uoluntatem patratorum mihi, condemnatus sum. Meumq́; nomen propter aliud nihil absonum est, quàm quòd legibus non pareo, sed ipse subditis sum lex. Quam autem mihi beneficij retributionẽ offertis, Phalarin nominantes, eam in hanc beneficentiã uertite, ne hoc nomẽ ponatis. Valete.

Ne ipsum in suis scriptis nominent, iubet

Ἐνναίοις. πα

Οὐ μεταμελόμενος ἐπὶ τῇ πίστει τῶν χρημάτων, ἄνδρες Ἐνναῖοι, τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὑμῖν ἐπέσταλκα· ἀλλ' ἵνα βεβαίαν ἔχητε τὴν χάριν, ἐπεξελθόντος τῇ δίκῃ Πολυάνδρου. τοῦ γὰρ μὴ ἀληθῶς ἔχειν τὴν πόλιν, ἀλλὰ προφάσει ψευδεῖ καταχρωμένην, ἀποστερεῖν τοὺς δεδανεικότας, ἀπόδειξις ἔσται μοι, τὸ τούτου τὴν κλοπὴν ὑμᾶς καταψεύσασθαι. οὐ γὰρ ἔχει λόγον ὑγιᾶ, τοὺς αὐτοὺς, ποτὲ μὲν ὡς ἀπορουμένους παρεῖναι, καὶ δεῖσθαι χρημάτων· ποτὲ δὲ, ὡς πλουτοῦντας, πολλὰ τῶν κοινῶν εἰς τοὺς ἁρπάζοντας προεῖσθαι· ἀλλ' ἢ καὶ πρὸς τοὺς δανειστὰς πλουσίους ὑμᾶς εἶναι δέον, ἢ καὶ πρὸς τοὺς κλέπτοντας, πένητας. ἐπεὶ δὲ τὰ μὲν τῆς πόλεως χαρίζεσθε τοῖς νοσφιζομένοις, ὡς πολυουσιάζοντες, τὰ δὲ τῶν δεδανεικότων ἀποστερεῖτε διὰ τοὺς δημαγωγοὺς, ὡς ἀπορούμενοι, πρῶτον μὲν, ὃ καὶ μεῖζόν ἐστιν, ἀδικήσετε, μηδενὸς ὑμῖν ἀδικεῖν ἐπιτρέποντος· ἔπειτα, πολλῷ δικαιότερόν ἐστιν, ἀποτίσειν ὃ δεδάνεισθε ὑμεῖς, ἔχειν οὐ δυνάμενοι διὰ τοὺς ἀφαιρουμένους, καὶ κομίσασθαι τὰ δεδανεικότα, ἢ Φαλάριδος ἐπ' ὀνόματι δωρεᾶς χρεωκοπηθέντος, Πολύανδρον ἡδέως κεκερδακέναι.

Ennensibus. 81

NOn quòd me pœniteat remissarum uobis pecuniarum (uiri Ennenses) hanc uobis misi epistolam: sed ut firmum habeatis istud beneficium, inq; ius trahatis Periandrum. Nam eius quòd ciuitas *nō uerè non habeat, sed falso prætextu usa defraudat creditores, demonstratio mihi erit, si uos hunc falsò furti arguere uidebimini. Non enim sanam habet rationem, eosdem nunc quidē ceu paupertate pressos accedere ac rogare pecunias: nunc autem ceu opulentos, multas publicas pecunias raptoribus permittere. Verùm, aut etiam erga creditores oportet uos esse diuites, aut etiam erga publicas furantes pecunias, pauperes. Si uerò uos ea quæ ciuitatis sunt, interuertētibus donaueritis quasi abundantes, creditoribus autem sua abstuleritis per uestros magistratus, quasi indigentes: primùm quidem, quòd & maius est, iniuriam facetis, nemine uobis iniuriam facere permittente: deinde multo iustius est, ut mutuò sumptas pecunias reddatis, quum tenere non poßitis per eos qui auferunt, suaq; recipiat creditor, quàm ut Phalaridis sub nomine, dono per fraudem surrepto, Periander suauiter lucretur

Periandrū peculatorē supplicio affici iubet

*non.) Hic mihi una in Græco deesse uidetur negatio: μὴ ἀλλὰ ὅτι οὐκ ἔχειν.

κορδακείαι τὰ τοῦ παρεικότος, ὥσθ' ὑμῖν παρέστιν, ἢ σὺν τῷ σώζειν τὰ σφέτερα, κυρίαν ἔχειν καὶ τὴν ἀπ' ἐμοῦ χάριν: ἢ μετὰ τῆς τῶν ἰδίων χρημάτων ἀπωλείας, πραχθῆναι καὶ τὰ προειμένα.

Τιμάνδρῳ. πβ

Τῆς ἐν Καμαρίνῃ πολιτείας κατ' ἐμοῦ, μὴ πεπεισμένων Καμαριναίων μέγαν ὑπὲρ μικρᾶς αἰτίας ἐπαρασθαι πόλεμον, νῦν μὲν ἴσως παραμυθίαν ἔχεις, τὸ κατ' ἐμοῦ στρατείαν ἀγείρειν. ὅταν δὲ τὸ κοῦφον ὑπολίπῃ σε τῆς τεθείσης ἐλπίδος, τότε κατὰ τὴν ἀξίαν, οὐχ ὧν δέδρακας, ἀλλ' ὧν πέπονθας αἰτιάσῃ. καί τοι τί σοι ὄφελος εἰς παραμυθίαν; εἰ μὲν γὰρ ἐμελλήσαμεν πεῖσαι, ὥσπερ ἐκπέπληξαι σύ, τάχα ἂν τινος εἶχου λόγου διὰ τὸν ἐμὸν φόβον. νῦν δὲ εἰς τἆλλα μὲν, οὐδὲ ὅσον ἡμᾶς ἐλύπησας. σὲ δὲ τὸ, μηκέτι ἐναρμόσαι σεαυτὸν, τῷ παρ' ὑμῖν ἀθλεάτῃ βασιλισκείῳ. οὐδὲ μιᾶς γὰρ σοι δεῖ τελευτῆς, ὑπὲρ ἰδιώτης κολαζομένῳ συμφοραῖς, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ φύσιν ζωῆς, εἰ οἷόν τε, μακροτέρου βίου.

Μελι-

cretur ea, quæ eius ſunt qui debitum remiſit. Itaq; uobis in manu eſt, aut ut cum conſeruatio ne ueſtrarum pecuniarum meum etiam benefi cium habeatis ratum: aut ut cum propriarũ pecuniarũ perditione, à uobis etiam eæ exigan tur, quæ remiſſæ ſunt. Valete.

Timandro. 82

GEſtæ apud Camarinẽſes reipublicæ ad uerſum me, nõ perſuaſis Camarinenſi- bus, ut magnum mihi pro parua cauſa inferrẽt bellum, nunc tu quidem fortaſſe eam habes con ſolationem, quòd exercitũ contra me colligis. quum te uerò poſitæ ſpei leuitas dereliquerit, tunc dignè non propter ea quæ feciſti, ſed quæ paſſus es, diſcruciaberis. Quanquam quid tibi conducit ad conſolationem? Nam ſi nobis ſolli citudini fuit eos perſuaderi, quemadmodum tu attonitus es, aliquam fortaſſe potuiſſes habere rationem, propter meum timorem. Nunc autẽ in alijs ne tantillũ quidem nos dolore affeciſti: te uerò dolore afficiet, quòd teipſum non admo neas periturum in noſtrati tormentorum loco. Nulla enim tibi opus eſt morte, huiuſmodi cala mitatibus punito, ſed uita iuxta naturã (ſi fieri poteſt) etiam longiore. Vale.

Aduerſario minatur.

Μελιταίοις. πγ

ΣΥμπέπτωκέ μοι προσδεομένοις ὑμῖν δανεῖσαι χρήματα, καίπερ πρὸς τὸ παρὸν οὐκ εὐπόρως ἔχων, διὰ τὸ συνεχῶς εἰς πολέμους ἀνηλωκέναι· ἀλλὰ προφάσεως οὔ φασι δεῖ πρὸς φίλους. πάθοιτε δὲ οὐδὲν ὅμοιον τοῖς πολλοῖς, οἳ δανειζόμενοι μὲν τοῖς εὐφημοτάτοις ὀνόμασιν ἀποχρῶνται, ἀπαιτούμενοι δὲ τοῖς χαλεπωτάτοις· ἔργον οὔτε δίκαιον, οὔτε εὐχάριστον ποιοῦντες. δεῖ γὰρ λαβόντα, μεμνῆσθαι τοῦ δεδωκότος, ἕως μέχρι τῆς ἀποδόσεως ὁμοίους ἡγεῖσθαι τοὺς δεδανεικότας. καὶ εἴτε χρηστὸς εἴη, ὡς χρηστῷ διαλύεσθαι· εἴτε καὶ φαῦλος, ὡς φαύλῳ. εἰ δέ τι ἐπιεικεῖ, καὶ μὴ τοιούτῳ, δίκαιον ἀποδοῦναι τὸ πεπιστευμένον. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Μελιταῖοι, καὶ ὅταν δανείζω, καὶ ὅταν ἀπαιτῶ, εἷς εἰμι, καὶ ἐμαυτῷ παραπλήσιος· οἱ δανειζόμενοι δὲ πρὸς τοὺς καιροὺς καὶ τὸν τρόπον, ὥσπερ φασὶ τοὺς χαμαιλέοντας τὰ χρώματα πρὸς τοὺς τόπους, ἀλλάττουσι. καὶ λαμβάνοντες μὲν, ὡς εὐεργέτην καὶ θεὸν ἐπαινοῦσιν· ἀπαιτούμενοι δὲ, ὡς τύραννον, εἰ οὐ καθαρὸν ἀποκαλοῦσιν. οἶδα δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πολλῷ κρεῖττόν ἐστιν ἰδιώτῃ δανείσαντα χρεωκοπεῖσθαι, ἢ πόλει. ὑπὸ ἰδιώτου μὲν γάρ τις

ἀποστε-

Melitensibus. 83

PErsuasus sum à uestris ad me missis legatis, ut pecunias uobis mutuò darem: licet in præsentia non abundè, propter assiduos bellorum sumptus. Sed prætextu (ut aiunt) non opus est erga amicos. Ne similiter autem affecti sitis, alijs multis, qui mutuò quidem accipientes, nominibus utuntur blandissimis: de reddendo autem appellati, atrocissimis, rem facientes neq; iustam, neq; gratitudini cõuenientem. Oportet enim accipientem meminisse datorum, & usq; ad redditionem similes existimare creditores: & siue bonus fuerit, ut cũ bono transigere: siue malus, ut cum malo. Nã & honesto & inhonesto creditã reddere pecuniam, iustũ est. Ego sanè (ô Melitenses) & cum do mutuũ, & cum repeto, idem sum, meiq; similis: mutuũ autem accipientes, pro occasione mores etiam, quemadmodum chamæleontas aiunt colores pro locorum qualitate, immutant. Et cum accipiunt, dantem me ut benefactorem ac Deum laudant: quum uerò reposcuntur, tyrannum ac impurum appellant. Scio autem & hoc, quòd multo melius sit, à priuato creditorem defraudari, quàm à ciuitate. À priuato enim quispiam frauda-

Pecunias mutuò dãs, de creditorũ ingratitudine queritur.

ἀφεστερημένος, ἐχθρὸν ἕνα κέκτητο, καὶ τοῦτον ἀσθενῆ· ὑπὸ δὲ πόλεως, ζημιοῦται μὲν οὐδ᾽ οὐχ ἧττον. ἐχθροὺς δὲ τοὺς πολλοὺς ἔχει, καὶ οὐχ ἕνα. οὐ μὴν καταγνοίην ὑμῶν τοιόνδε τι, ἀλλ᾽ ἀνυπόπτως δίδωμι τὰ χρήματα. τά, τε γὰρ ἄλλα μνήμονας ὑμᾶς ἐπίσταμαι, καὶ περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοτάτους, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐδὲ τοῦτο ἀγνοοῦντας, ὅτι κατηγορία μᾶλλόν ἐστι πολλῶν ἀδικεῖν ἕνα, ἢ ἕνα ὑπὸ πολλῶν ἀδικεῖσθαι. οὐ γὰρ εἰκὸς ἕνα πολλῶν, πολλοὺς δ᾽ ἑνὸς καταφρονεῖν ὀλιγώτερον.

Μεσσηνίοις. πδ

ΟΥκ ἠγνόουν, ὅτι πέμψαντός μου τοῖς παρ᾽ ὑμῖν θεοῖς ἀναθήματα, τρίποδάς τε δελφικοὺς, καὶ σφαίρας χρυσοῦς, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ πολυτελῆ χαριστήρια τῆς σωτηρίας, δυοῖν θάτερον ποιήσετε· ἢ τοῖς θεοῖς ἀσεβοῦντες, ἀναθήσετε· ἢ τούτους ἀποστεροῦντες, αὐτοὶ διανεμεῖσθε, ὅπερ δεδράκατε. προσποιησάμενοι γὰρ ἐμοὶ λοιδορεῖσθαι, ὡς τῶν ἀναθημάτων δὴ τὸν κτησάμενον οὐ καθαρὸν ὄντων, τοὺς θεοὺς ἱεροσυλήκατε. τί γὰρ διαφέρει, τὰ καθωσιωμένα περισχίσαντας ἀπενεγκεῖν, ἢ τὰ κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς; ἐκεῖνοι δὲ ἀμφότερα ἴσως·

καὶ οὐ

fraudatus, unum sibi acquririt inimicum, eumq; imbecillem: à ciuitate autem fraudatus, detrimentum quidem nihilo minus accipit, inimicos autẽ multos & non unũ habet. At non huiusmodi quicquã de uobis suspicor, sed absq; suspicione pecunias uobis do. Nam & in alijs uos memores esse scio, & in contractibus iustissimos, atq; cum alijs: neq; hoc ignorare, quòd magis crimini detur multis, si unum afficiant iniuria, quàm uni, si multos. Non enim uerisimile ab uno multos, sed à multis unum posse contẽni magis consentaneum est. Valete.

Messanensibus. 84

NOn ignorabam, quòd missis à me donis uestratibus dijs, tripodis Delphicis, coronisq; aureis, alijsq; multis ac preciosis muneribus, pro gratiarum actione ob recuperatam sanitatem, alterutrum facturi essetis: aut dijs ea donaria piè suspensuri: aut ijs fraudatis, ipsi inter uos distributuri. quod quidem & fecistis. Simulantes enim mihi conuiciũ facere, tanquã dona propter eum cuius fuissent, non essent pura, deos sacrilegè spoliastis. Quid enim interest, consecrata donaria detracta auferre, an dijs nuncupata? Illorum enim utraq; fuerunt, (Sacrilegiũ eis exprobrat.)

& non

καὶ οὐ τῶν πεπομφότων. ἡ μὲν οὖν περὶ ἐμοῦ χάρις εἰς τοὺς θεούς, καὶ ἡ περὶ ὑμῶν ἀσέβεια, παντελής ἐστι. καὶ γὰρ ἐμὲ τὸν δεδωκότα, καὶ τοὺς ἁρπάσαντας ὑμᾶς, ἴσασιν. ἀρκεῖ δέ μοι τό, τῶν θεῶν οὐ λαβόντων, ἐναγεῖς ὑμᾶς ὁρᾶν γεγονότας, τῇ τῶν ἱεροσυληθέντων ὀργῇ. σὺν γὰρ τοῖς ἄλλοις, δι' ὧν αὐτὰ κέρδος ἡγήσασθε, προσωμολογήκατε μηδὲν εἶναι μιαρὸν τῶν ἀπεσταλμένων, εἰ μὴ τὰ αὐτὰ κειμήλια, διττὰς ἔχει τύχας· ἂν μὲν ὑμεῖς αὐτὰ διανέμησθε, τὰς ἀμείνους· ἂν δὲ τοῖς θεοῖς κομισθῶσι, τὰς χείρους. πρὸς δὲ τούτοις, ἑαυτοὺς ἐλέγχετε περιφανῶς ἠσεβηκότας. οἱ μὲν γὰρ ἄρχοντες, τοῦ ψηφίσασθαι πολέμια εἶναι τὰ χρήματα, τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρουσιν· ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος, ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, τοὺς μὲν θεοὺς ὡς κακοὺς ἀνθρώπους, προδότας ἂν γενέσθαι λέγετε, εἰ δῶρα παρὰ τυράννου λάβοιεν· τοὺς δὲ πολιτευομένους ἀγαθοὺς παρ' ὑμῖν, οἳ τρὶς καὶ οὐχ ἅπαξ μεστὴν, ὡς Ἀκράγαντά μοι ὑπὸ χεῖρα πεποιήκασιν, εἰ χρήματα αὐτοῖς αἰτοῦσι πρὸς ἐμὲ, οὐ κολάζετε. τὸ δ' αἴτιον, ὅτι κοινωνεῖτε τῆς αὐτῆς προαιρέσεως, διὸ οὐ δύνασθε τοῖς αἰτίοις ἐλευθέρως ἐπεξελ-

& non eorum qui miserunt. Proinde mea gratiarum actio apud deos, ac uestra impietas, omnino absoluta est. Nam & me qui dederim, & uos, qui surripueritis, nouerunt. Cæterùm mihi sufficit, quòd cũ dij non acceperint, obnoxios uos factos uideam spoliatorum iræ. Quippe cum alijs, propter quæ ista (dona) pro lucro reputastis, etiam unà confeßi estis, nihil eorũ quæ missa sunt, esse detestandum, nisi ea κειμήλια duplicem habent fortunam: nempe, si uos ipsa distribuatis, meliorem: sin uerò dijs apportentur, peiorem. Adhæc, uosmetipsos conuincitis propalàm quòd impiè egeritis. Magistratus enim uestri, decernendo, quas misimus res ab hostibus esse, (ideoq; publicas) causam in populum conferunt: uos autem populus, in magistratus. Et quod est omnium grauißimum, deos instar malorum hominum proditores fieri posse dicitis, si dona à tyranno acciperent: bonos autem apud uos reipublicæ rectores, qui ter & non semel Messanam mihi, ut Agrigentum, in manus tradituri erant, si ipsis pecunias petentibus obiecissem, non punitis. Causa uerò in promptu est, quòd & uos eiusdem propositi participes sitis, neque queatis noxios ingenuè

adoriri.

ἐπεξελθεῖν. πάντως γὰρ ἔνοχοι δωροδοκίας εὑρεθήσεσθε. οὐ μὴν, ἀλλ᾽ ἐγὼ μὲν, ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τῶν ἀδικημάτων λέγειν, μήτε τῶν ἐμοὶ μεμεληκότων, μήτε τοῖς θεοῖς ἀνατεθειμένων, οὐδεμίαν ποιήσομαι φροντίδα. μετελεύσονται δὲ ὑμᾶς ἀξίως τῶν τετολμημένων, οἱ σεσυλημένοι, καὶ περὶ ἐμοῦ, καὶ περὶ ὧν εἰς αὐτοὺς ἠσεβήκατε. ἔῤῥωσθε. τὸ δὲ ἔῤῥωσθε διπλῆν παρέμφασιν ἔχον, ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, μὴ ἀγνοεῖτε ὅτι πρὸς τὸ χεῖρον γέγραπται.

Τιμώνακτι. πε

Νενίκηκα τῷ πολέμῳ λεοντίνους. ἵνα δὲ τῇ λύπῃ διαρκέσῃς, καὶ μὴ πάντων ἀθρόως ἀκούσας ἀποκαρτερήσῃς, οὐκ ἔγραψά σοι περὶ τῶν ὅλων, ὅτι καὶ ταυρομενίτας καὶ ζαγκλείους συμμαχήσαντας αὐτοῖς, εἰς τέλος νενίκηκα. οὐδ᾽ ὅτι λαβὼν ὑπὲρ τῆς ἀφέσεως τῶν ἑαλωκότων τάλαντα ἑκατὸν, ἀπελύτρωσα τοὺς αἰχμαλώτους· οὐ γὰρ ἐβουλόμην δὴ τὴν ὑπερβάλλουσαν τῶν εὐτυχημένων μοι προσαγγελίαν ἀπολλυμένου σου, τὸν οὐκ ὀρθῶς ὄντα, δοκεῖν ἄνθρωπον ἀνῃρηκέναι.

adoriri. Omnes enim inueniemini rei esse munerum corruptelæ. Veruntamen ego quidem, ne de donis consecratis dicere uidear, neq; eorum quæ apud me manserunt, neq; eorum quæ iam dicata sunt dijs, ullam habebo curam. Pœnas autem à uobis repetent pro ausis dignè, dij spoliati, tam mei causa, quàm impietatis aduersum ipsos commissæ. Valete. Quum autem τὸ ualete, duplicem habeat significationem, boni nempe ac mali: ne ignoretis, in peiorem partem asscriptum esse.

Timonacti. 85

SVperaui prælio Leontinos. Vt autem in mœrore perdurare possis, neq; omnibus confertim auditis te suspendas, non scripsi tibi de omnibus: quòd nempe Tauromenitanos etiã, & Zanclæos, qui illis tulerunt suppetias, bello funditus profligarim: neq; quòd pro captiuorũ dimissione talentis centũ acceptis, captiuos dimiserim. Nolebam enim, si propter summam mibi nunciatam felicitatem tu perijsses, uideri hominẽ occidisse, cum tu homo non sis. Vale.

Inimicũ ut excrucier, fortunam suam ei narrat.

i Hiero-

Ἱέρωνι. πϛ

Πολλὰ λέγειν ἔχων, ὦ κατὰ σοῦ, καὶ πολὺ ἧς κατ' ἐμοῦ πεφλυαρηκυίας ἐν Λεοντίνοις δημοκοπίας, οὐδὲν ἐρῶ πολυασότερον, πλὴν ὅτι κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει.

Ἀρισταινέτῳ. πζ

Οὐ λυπεῖ με τὸ γῆρας. οὐ γὰρ ἡ τῆς τυραννίδος ἰσχὺς γεγήρακεν, ἀλλὰ Φάλαρις. λυπεῖς δέ με σὺ, λίαν ὑπερφοβούμενός μου. τὸ γὰρ εἱμαρμένον ἥξει, κἂν Ἀρισταίνετος μᾶλλον ἢ δεῖ φοβηθῇ. πολλῷ δὲ κρεῖττόν ἐστι, μὴ δεδοικότα παθεῖν τὸ μέλλον δεινὸν, ἢ δεδοικότα· ἵνα σοι καὶ μετὰ παραδείγματι τῶν κριτικῶν ἐπιστέλλω.

Ἰμβραίοις. πη

Ἡμῖν μὲν, ὦ Ἰμβραῖοι, τὴν γνώμην τὴν ἑαυτῶν, καὶ σφόδρα δήλην ἐποιήσατε, ὅτι ὑμῖν οὐδὲν διαφέρειν ἡγεῖσθε, Φάλαριν ἐχθρὸν ἢ φίλον εἶναι. τὸ θεῖον δὲ καλῶς ἐποίησέ τε, καὶ πείθομαι, ὅτι ἔχω ἰσχυρὸν παρ' αὐτοῦ σύμβολον, τοῦ, ὅτι καὶ τἄλλα χωρήσει μοι κατὰ νοῦν. ἐγὼ δὲ Κόνωνα μὲν, ὥσπερ καὶ πρότερον ὑμῖν ἐπέστειλα, ἀποσφάξαι εὐθέως ἐκέλευσα,

εἰδὼς

Hieroni. 86

QVum multa habeã dicere, cùm aduersum te, tum de ijs quæ contra me inter Leontinos, popularem auram captans, deblaterasti, nihil amplius dicam, quàm elephantem Indicum culicem non curare. Vale. Cõtemnit aduersariũ.

Aristæneto. 87

NOn mihi molesta est senectus. Non enim tyrannidis robur consenuit, sed Phalaris. Tu uerò mihi molestus es, nimium mihi metuendo. Fatum enim ueniet, etiãsi Aristænetus, plus etiam quàm oportet, metuerit. Multo autem satius, absq; metu futurum perpeti malum, quàm cum metu, ut tibi aliquid etiam poeticarum exhortationum scribam. Vale. Futura nõ esse metuenda.

Himerensibus. 88

NObis quidem (ô Himerenses) uestrum animum ualde notum fecistis, quòd nempe uestra nihil referre existimetis, Phalarin inimicum uobis, an amicum esse: diuinum autem numen & bene fecit, & bona in spe sum (quia firmũ ab eo pignus habeo) etiã cætera mihi iuxta animi mei sententiã processura. Ast ego Cononem quidem, quemadmodũ etiam antea uobis per epistolam significaui, statim iussi int erfici, De captiuis eorũ ciuib. refert.

εἰδὼς πονηρὸν ὄντα, καὶ οὐδὲ γονεῖς αὐτῷ, οὐδὲ συγγενεῖς τῇ πόλει ὄντας. Δρωπίδαν δὲ ὑμῖν ἀπέπεμψα, τιμήσας ὡς ἐκεῖνον. οὔτε γὰρ πονηρὸς ὑμῖν, οὔτε ἠδικηκὼς ἡμᾶς οὐδέν. περὶ δὲ Στησιχόρου βουλευσόμεθα.

Νεολαΐδᾳ. πθ

Οὐκ ἂν ἄχρι βούλομαί σε παθεῖν ἀπ' ἐμοῦ. πλείω γὰρ εὑρίσκω σοι τὰ ἀγαθὰ πεπραγμένα, τῶν χειρόνων. διὸ καὶ τοῦτό σου τῶν βελτιόνων ἓν γενέσθω, τὸ μὴ προσαναγκάσαι με, τῷ χαλεπωτέρῳ τῆς ψυχῆς κατὰ σοῦ χρήσασθαι πάθει.

Μνησικλεῖ. ϟ

Τῆς μὲν εὐτυχίας, ὡς μάλιστα συνήσθημεν, ἀκούσαντες, εἰ καὶ σφόδρα σοι βουλομένῳ υἱὸν ποιήσασθαι, θυγάτηρ ἐγένετο. καὶ νομίζομεν αὐτὴν τοσούτῳ ποθεινοτέραν ἔσεσθαί σοι, καθ' ὅσον αὐτὴ υἱοῦ γέγονεν. πέφυκε γὰρ θυγάτηρ μᾶλλον ἀρσένων παίδων, τὴν πλείστου ποιεῖσθαι γονέας· τὰς δὲ δωρεὰς τὰς παρ' ἡμῶν τότε ἂν ἀσμένως δόξειας λαμβάνειν, ὅταν μὴ μόνον ἃ πέμπομεν προθύμως ἀποδέχῃ, ἀλλὰ καὶ ὧν δεῖ σοι ἀγνοούντων ἡμῶν, ἐπιστέλλῃς. δεῖ δέ σοι καὶ πλειόνων ἤδη νυνὶ, καὶ πολυτελεστέρων διὰ τὴν θυγατέρα.

Αλ-

quòd malum esse scirem, neq; illius parentes, neq; cognatos ad ciuitatem quicquam attinere. Dropidã autem uobis remisi, honoratum pro facultate. Neq; enim uobis fuit malus, neq; nos ulla affecit iniuria. De Stesichoro autem consultabimus. Valete. Epist.108.

Neolaidæ. 89

NIhil acerbi uolo te à me pati. Plura enim inuenio bona fecisse te, quàm mala. Quare & hoc benefactorum tuorum unum sit, ut ne me cogas atrociore animi affectione cõtra te uti. Vale. Ignoscit hosti.

Mnesicli. 90

AVdita tua felicitate, quàm maximè lætati sumus: quòd & si uehementer uolueris tibi nasci filium, filia nata sit. Et existimamus eam hoc tibi amabiliorem fore, quòd pro filio nata est. Natura enim fit, ut filia magis, quàm masculi pueri, parentes maximi faciat. Cæterum dona nostra tunc libenter uideberis accipere, quum non solum ea quæ mittimus, promptè receperis: uerumetiã, si ea quibus tibi opus est, ignorantib. nobis per epistolam significaueris. Porrò tibi iam nunc pluribus & maiore sumptu opus erit, ob natam filiam. Vale. Gratulatoria, cũ promissione beneficiorum.

Ἀλκάνδρῳ. 5

Μήτε σὺ, μήτε ἄλλος ἀνθρώπων μηδὲς, ἐμὲ καταδείσειν λόγοις μὲν ἴσως οἰέσθω, καὶ μηδὲν εἴπω, ἀλλὰ μηδὲ ἔργοις ἐλπιζέτω· καὶ πολέμων γὰρ ἔμπειρος ὢν, καὶ οὔτε ἐπ' ἀδίκοις, οὔτε παρὰ δύναμιν θρασυνόμενος, καὶ τοὺς καιροὺς, ῥοπὰς ἀγχιστρόφους καὶ εὐπροκλινεῖς εἰδὼς ἔχοντας, ἔτι δὲ τὰς τύχας ἀβεβαίους, εἴπερ μᾶλλον ἱκανώτερος πεφυκὼς ἢ ἀκοῦσαι, θαῤῥῶ μὲν ἐπ' ἐμαυτῷ, ὅσον οὐδεὶς τῶν ὄντων. πιστεύω δὲ τῷ δαίμονι, πρὸς μηδεία τῶν ἀδικησάν τὴν ἔλαττον σχήσειν. ἔχω γὰρ τὴν αὐτοῦ πίστιν ἰσχυρὰν, τὸ πάντας ὑφ' ἡμᾶς ποιῆσαι τοὺς ἐπιβουλεύοντας.

Στησιχόρῳ. 56

Ἀκούω σε καὶ εἰς ἀλουώπιον παρεληλυθέναι, καὶ εἰς Ἄλαισαν, καὶ χρήματα ἀγείρειν, καὶ στρατιώτας παραλαμβάνειν, πέμποντα κατὰ τὰς πόλεις, καὶ ταῦτα συντάττειν ἐφ' ἡμᾶς. οὐκ ἄρα Στησίχορε παύσῃ τῆς ἀκρασίας, τοῦ πολιτεύεσθαι τηλικοῦτος γέρων; οὐδὲ αἰσχύνῃ τὰς θεὰς, ὧν ζηλωτὴς μὲν εἶναι προσποιῇ, λυμαίνῃ δ' αὐτὰς, ἐν οἷς πολιτεύῃ πρὸς ἄνδρας ἀμείνους; οὐδὲ

ἐλεεῖς

Alcandro. 91

NEq; tu, neq; alius quisquam hominum mihi se terrorem incutere posse sermonibus putet, (etiamsi nihil dicā.) imò ne factis quidem se posse speret. Nam & bellorum peritus sum, neq; propter iniustas res, neq; supra uires insolesco: opportunitatesq́; scio uersatiles, hucq́; & illuc mutabiles esse: præter ea fortunam quoq; esse inconstantem. Sumq́; ad dicendum aptior, quàm ad audiendum. Spem quidem in memetipso habeo, quantam nullus qui uiuat. Credo autem Deo, *me aduersus neminem, qui faciat iniuriam, inferiorem fore.* Firmiter enim *mihi promisit, se omnes, mihi insidiantes, in meam redacturum potestatem. Vale.*

Fiduciā suā ei exponit.

Stesichoro. 92

*AVdio te & *Aluntiū peruenisse, & Alæsam, pecuniasq́; colligere, atq; assumere milites, in singulas mittentē ciuitates, & hæc omnia instruere aduersum nos.* Non tu ergo, *Stesichore, quiesces tandem ab hac rempublicā gerendi intemperie, tam grandis natu?* Neq; *Musas reuereberis, quarum te quidem amatorem fingis: eas autem damno afficis, rempub. gerendo aduersum uiros fortiores?* Neq; *tuo-*

*Aluntiū & Alęsa, ciuitates sunt Siciliæ: utraq; autē apud Cic. per aspirationem scribitur.

Stesichoro poetæ, copias contra ipsum conducenti, & bellum mouenti, minatur.

ἐλεεῖς τοὺς παῖδας, οὐ πολὺ ἀποδέοντας ἄνδρας εἶν ἤδη· ἀλλὰ πρὸ ταύτης εἰ ἀκμῆς, γέρων ὢν στρατιώτας ἔχειν, καὶ χρήματα ἀγείρειν ἐθέλων. μέλλων αὐτοῖς ἐχθρὸν ἐπιτειχίσειν οὕτω βαρύν, ὃς αὐτοὺς ἐκθλίψω πίτυος δίκην. σὺ τοὺς μὲν τῶν ἀχαιῶν νόστους πυνθάνομαί σε συγγράφειν· καί τισι τῶν ἡρώων ἐκείνων, ἀθλίαν ἐπιτιμᾶν ἱκανῶς. ὅπως δὲ αὐτὸς ἀπονοστήσεις ἀπαθὴς ἐξ ἀλαίσης εἰς ἱμέραν, οὐδὲν φροντίζεις· ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὅτι μένουσί σε καὶ αἱ καφηρείδες πέτραι, καὶ πλαγκταὶ, καὶ χάρυβδις, καὶ ὁ ναύπλιος στόλος. καὶ οὐκ ἂν ἐκφύγῃς ὅλως τὰς ἐμὰς χεῖρας, οὐδ' ἂν εἰ θεός σέ τις (καθ' ὑμᾶς τοὺς ποιητὰς) ἀϊστώσῃ.

Ἱμεραίοις. ϛγ

Ἀπελύσαμεν Στησίχορον, ὦ ἱμεραῖοι, παρέντες αὐτῷ τῶν πεπολιτευμένων πρὸς ἡμᾶς τὰς αἰτίας, οὐδ' ὑμᾶς ἀξιοῦντας, ὡς ὑμῶν γε ἕνεκα, καὶ ἀπωλώλει πολλάκις, οὐχ ἅπαξ· ἀλλὰ ταῖς θεαῖς αὐτὸν ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάλεκτος, καὶ ὅσοι ἔχουσι τὴν ἱμερίδα γῆν θεοί τε καὶ ἥρωες. οὐδὲν γὰρ ἔχω ἐκείνοις ἐγκαλεῖν, εἰ καὶ ὑμῖν πάνυ πολλά. καὶ αὐτοὶ δὲ ὑμεῖς ἴστε, οἷα ἐπεχείρησε ποιῆσαι κακά· ἀλλ' ἠδέ-

σθην

rum misereberis liberorum, qui non multũ iam à uirili absunt ætate? Verùm petulans es supra modum, uolens, quum sis senex, & habere milites, ac pecunias colligere, conciliaturus illis inimicum adeò grauem, qui eos excindam instar pinus. Et Achiuorum quidem reditus audio te conscribere, quosdamq́; ex illis heroibus ob inconsultos actus luculenter castigare: quomodo autem ipse ex Alæsa Himeram redeas absq; accepto malo, non cõsideras. At bene scias, quòd te maneãt Caphareides petræ ac scopuli, Charybdisq́; & Nauplia nauigatio. Nec tu è manibus meis effugies prorsus, neq; si te Deus quispiam (ut uos poetæ dicitis) fecerit euanescere. Vale.

Himerensibus. 93

Dimisimus Stesichorũ (ô Himerenses) remißis illi culpis gestæ aduersum nos reipublicæ: non propter uos petentes, quasi uestri causa, (perierat enim iam sæpius, non semel) sed deabus illum, quarum est in potestate, dimisimus, alijsq́; dijs ac heroibus, qui Himerẽsem terram incolũt. Illos enim ob nihil culpare poßumus, licet uos ob ualde plurima. Ipsi autem uos scitis, quæ mala conatus sit facere: sed reue

Cæperat Stesichorũ Phalaris cũ alijs duob. ut meminit epist. 108. Cur eũ dimiserit indicat, hortans ut eũ militiæ exorte sinant poesi uacare.

θὴν ἱερὸν ἄνδρα, κατὰ τὴν σοφίαν εὐκλεᾶ, καὶ ταῖς μούσαις ὡς ἀληθῶς κατὰ πεπιστευμένον, συγκατατάξαι τῷ πόρνῳ καὶ βδελυρῷ κόνωνι, καὶ βιάσασθαι ἀποθανεῖν, ὡς εἴθε γε κατὰ τὴν μοῖραν ἐπέχειν τὴν τοιαύτην αὐτήν. καὶ ὑμῖν δὲ ἐπισκήπτω λιπαρῶς, ὡς οἷόν τε ὦ ἱμεραῖοι, μὴ κατασύρειν αὐτὸν εἰς ἐκμελῆ καὶ ἀπῳδὰ τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ πολιτεύματα. καὶ γὰρ οὐδὲ αὐτὸς ἑκὼν εἶναι παραδίδωσιν ἑαυτὸν, ὡς πυνθάνομαι παρὰ τῶν εἰς ἄλλας ἀφικνουμένων, ἀλλ᾽ ἥττων ὢν τῆς ὑμετέρας ἀγνωμοσύνης καὶ βίας. παύσασθε οὖν βιαζόμενοι αὐτὸν, καὶ χρῆσθε τοῖς ἐπιτηδειοτέροις. στησίχορον δὲ ἄνετον εἶναι, καὶ σχολάζειν πρὸς τῇ λύρᾳ τῇ ἑαυτοῦ, ἄφετε· καὶ μὴ ὁμοίους ἐμοὶ ἐχθροὺς αὐτῷ κατασκευάζετε, οὐχ ὁμοίως ἴσως αὐτῷ προσοισομένους. εἰ δὲ δεῖσθε πάντως τῶν προσπολιτευομένων, προχειρίσασθε τρίτους ἑτέρους ἐξ ὑμῶν τινὰς, οὓς ἐγὼ λαβὼν, ὡς ἄν μοι φίλον ᾖ, καὶ πρὸς ὑμᾶς τύχω κεχαρισμένος, μετ᾽ οὐδεμιᾶς δεισιδαιμονίας καταχρήσομαι.

Στησιχόρῳ. ϙδ

Τυραννούμεν, ὦ στησίχορε, καὶ οὐχ ἱμεραίων, ἀλλὰ ἀκραγαντίνων. ὥστε σοι

πολλὴν

ritus sum sacrum uirum, magnamq; ob sapientiam consecutum gloriam, Musisq; reuera cõmissum, eodem habere numero cum cinædo ac stolido Conone, adq; mortem cogere. Vtinam autem huiusmodi uirorum & fatum remorari possem. Vobis autem mando, quantum fieri potest, molliter, (Himerenses) ne ipsum laceretis propter absona absurdaq; extreme ipsius acta in republica. Neq; enim ipse se sponte ad ea cõtulit, sicut accipio ab ijs qui Alæsam ueniunt, sed uictus est uestra improbitate ac uiolentia. Cessate igitur à cogendo illum, atq; utimini magis idoneis. Stesichorum autem missum facite, suæq; ipsum lyræ uacare permittite, noliteq; illius similes inimicos mihi comparare, non similiter illi forsitan à me tractandos. Si uerò omnino indigetis reipublicæ administratoribus, assumite ex uobis alios huiusmodi quosdam, quos ego cum cæpero, utut mihi placuerit, uobisq; uoluero gratificari, nulla cum superstitione interficiam. Valete.

Stesichoro. 94

T*Yranni sumus, (ô Stesichore) & non Himerensium, sed Agrigentinorum. Itaq; tibi* Himerẽsib. minatur.

πολλὴν εἰδέναι χάριν, ὅτι ἀφελόμενος ἡμᾶς ἐλάσσω ἀρχὴν, τὴν μείζω δέδωκας. εὖ μὲν τοι ἴσθι, ὅτι καὶ οἱ ἐν ἀκράγαντι ἄρχοντες, σὺν ἐν ἱμέρᾳ ἐχθροὺς ἀμύνεσθαι δυνησόμεθα.

Αὐτονόῃ. γε

Ἔπεμψά σοι τὸ ἀργύριον, οὐδ' ὅσον ὑπαναβαλλόμενος, μὴ τὸ λαβεῖν τὰ γράμματα νομίζων οὐ χάριτος εἶναι τὸν καιρὸν, ἀλλὰ καὶ τάχους. τρία μὲν οὖν τάλαντα ὡς ἠξίους ἀπεδώκαμεν, ὅπως καταθεμένη τὴν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ζημίαν λύσῃς τὰς φυγὰς αὐτοῦ, καὶ μὴ τοῦ πλεῖον ἀλητεύῃ. πέρα γὰρ οἴδαμεν τὴν τοῦ φεύγειν ἀτυχίαν, ὅσον ἐστὶ κακόν. τρία δὲ παρ' ἑαυτοῦ ἀπεστάλαμεν, ἵνα τὰ δημιόπρατα τῆς οὐσίας παραλάβῃς. παραινῶ δὲ τοῦ λοιποῦ τῷ κλεισθένει, πολιτείας ἀπέχεσθαι· καὶ μὴ τοιαύτας αἱρεῖσθαι πραγματείας, ἐν αἷς αἱ μὲν ὠφέλειαι πάσης γίνονται τῆς πόλεως, αἱ βλάβαι δὲ ἴδιαι τῶν προεστηκότων. καὶ εἰ τὰ οἰκεῖα, μὴ οἷά τε σωφρονίζειν ἑαυτὸν, τοῖς ἐμοῖς παραδείγμασιν αὐτεψιάδου πρὸς μητρός ὄντος, χρήσθω. ὅτι κἀγὼ διὰ πολιτείας αἰτίαν ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος, οὐδὲ τύραννος ὢν ἴσχυνα κατελθεῖν. οὐδὲν δὲ τερπνὸν οὕτως ἡγοῦμαι τῆς ἀρχῆς,

bi magnas habeo gratias, quòd minorem nobis auferens principatum, maiorem dederis. Bene autem ſcias, quòd nos Agrigentinorum principes, inimicos Himerēſes poterimus ulciſci. Vale.

Autonoæ. 95

MIſi tibi argentum, ne tantillum quidem moratus, poſtquā tuas accepi literas: exiſtimans non beneficij eſſe ſolum hoc tempus, ſed etiā celeritatis. Tria igitur talenta (ut petebas) dedimus, ut perſoluta pro filio multa, eum liberes ab exilio, ne diutius huc illuc errare cogatur. Nam *experientia nouimus exilij infelicitatem, quantum ſit malū. Cæterùm tria alia talenta à nobis ipſis miſimus, ut quicquid facultatum publicè diuenditum eſt, recipias.* Hor*tor autem Cliſthenem, ut in poſterum à republica gerenda abſtineat, neq; eiuſmodi ſuſcipiat negocia, quorum emolumenta totius ſunt ciuitatis, detrimenta uerò eorum propria qui præfuerunt.* Et *ſi domeſtica ipſum exempla corrigere non poſſunt, meis, nepotis filij à matre, utatur.* Nam *& ego propter reipublicæ gerendæ dementiam in exilium actus, ne tyrannus quidē factus, ullis in patriam redire potui uiribus.* Ni*hil autem tam delectabile habere cenſeo principatum,*

In exilium actus erat Cliſthenes Autonoæ filius, ut ſuprà epiſt. 77. & infrà 110. Pecuniá mittit, qua is reducatur: monetq;, ut in poſterū reſpub. ſe abſtineat.

χῆς, ὡς αἰσχρὸν τὸ φεύγειν τὴν πατρίδα. ταῦτα δὲ ὑμῖν ἐπιστέλλω μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἐφ' οἷς δέδωκα ἀλγῶν, ἀλλ' ἐφ' οἷς πεπόνθατε αἰσχυνόμενος· οὐδ' ὅπως μὴ πάλιν προτεδῶ, ἀλλ' ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰς μηδὲν κακὸν ἀξιώσητε λαβεῖν. ἐγὼ δὲ εἰς εὐτυχίας αἰτούμενος ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων, καὶ προθυμοτέροις καὶ πολυτελεστέροις χαρίζομαι.

Νικοφήμῳ. νε

Οὓς ἐν Λεοντίνοις κατελέγου δημαγωγῶν, κατακιθέντας ἀφελέσθαι οἰκτίστως, ἐπιβουλεύοντας, ἀπωλέσαμεν. καὶ οὐδὲ τοῦτο αἰσθάνῃ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρηθέντας παραφρονῶν, οὐ μόνον αὐτὸς ἐπιβουλεύεις ἐμοὶ, τοιαῦτα ἔχων παραδείγματα, ἀλλὰ καὶ Λεοντίνους πολεμεῖν ἀναγκάζων, ὀκνηροτέρους ποιεῖς. ὅτι πρὸς τοιοῦτον ἐχθρὸν ἀδικοῦντες, πολέμου ἄρξουσιν. ἀμήχανον γὰρ τὸν αὐτὸν καὶ μισεῖσθαι διὰ χαλεπότητα, καὶ καταφρονεῖσθαι ἐπὶ μαλακίᾳ, εἴπερ ἀπέβη τὸ δόξαν. ἐπὶ τοιούτοις ἄθλοις οὔτε φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτε ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι.

Λυσί-

cipatum, quàm molestum est patriam fugere. Hæc autem uobis per epistolam significo (ita me dij ament) non dolens ob ea quæ dedi, sed contristatus ob ea quæ passi estis: neq; ideo, ne posthac unquam dem, sed ut uos quidem nullo pressi malo uelitis accipere: ego autem à familiarissimis secundas ad res rogatus, promptius atq; magnificentius donem. Vale.

Nicophemo. 96

Ab exēplis ei minatur.

QVos inter Leontinos, populi gratiam uenans, enumerasti, tormētis affectos miserabiliter perijsse, eos ob structas nobis insidias perdidimus. Et ne hoc quidem intelligis, quòd supplicio à me affectos in medium proferens, non ipse solū mihi insidiaris, talia habens exempla: uerumetiam Leontinos mihi bellum facere cōpellens, facis eos cunctantiores, quòd aduersus huiusmodi inimicum, bellum absq; iure sint incepturi. Fieri enim non potest, ut idem odio habeatur ob sæuitiam, & tanquam mollis cōtemnatur, si quidem id quod ferebat opinio, euenit. Propter huiusmodi præmia non inuidemus uobis, neq; consilio dehortamur, ne ambitiosè contendatis.

Vale.

Lysi-

Λυσίνῳ. ϟζ

Οὐ παύσῃ τῆς ἀβελτερίας ἀμαθέστατε Λυσῖνε, οὐδὲ φείσῃ σεαυτοῦ τριάκοντα ἔτη γεγονὼς, βαρυτέρους ἐχθροὺς, ἢ δύνασαι, μετὰ πολλῶν ἄλλων τοιούτων φέρειν περιφερόμενος; ἀλλ' ἔπη καὶ τραγῳδίας εἰς ἐμὲ γράφεις, ὡς ἀνιασόμενον; τὰ δὲ ἀποτελέσματά σοι δεινότερα πάσης τραγῳδίας φυλάξῃ μὴ γίνεσθαι.

Ἐπιχάρμῳ. ϟη

Ἀρκεῖς μόνος δικαίους ἡμᾶς νομίζων, κἂν μηδεὶς ἄλλος λέγοντί σοι πείθηται. εἷς γοῦν ἀνὴρ ἐμοὶ τοιοῦτος, ἁπάσης ἐστὶ Σικελίας μέτρον. τὸ δὲ ἀνεξέταστον πλῆθος, ζημίας ὑπελύφαμεν ἀναπλήρωμα. ὑφ' οὗ καὶ τὸ ἀγνοεῖσθαι καὶ μὴ χρηστοτέρους δοκεῖν οὐ σοὶ μὲν, τάχα οὐκ ἀνωφελές· πολλοὺς μὲν ἔχεις ὁμοίους σεαυτῷ. τῆς γὰρ ἀρετῆς τὴν ὄντην, οὐ τὸν ἀριθμὸν σκοπούμεθα, μεθ' ὧν ἔγνωκας ἡμᾶς καλοὺς κἀγαθούς· εἰ μέν τοι καὶ μόνος ἦσθα, ἐπλουτοῦμεν μαρτύρων. καὶ πλειόνων οὐ προσδεόμεθα ἐπαίνων.

Κέβρωνι. ϟθ

Τί δή ποτε οἱ θαυμάζοιτό με τῶν τρόπων, ὡς δειναῖς χρώμενον αἰκίαις, τοὺς

ὑποχει-

Lysino. 97

NOn tu ergo cessabis à temeritate (stolidissime Lysine) neq; parces tibiipsi, triginta natus annos, inimicos grauiores, quàm ferre queas, cum multis alijs tui similibus, sustinere tentans? Sed carmina & tragœdias in me scribis, quasi dolorẽ mihi allaturus? Porrò, *exitus tibi atrociores quauis tragœdia, ne contingant, caue. Vale.*

Minatur ei ob famosa carmina.

Epicharmo. 98

SAtis est mihi, quòd nos solus iustos censeas, etiamsi alius nemo dicenti tibi crediderit. Vnus enim istiusmodi uir, instar mihi totius Siciliæ *est. Indiscretam autem multitudinem, solitudinis existimamus supplementum, à qua & ignorari nos, neq; meliores uideri, quàm sumus, non est fortaßis inutile. Multos quidem habes tui similes, (uirtutem enim hominũ, non numerum consideramus) quibus cum nos reputasti bonos ac honestos esse: si tu tamen solus esses, abundè magnã testium haberemus copiam, pluribusq; laudib. nõ indigeremus. Vale.*

Testimoniũ de ipso Epicharmi approbat.

Cebroni. 99

QVid tandem causæ est, quòd ij qui propter mores me admirantur, tam que

Exemplis eũ monet, ut ab iniurijs desistat.

ἐπιχειροῦντας ἐξ ὑμῶν τοῦ πρώτῳ οὐκ ἐξέπληξαι, ἀλλὰ τὰς μὲν τύχας ὀλοφύρεσθε τῶν τιμωρηθέντων. συμβούλους δ' αὐτοὺς οὐ ποιεῖσθε, μὴ ἀδικεῖν Φάλαριν. ἄμεινον μὲν οὖν κἀμοὶ ἦν, μὴ καθίστασθαι εἰς τοιαύτης ἀμύνης ἀνάγκην· λυσιτελέστερον δὲ ὑμῖν, τὸ μὴ χρῆσθαι πρὸς ἀποπεῖραν κατὰ πάντα· ἔπειτά τε ὡς ἐμοὶ ὁ τρόπος συνουμένῳ τί ποτ' ἂν ἐπράξατε, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐγενόμην ἔγωγε περὶ τὰς τιμωρίας, ὁπότε μηδὲν ἐλπίζοντες πείσεσθαι μέτριον, ἐμπαραβάλλεσθε αὐτοῖς. ἔστιν οὖν ἐμὲ παῦσαι τῆς ὠμότητος, ἐὰν αὐτοὶ πρότερον παύσησθε ἀδικίας.

Εὐκτήμονι. ρ

Οὐδὲν ἔψευσαι τῶν ἐπ' ἐμοὶ διαβολῶν. καὶ γὰρ αὐτὸς παῖδ' ὡς κατηγορεῖς ἐν Συρακουσίοις, ὁμολογῶ. ἀλλ' εἰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἔγνωτε τοῦ τιμωρεῖσθαι τοὺς εἰς ἐμαυτὸν ἁμαρτάνοντας, οὐκ ἐφ' οἷς εἰκὸς τὸν παθόντα συγγνῶναι ἐφειδόμην, καὶ ὑμεῖς τοῦ πρέποντος οὕτως, κἀμοὶ καὶ ἑαυτοῖς εἰς ἀνήκεστα ἐπιβουλεύειν, οὐδεὶς ἂν οὔτε ἐμοῦ κατηγόρησεν, ὡς ἔκθεσμα δρῶντος, οὔθ' ὑμᾶς ὡς ἀνίατα πάσχοντας ᾠκτίζετο.

Κλεο-

atrocibus utentem ſupplicijs, non uos, multa contra me molientes, eo ipſo perterrefaciunt: ſed fortunam quidem affectorum ſupplicijs deploratis, conſilium autem ab illis non capitis ne Phalarin iniuria afficiatis? Melius ſanè & mihi fuerat, non ueniſſe in talis ultionis neceßitatem: utilius autem uobis, non per omnia uſos eſſe petulantia, quaſi mores mihi eſſent beneuoli. Quid tandem quæſo feciſſetis, niſi ego talis in pœnis irrogandis fuiſſem, quando uos nihil ſperantes mediocre paſſuros, in eas uos ultrò præcipitatis? Poſſum igitur ego ceſſare à crudelitate, ſi uos prius ceſſaueritis ab iniuria. Vale.

Euctemoni. 100

NIhil *mentitus es in calumnijs contra me. nam ipſe quoq; omnia, ſicut accuſas, confiteor. Verùm ſi eodem modo, & ego à puniendo eos qui aduerſum meipſum delinquunt, non eiuſmodi delicta, quibus ueniam dari par ſit, abſtinuiſſem, & uos à petulanter adeò tam mihi quàm uobis ipſis ad immedicabilia mala ſtruendis inſidijs, nemo me accuſaßet, tanquam nefanda patrantem: neq; ueſtrûm miſertus eſſet, tanquam irreparabilia patientium. Vale.* Acerbitatẽ in ſupplicijs ſuam defendit.

Κλεοβούλῳ. ρα

Οὐ πείθονταί σοι Καμαριναῖοι, τὸν πρὸς ἐμὲ πόλεμον ἐξενεγκεῖν, σφόδρα πολλὰ ἑκάστης ἐκκλησίας ποιοῦντι. καλῶς γὰρ ἴσασι, πόλεμον ἔργοις, οὐ λόγοις δημηγόρων κατορθούμενον. ὥστε εἰ βούλει πολεμεῖν αὐτούς, τὰ ἀποτελέσματα δεῖξον τῇ γνώμῃ συνοίσοντα· ἂν μέντοι μηδ' οὕτως ὑπακούσωσι, μεταβαλλόμενον τἀναντία περαίνει. ἐπεὶ τάχα ἂν τούτῳ περιγένοιο τῷ τρόπῳ, ὧν βεβούλησαι. δυεῖν γὰρ θάτερον ἐν τῷ παρόντι, ἢ τὴν γνώμην ἀσύμφορον, ἢ τὸν συμβουλεύοντα, οὐδενὸς ἄξιον ἡγοῦνται. ἐγὼ μὲν γὰρ οἴομαι ἑκάτερα. σὺ μέντοι ἴσθι καὶ τὰ ἐνθάδε, ὡς οὐ λόγοις ἀπράκτοις ἀμυνούμεθά σε, οἷς εἰς ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς ἀδικίας, ἀλλ' ἔργοις. ὧν οἱ πειραθέντες, οὐκέτι αὖθις ἐπεβούλευσαν. ταῦτα εἰδότες Καμαριναῖοι, οὐ βούλονται πεῖραν λαβεῖν ὀργιζομένου Φαλάριδος. χαριζόμενος γὰρ αὐτοῖς, ἠδίων ἔδοξα.

Κλεοδίκῳ. ρβ

Πολὺ δεινὰ βεβούλευσαι κατ' ἐμοῦ Κλεόδικε, παρὰ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν. πόθεν γάρ σοι τὸ ἐλπίσαι, κακῶς ποιῆσαι Φάλαριν χαιρουμένῳ τῇ τοῦ θρακὸς τοῦ συρβοδέτου θυγα-

Cleobulo. 101

NOn parent tibi Camarinenses, ut bellum contra me suscipiant, licet singulis in concionibus admodum multa facias. Quippe bene sciunt, bellũ factis, non oratorum sermonibus rectè confici. Itaq; si uis eos bellum gerere, tuo consilio exitum responsurũ demonstra. Quod si ne sic quidem obedierint, mutata sententia ad contraria eos cohortare, & forsan hoc modo ea obtinebis quæ uoles. Nam in præsentia quidem ex duobus alterum, aut consilium inutile, aut consulentem nullius hominem precij existimant. Ego sanè utraq; puto (eos existima re.) bene autem scias & nostra, quòd te non sermonibus ulciscemur inefficacibus, quibus iniuriam uideris aduersum nos auspicari, sed factis: quorum qui sunt experti, non iterum mihi sunt insidiati. Hæc cum Camarinenses sciant, irati nolunt Phalaridis capere experimentum. Nam gratificans illis, suauior uisus sum. Vale.

Subsannat oratorem, suis bellum non persuadentem: & minatur.

Cleodico. 102

ADmodũ atrocia consuluisti aduersum me Cleodice, supráq; tuas uires. Vnde enim tu te speras malum dare posse Phalaridi, qui obsequeris Thracis illius coriarij nepti ex

Minatur.

θυγατριδῇ, αὐτ' ἀνδρὸς δὲ γυναικὶ, τοῦ τε δεσπότην ἑαυτοῦ κλέανδρος, ἐξ ὧν οὕτω πλουτῆσαι αὐτῷ συνέβη, καὶ παρὰ τοὺς τῆς φύσεως νόμους ἐνυβρικότι· οὐ μὴν εἰς τοῦτό γε προαχθήσομαι τῆς ὀργῆς, ὥστε τὰ σοὶ πεπραγμένα λόγῳ διεξελθεῖν. ἐὰν γάρ σε ἄξιον ἀμύνης ἡγησώμεθα, οὐκ ἐν λόγοις βουλησόμεθα μόνοις, ἀλλ' ἐν ἔργοις δυνησόμεθα, ἅπερ εἰς ἡμᾶς ὠρέχθης ἐξαμαρταίειν, εἰς κεφαλήν σοί τε καὶ τῷ σῷ γένει τρέψαι.

Τοῖς Στησιχόρου παισίν. ργ

Τοῦ μὲν πένθους, τίνα ἄν τις ἄλλην ἱκανωτέραν ὑμῖν παράκλησιν εἰσενέγκοιτο, παῖδες, ἢ τὴν ἀρετὴν τοῦ γονέως, ἐφ' ᾧ γε τὸ πένθος φέρετε. οὔτε δακρύεσθαι τὰ Στησιχόρου πρέπον, ἀλλ' ὑμνεῖσθαι· καὶ καθόλου μὲν οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὑμᾶς, οὔτε θρήνους, οὔτε αἰκισμοὺς προΐεσθαι σωμάτων, οὐχ ὅτι κοινὰ ταῦτα πάθη καὶ ἠναγκασμένα πρόκειται πᾶσιν, ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀνθρώποις ἐστὶν ἁρμοστὰ δυστήνοις, ὧν οὐχ ἡ τελευτὴ τὰς ὀλοφύρσεις προσηκούσας, ἀλλ' ὁ βίος ἔχει. μᾶλλον δὲ τούτοις ἐστὶ δακρύων ἄξιος ὁ θάνατος, οὐ Στησιχόρῳ, ζήσαντι μὲν ἔτη τοσαῦτα, σὺν ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς, ἐν χοροῖς καὶ μέλεσι μουσῶν, ὀνο-

filia, & Autandri uxori, illius qui suum occidit dominum, ex quibus ipsi contigit ita ditari, quíque præter naturæ leges fuisti contumeliosus? At non in tantam prorumpam iram, ut tua facinora oratione recenseam. Nam si te dignum ultione existimabimus, non sermonibus solum uolemus, sed etiam factis poterimus ea quæ aduersum nos appetijsti delinquere, in caput tibi tuoq́; generi conuertere. Vale.

Stesichori liberis. 103

LVctus uestri quam quis aptiorem uobis consolationem adferre queat (liberi) quàm uirtutem parentis, propter quem isto in luctu estis? Non enim Stesichori fata lachrymis prosequenda sunt, sed hymnis celebranda. Et in uniuersum quidem, nollem uos uel lamentationibus, uel corporum percußionibus indulgere: non quòd communes hi affectus, coacti subsequũtur omnes homines: sed quòd talia hominib. congruant miseris, quorũ non mors ploratus conuenientes, sed uita habet. Magis enim horũ mors lachrymis digna est, quàm Stesichori, qui tot annos uixit cum sanctißimis deabus in choris canticisq́; Musarum, quiq́; nominabi-

Cõsolatur eos, patrem mortuum lugentes.

μαθησομένῳ δὲ ἐπὶ τιμαῖς καὶ στεφάνοις, ὁμολογουμένως γοῦν οὔτε παρ' ἡμῖν, οὔτε παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μεῖζον. ἡ γὰρ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖρα, πρὸς τὸ πᾶν οὖσα, αὕτη, καὶ οὐχ ἑτέρα τίς ἔμοιγε εἶναι δοκεῖ. ὥστε, ὦ παῖδες μεγάλου καὶ ὑπερφυοῦς πατρὸς, φρονήσωμεν ἄξια τοῦ τεκνώσαντος. οὐ γὰρ μικρὸς ὑμῖν ἀγὼν, μὴ πολὺ καταδεεστέροις ἐκείνου ὑμᾶς γενέσθαι. πένθετε δὲ μηδαμῶς εὐτυχῆ μοῖραν ἥρωος οὐχ ἐν μακαριοθησομένῳ χρόνῳ, παντὶ δὲ αἰῶνι. μηδὲ τῶν θυμῶν, ἃς ψηφίζονται ὡς ἐπὶ θεῷ Ἱμεραῖοι, τὸ λαμπρότατον ὑφαιρεῖσθε τὴν δόξαν. οὐ γὰρ ἐκεῖνός γε, ὃν ἡμεῖς ἴσμεν, ἠχθέσθη θανάτου προθεσμίᾳ συναιρούμενος. οὐδὲ τῶν ἡρώων τῶν γενναιοτέρων, ἐπεὶ περὶ δόξης ἔθνησκον, οὓς τοῖς καλλίστοις ποιήμασιν ὑμνήσας (ἅπερ ὑμῖν χρήματα μὲν τοῦ παντός ἐστι ἄξια, παραδείγματα δὲ βίου σωφρονίσαντα) αὐτὸς, ὁπότ' ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, ἀπτοήτως ἔθνησκεν. εὖ γὰρ ἴστε, ὦ παῖδες· οὐ γὰρ ὑφ' ἡμῖν γενόμενος, ἐχθροῖς οὖσιν, ἔδεισεν, οὐδὲ ὡς δεινόν τι πείσεσθαι μέλλων ἐπεκλάσθη. πολὺ δὲ γενναιότερος

αἰχμάλω-

*tur cum honoribus & coronis. In confesso est enim, quòd neq; apud nos, neq; apud alios homines * maius hoc quicquã sit. Immortale siquidem Dei fatũ, ad cuncta se extendens, idipsum, & non aliud quid mihi esse uidetur. Quamobrem (ô liberi magni ac præstantißimi patris) animum gerite dignũ genitore quidem, (haud enim paruũ uobis certamen restat, ne illo sitis multo inferiores) nequaquã autem lugete fortunatum herois fatum, non uno solum tempore beatum prædicandũ, sed omnibus seculis: neq; ex honoribus, quos illi tanquam Deo decernũt Himerenses, splendidißimum auferatis, diuinitatis opinionem. Non enim ille (quod nos scimus) molestè tulit, quòd stata mortis die hinc auferretur: neq; cum heroas generosißimos, quandoquidem ob gloriam consequendã mortui sunt, in pulcherrimis poematibus, laudibus ornasset (quæ uobis preciosißimæ sunt opes, uitæq; agundæ exempla castißima) ipse, cum fatum ad suum terminum uenisset, meticulosè defunctus est. Bene siquidẽ hoc scitis, ô liberi. Non enim, quum in nostram inimicorum uenisset potestatem, quicquã timuit: neq; quasi dira passurus, confractus est: sed multo generosior nobis fuit*

* maius.) quàm Musarũ studijs incũbere, ijsq; nomẽ consequi.

αἰχμάλωτος ἡμῖν ἦν, ἢ αἰτία πάλαι. ἤδη δὴ γοῦν τὰ πικρὰ τῆς τυραννίδος ἀπὸ σοφίας, οὐδ᾽ ὅπου ἔχοντός μου δρᾶσαι κατ᾽ αὐτοῦ δεινόν. ὃ γοῦν ἔδρων, ἐχαριζόμην. ἐγὼ δὲ μυρίοις πόνοις προθυμηθεὶς ἑλεῖν, ἐπεὶ τούτου περιεγενόμην, οὐδὲν ἔχον ἕτερον, αἱρεθεὶς ὑπὸ τούτου μᾶλλον, ἢ χαίρειν εἰδέναι, καὶ εὐεργεσίαν παρ᾽ ἡμῶν ἐθελήσῃ λαμβάνειν. ἐφ᾽ ᾧ οὐδ᾽ ὀφείλεσθαι χάριν ἐμαυτῷ νομίζω, περιποιησάμενος εἰς δώδεκα μάλιστα αὐτοῦ ἔτη. τοσαῦτα γάρ ἐστιν, ἃ προσβεβίωκεν. ἐγὼ δὲ ὀφείλειν, ὅτι καὶ τὰ ἄλλα προσεπέρρωσεν ἡμᾶς, καὶ θανάτου καταφρονῆσαι, μόνος ἀνθρώπων ἔπεισεν.

Καταναίοις. ρλ

Ὑμεῖς μὲν ἴσως ἐμαυτῷ πλεοναζούσας δοκεῖτε ποινὰς τετικέναι, ὧν εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς παρηνομήσατε, αἴτια μὲν ἄνδρας τριάκοντα, ὧν ἀσεβῶς κατεπυρπολήσατε, πεντακοσίους ὁπλίτας ἀπολωλεκότες· αἴτια δὲ ταλάντων ἑπτά, ὧν διηρπάσατε, πλείστας ἀπεστερημένοι προσόδους. ἐγὼ δὲ προοίμιον ὑμῖν, ὧν μέλλετε πάσχειν ὑπ᾽ ἐμοῦ, τὰ νῦν γεγονότα καταγγέλλω· ἵνα δὲ ἐμαυτὸν συμμαχήσαντα τοῖς ἐχθροῖς ὑμῶν πεπονθότες, ὁμολογεῖν αἰσχύνησθε. οὐ

μὴν

captiuus, quàm aduersarius. Victa est igitur tyrannidis acerbitas à sapientia, neque quicquam illi atrox facere poteram. Nam quod feci, beneficijs affeci. Ast ego cum sexcentis illum laboribus capere studuissem, postquam hoc consecutus sum, nihil habebam aliud (captus magis ab illo) quàm ut haberem illi gratiam, etiam si beneficia à nobis uoluisset accipere. Propter quod ne gratiam quidem mihi ipsi deberi puto, quum eum acquisiuerim ad annos maximè duodecim (tot enim postea uixit) sed me illi debere, quòd & in alijs nos corroborauerit: solusq; mortalium persuaserit nobis, mortem contēnere. Valete.

Catanensibus. 104

Vos fortasse uidemini uobis, superabundantes mihi persoluisse pœnas iniuriarum, quibus me meosq; affecistis: quòd pro uiris triginta, quos impiè combussistis, quingētos milites amiseritis: quodq; pro septem talentis, quæ diripuistis, multis reditibus priuati sitis. ego uerò hæc quæ modò facta sunt, prooemiū uobis esse denuncio eorū quæ à me passuri estis, ut propter me ipsum auxilium ferentem hostibus uestris dira passi, pacisci erubescatis. Non equidem

Grauiora acceptis mala minatur.

μὴν ἀνήσω γε τῆς πρὸς ὑμᾶς δυσμενείας, ἕως ἂν ἡ διοικοῦσα πρόνοια, τὴν αὐτὴν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου φυλάττῃ. ἐξοίσω δὲ τὸν πρὸς ὑμᾶς πόλεμον, οὐχ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ τοσοῦτον, ὅσον ὑπὲρ θεῶν, τῶν πάντα καὶ σώζειν καὶ φθείρειν δυναμένων· εἴγε θείας τύχης, ὥσπερ τὰ λοιπὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα, καὶ τὸ κατὰ τῆς αἴτνης πῦρ μεμοίραται, εἰς ὃ σὺν ἱκέταις ἀθώους βαλόντες, οὐ φάλαριν ἐχθρόν, ἀλλὰ τὸν πάντων ἐπόπτην ἥλιον ἠδικήκατε.

Νικαινέτῳ. ρε

ΤΟ πολλάκις ἴσως ἡμᾶς ἐπεσταλκέναι τῷ σῷ πατρί, παῦσαί σε τῆς ἀφροσύνης ἐπῆρκεν, ὡς οὐκ ἂν εἰ μὴ ἐδεδοίκειμεν, τὴν ἔχθραν ἀποτρέπειν προεκαλούμεθα· ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτου τὸ μὴ οὕτως ἔχειν, οὐδὲ γράφειν ἀξιῶ. πυνθανόμενος δὲ ἐπιεικῆ τὸν γέροντα εἶναι, καὶ μηδὲ ἑτέρους αὐτῷ γεγονέναι παῖδας, ἐκεῖνον μὲν ἐλεῶν, σοῦ δὲ παρ' ἡλικίαν θρασυνομένου φειδόμενος, τέως τοῦ παρόντος ἀνέσχηκα· σὺ δὲ, οὔτε πατέρα πρεσβύτην οἰκτείρεις, ἐφ' ἑνὶ κινδυνεύοντα παιδί, οὔτε σεαυτοῦ φροντίζεις. ἐπιμένεις δὲ τῇ προπετείᾳ· πρῶτον μὲν τάχα, παρ' ὅσοις οὐδὲν ὑφ' ἡμῶν πέπονθας· εἶτ'

equidem remittam susceptas contra uos inimicitias, dum gubernatrix rerum prouidentia eandem mundi harmoniam custodierit. Inferã autem uobis bellũ, non tam pro me, quàm pro dijs, qui omnia & seruare ac perdere possunt: si modo diuinam sortem, quemadmodum reliqua naturæ elementa, etiam ignis in Aetna sortitus est: in quẽ quũ supplices innocentes proieceritis, non Phalarin uobis inimicum, sed omnium inspectorẽ Solem acquisiuistis. Valete.

Nicęneto. 105

Epist. 26. Minatur uindictã, si diutius sua clementia abutatur.

QVòd sæpenumero fortasse nos per epistolas tuo significauimus patri, curaret, ut ab insipientia cessares, te elatum fecit: quasi, nisi metuissemus, non te iussissemus admoneri, ut ab inimicitijs desisteres. ego autem de hoc, quòd non ita habeat, ne scribere quidem dignor. Quum accepissem autem, senem illum esse humanum, neq; alios illi natos filios, illum quidem miserans, tibi autem præter ætatem ferocienti parcens, ad præsens usq; sustinui. Tu uerò neque patrem senem miseraris, periclitantem in uno filio: neque tui ipsius curam habes: sed perseueras in petulantia. primùm quidẽ fortassis propterea, quòd nihil à nobis passus sis: deinde,

εἶτ' οἰόμενος ἐξεῖναί σοι, ὁπόταν βούλῃ πεπαῦσθαι. τοῦτο δὲ οὐδὲ τοῖς πολὺ σοῦ δυνατωτέροις ἐγένετο. ἕως οὖν σοι παρὸν, τῶν ἑκατέρων ἑλέσθαι τὸ λυσιτελέστερον, μὴ μιμοῦ τιμαιότερον· ἐχθρῷ δὲ μᾶλλον ὠφελίμῳ, ἢ λίαν ἐπιζημίῳ συμβούλῳ χρῆσθαι.

Πολυσθένει. ρϛ

Ἐῤῥωμενέστερον ἀδικοῦμαι τῷ παντὶ, ἢ τιμωροῦμαι Πολύσθενες, οὐχ ὥσπερ ἔφησθα, καὶ πάσχειν με δεινὰ, καὶ δρᾶν. ἐγὼ μὲν γὰρ καὶ δὶς καὶ τρὶς, ἀδεῶς σου αὐτοῦ τὴν ἐπιβουλευσάντων ἠξίωσα. τὴν δὲ ἀδικοῦν τὴν οὐδείς ἐστιν, ὅστις ἐπὶ τοῦ δευτέρου πονηρὸς ὀφθῆναι, ἠδέσθη. ἔῤῥωσο.

Ἐγγυίνοις. ρζ

Οὔτε προφάσεως οὐδὲν μοι δεῖ, δι' ἣν οὐκ ἂν δικαίως ὑμᾶς ἀμυναίμην· οὔτε βουλομένῳ ἐπεξιέναι, δυνάμεως. βουλήσομαι δὲ ἂν μὴ νῦν γέ ποτε αἰσθάνοιτο ὑμᾶς, ἀπολύσητε τοὺς ἄνδρας, οὓς οὐδ' ἂν δικαίως, διότι τῷ τοῦ κακῶς ἀπολουμένῳ Πασίωνι, παρατεινομένῳ πρὸς ἡμᾶς ἔδοξε, τρίτον ἤδη μῆνα τοῦτον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατέχετε.

Ἱμέ-

deinde, quòd putes licere tibi, quum uolueris, cessare. At hoc neque multo te potentioribus contigit. Dum igitur tibi in manu est, ex duobus id quod sit conducibilius, amplecti, ne imiteris Timandrũ: sed potius inimico utili, quàm damnoso nimis consiliario utere. Vale.

Polluci. 106

MVlto ualidius omni in re iniuria afficior (Pollux) quàm supplicia irrogo: non, quemadmodũ dixisti, atrocia me & pati & facere. Ego enim bis terq; impunitate eosdem insidiatores dignatus sum: iniuriam autem mihi facientium, nemo est qui reueritus sit iterum prauus conspici. Vale. De ingratitudine corũ quib. ueniam dederat.

Engyinis. 107

NEque prætextũ mihi deesse cẽseo, quo iustè uos possim ulcisci: neque uolenti uos inuadere, potentiam. Volã autem, nisi nunc tandem reueriti nos, dimiseritis uiros, quos nullo iure, sed quòd & perditissimo Pasioni, apud uos uersanti, uisum sit, tertium iam hunc mensem in carcere detinetis. Valete. Minatur ultionem iniuriarum, si pergant.

Hime-

Ἱμεραίοις. ρη

Στησίχορον ἴστε, καὶ κόνωνα, καὶ δρωπίδαν, περαιουμένους ἀπὸ παχύνου εἰς πελοπόννησον, αἰτὶ κορινθίων, πρὸς οὓς γε ἐπέμφθησαν ὑφ' ὑμῶν πρὸς ἐμὲ ἀχθέντας. καὶ δρωπίδαν μὲν ἴσως ἀποδώσομεν ὑμῖν. κόνωνα δὲ εὐθὺς ἀπεσφάξαμεν. στησίχορος δὲ σῶός ἐστιν, ἕως ἂν τὸν τρόπον λογισώμεθα, ὃν χρὴ αὐτὸν τιμωρηθέντα ἀποθανεῖν.

Στησιχόρῳ. ρθ

Πυνθάνομαί σε πολλὰ δὴ σφόδρα εἰπεῖν, ὀνοῦντα τὴν δύναμιν ἡμῶν, καὶ συνειδότα ἅμα τοῖς πρὸς ἐμέ σοι πεπολιτευμένοις. θαυμάζω δέ σε, εἰ νῦν ἤρξω πολυδεὴς εἶναι, ἀλλ' οὐ τότε εὐθέως, ὅτε ἐπολιτεύου πρός με ἀρχῆς παρανόμου, ὥσπερ σὺ προὔλεγες ἱμεραίοις συλλαβέσθαι βουλόμενος, ἐλογίζου, ὅτι γένοιτ' ἂν τάχα, ἃ σὺ λέγεις ἱμεραίοις. εἰ μὲν οὖν ὑπερεφρόνεις θανάτου, ὥσπερ καὶ ἐχρῆν σοφὸν ὄντα, τί νῦν ὦ μάταιε ἰλιγγιᾷς, ἐξὸν ἃ προσδοκῶν τότε, οὐδὲν ἧττον θρασὺς ἦσθα, ταῦτα καὶ πελάζοντα γενναίως ὑπομένειν; εἰ δὲ, ὥσπερ δειλὸς εἶ, πολυτρόμως ἔχεις πρὸς τὴν ἀφ' ἡμῶν δίκην ἐσομένην,

νην,

Himerensibus. 108

STesichorum scitote, ac Cononem & Dropidam, traijcientes à Pachyno in Peloponnesum pro Corinthijs; ad quos à uobis missi sunt, ad me perductos esse: & Dropidam quidem forsan reddemus uobis, Cononem autem statim interfecimus. Stesichorus uerò saluus est, donec modum excogitauerimus, quo punitum eum mori oporteat. Valete. Narratoria

Stesichoro. 109

AVdio te metu ualde attonitũ esse, expendentem potentiam nostram: simulq; conscium, quæ in republica aduersum me gesseris. Demiror autem te, si nunc cœperis metu attonitus esse: & non tunc statim, quando rempublicam aduersum me gerebas, iniquũ principiũ (quemadmodum tu prædicebas Himerẽsibus) adiutare uolens, expenderis, citò ea fieri posse quæ tu dicis Himerensibus. Si tu igitur despiciebas mortem (quemadmodũ & conueniebat sapientem uirum) cur nunc, ò uane, uertigine laboras, quum liceat ea quæ tunc expectans nihilominus ferox eras, etiam appropinquantia generose perferre? Sin uerò (quemadmodum timidus es) trepidabas ad futuram à nobis pœnam, Temeritatem ei grauiter exprobrat.

νῦν, τί, ὦ προπετέστατε ἐβόας τότε, καὶ τοσοῦ-
τον ἑαυτῷ παρεσκεύαζες ἐχθρόν, ἐν ἀγορᾷ καὶ ἀ-
βάδην καταλέγων, καὶ τὰς ἐκ τῶν ἐπῶν σου ῥήσεις
εἰσφέρων εἰς τὰς ἐκκλησίας; τί δὲ μουσικὸς
καὶ μελοποιὸς ὤν, καθίστασαι σεαυτὸν εἰς ἐναν-
τίον σχῆμα καὶ προαίρεσιν βίου τοῖς ἐπιτη-
δεύμασιν, ἐξὸν σχολὴν ἄγειν καθεζόμενον,
καὶ μὴ θερμότερον ἅπτεσθαι πραγμάτων, ἢ
ποιηταῖς πρέπει; ἐπεὶ δὲ ἀντὶ ποιητοῦ δημα-
γωγὸς ὠρέχθης γενέσθαι, μένει σε, οἷα φημὶ
οὐ ποιητάς, οὐδὲ μουσικοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ δη-
μαγωγοὺς ὑπὲρ δύναμιν θρασυνομένους,
κρατούντων ἐχθρῶν.

Κλεισθένει. ϙϛ

ΟΥ γὰρ τοῖς πολλοῖς εἰθισμένον, ὅταν
ἐπὶ τοῦ λόγου βλαβέντες, ἐν τοῖς ἀ-
ποτελέσμασι τῶν ἔργων εὐδοκιμήσωσι, πρᾶ-
ξαι βουλόμενος, ἐπιστεῖλαί σοι δεῖν ᾠήθην
ἐν ᾧ παρὰ γνώμην ἐσφάλης, οὐ πεισθεὶς
ἐμοὶ τὰ βέλτιστα εἰπόντι, μεστὸς συμφο-
ρᾶς γενόμενος ἐπιτιμίῳ. οὐδὲν γὰρ ἕτε-
ρόν μοι δοκοῦσιν οἱ τοῦθ' αἱρούμενοι ποι-
εῖν, ἢ πολλὴν ἑαυτῶν ἔπαινον εὐβουλίας
διατιθέμενοι, κατηγορεῖν τῶν ἐπαινό-
των. ὅτι οὔτε προέγνωσαν τὸ συμφέρον,
οὔτε

niam, cur ô petulantiß. tum clamasti, tantumq; tibi comparasti inimicum, me scelestum ac arrogantem appellans, sententiasq; ex tuis carminibus adferens in conciones? Cur te, quũ musicus sis & uersificator, in statum, uiuendiq; propositum studijs contrarium, constituisti, quum tibi liceret sedenti ocium agere, neque calidiora attingere negocia, quàm poetis conuenit? Quoniam autem pro poeta, populi gubernator esse concupiuisti: manent te, quæ nõ poetis nec musicis uiris, sed populi gubernatoribus, supra uires ferocientibus, sunt expectanda, si in potestatẽ uenerint inimicorum. Vale.

Clisthení. 110

NOn id quod multi solent, quum in sermone læsi, in rerum euentis laudẽ consequũtur, facere uolẽs, tibi scribendũ esse duxi: ut, in quo præter animi sententiã lapsus es, neq; mihi optima dicendi obtemperasti, pars ego calamitatis factus, te castigarem. Nihil enim aliud tales mihi homines facere uidentur, quàm suam ipsorum ob bonum consilium laudẽ componendo, accusare lapsos, quòd neq; utilia præsciuerint, neque prædicentibus paruerint: sed quemadmodum, quum præsentirem quæ tibi

Dolere se casum eius, qui ipsius non paruerat cõsilio, demõstrat.

ὅτε τοῖς προσπεσοῦσιν ἐπείσθησαν, ἀλλ' ὥσπερ αἰσθανόμενοι τὰ σοῦ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ἵνα μὴ πάθοις οἰκτρότατος γενόμενος, οὕτω τεθνηθότος ἃ μὴ ποτε ὠφελοῦ, αὐτὸς οἶμαι καὶ συναιμετεῖν, καὶ συνταλαιπωρεῖν. προὔλεγον μὲν γάρ, ἵνα μὴ γένηται. γεγενότων δὲ δὴ τύχην ἴσως, ἢ γνώμην, συνατυχῶ, καὶ τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω. ἀλλ' ἵνα μὴ μείνῃ τοιαῦτα, ὡς ἔνεσι περιλέλειμμαι. ταῦτα μὲν οὖν παρὰ τοῦ σεαυτοῦ μηδὲς ἥκων, ἄμεινον ἂν μάθοις. σὺ δὲ σχέτλιος, ὃς οὐδὲ ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος, παρ' ἡμῖν ἐβουλήθης ὡς δυνατοῖς τὰς φυγὰς ἀναπαύσασθαι. τοῦτο δὲ εἰ μὲν ἄλλου τοῦ χάριν εἶλου, δίκαιος οὐκ ἂν εἴης ὑπὲρ ἡμᾶς. εἰ δ' ὡς ὀνειδισθησόμενον, ἠδέσθης τοὺς προσπόντας ἢ οὐ πείσαντας, μικροῦ δέω λέγειν, ὅτι καὶ ἥδομαι, οὕτω σοῦ σωφρονοῦντος. αἰσχυνόμενος δὲ ἐπὶ τοῖς πρώτοις εἰρημένοις, οὐκ ἂν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκοιο ἁμαρτάνων.

Νικίππῳ. ρια

Τοῦ μὲν εἰληφέναι σε τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεάς, πλείστη σοι χάρις. ἐγὼ δὲ ὑπὲρ ἔλεγον φοβεῖσθαι Συρακουσίους, μή τι σοι χαλεπὸν ἐξ αὐτοῦ ἀνάγκη, δεξαμένῳ τὰ παρ' ἐμοῦ χρήματα, μηνύσεως αὐτοῖς ἀποδοθείσης, ὅτ' ἔμελλον ποιήσειν, μὴ λαβόντος σοῦ, κατηγορεῖν ὡς εἰληφότος,

essent euentura, ne ea patereris, familiarissimus tibi eram admonendo: ita cum passus sis, (quæ utinam nunquam) ipse me puto simul & peccasse, unáque in ærumna uersari. Prædicebam enim, ne fierent: quum autem facta sint, casu fortasse uel cõsilio, aduersum unà fero casum, nihilq; uitupero fortunam: sed ut res hoc in statu nõ maneant, maximam, quantũ fieri potest, operam nauo. Hæc tu quidẽ, si ad matrẽ tuã uenires, melius posses cognoscere: at tu miser, qui ne in exiliũ quidẽ pulsus, apud nos beneuolẽtissimos uolueris à fuga requiescere. Porrò hoc, si tu quidẽ ob aliud quiddã elegisti, iustus erga nos nõ es. sin uerò, quasi malè auditurus, reueritus es nos, qui prædiximus, nec tibi persuasimus: propemodum dixerim, lætor etiã, q̃ ita te modestè geras. Pudefactus enim ob prima quæ diximus, in iisdem pòst peccatis nõ depræhenderis. Vale.

Nicippo. 111

QVòd dona à nobis missa receperis, maximã tibi habeo gratiã. Ast ego, quod dicebas metuere te Syracusanos, ne quid mali ex illis tibi oriatur, recipienti missas à nobis pecunias, indicio illis facto, id eram facturus, si non accepisses: nempe accusaturus te erã, quasi ac- De donis missis ei.

ληφότος, ἵν' ἢ σοι τὸ αὐτὸ δεξαμένῳ καὶ μή. μᾶλλον δὲ τὸ μὲν ἧττον, τὸ δὲ τοῦ παντὶ χεῖρον. μὴ λαβὼν μὲν γὰρ ἐμοῦ κατηγοροῦντος τὸ δεδωκέναι, πάντως ἂν αἰτίαν εἶχες εἰληφέναι· λαβὼν δὲ ταῖς ἀληθείαις, ἐμοῦ μὴ δεδωκέναι λέγοντος, οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως ἀπήλλαξο τῆς αἰτίας.

Ἱερωνύμῳ. ριβ

Ἐπυνθάνου τίσιν ἀντεξήτακα τὸ δύνασθαι, λεοντίνων μοι ἐπεξιόντων ἐπὶ τῆς χώρας, ἣν ἐμὴν οὖσαν ἀποτέμνονται, πολιγνέασθαι. τὸ μὲν οὖν ὅτι δικαιοτέρων ἐχόμενος, καὶ οὐκ ἄρχων πολέμου, ἀλλ' ἀμυνόμενος, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔλαιμι. τούτων γὰρ περὶ ὑμῖν οὐκ ἔστι λόγος. ὃ δὲ καὶ μὴ προσποιῆσθε, ὑμᾶς εἰδέναι ἀνάγκη, ὅτι τ' ἂν εἴπω μοι, ὅπλοις πολλοῖς, καὶ ἀνδράσι δυνατοῖς, καὶ χρήμασι, καὶ ναυσί, καὶ ἵπποις, ὧν ἁπάντων ἐνδεεῖς ὄντες αὐτοί, μαχοῦνται πολεμίῳ καὶ πολλὰ ταῦτα διὰ τὰς τύχας πεπληρωκότι.

Λαμάχῳ. ριγ

Τοὺς ἑπτὰ καὶ τριάκοντα τούσδε, ὅταν τὸ πλῆθος λάβῃ τῶν καμαριναίων, χαλκευθῆναι κατὰ φύσεως ἀπανθρωπίαν ἀφαιρεῖς. βούλομαι μετὰ τούτῳ μεῖναι τῶν ἀριθμῶν,

καὶ

cepisses, ut in eodem fuisses periculo receptis illis, uel non. Imò propter illud in minore, at propter hoc in peiore prorsus. Nam si non acciperes me accusante, dedisse, omnino hæreres in culpa, quasi accepisses: sin autem reuera acciperes, me dicente non dedisse, non similiter, sed certò à culpa liberarereris. Vale.

Hieronymo. 112

Quibus rebus fretus uictoriam sperarit.

INterrogasti, quibus rebus expenderim, quòd possim, Leōtinis me inuadētibus, meamque regionem populantibus, uictoriam adipisci. Quòd quidem iustiorem habeam causam, bellumq; non inceperim, sed propulsem ac defendā, non scripserim, (horum enim apud uos nulla habetur ratio:) quòd autem, licet dissimuletis, uos scire necesse est, illud dixerim, armis multis, uirisq; fortibus & pecunijs, & nauibus & equis. Quorum omnium ipsi magnam habentes penuriā, pugnant cum hoste, qui & in his & in rebus secūdis diues effectus est. Vale.

Lamacho. 113

Suppliciū ei minatur.

TRiginta septē hosce, cum Camarinensiū multitudinem nancisceris, in æreo tauro per naturæ immanitatē enecatos, demonstras. Volo quidem in hoc manere numero: idq; ut

καὶ νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον εὔχομαι. οὐχ ὁρᾷς δὲ ἐῤῥωμένον ἔτι ὑπό τινων μέχρι ταύτης ὠθεῖσθαι. σὺ γ' οὖν αὐτὸς ἐννέα καὶ τριάκοντα βιάζῃ τούτους γενέσθαι, προσνέμων σεαυτὸν, καὶ τὸν ἀναίσθητον ὑπιτρόσιω. καὶ οὐχ ὅμοιόν ἐστιν, ἢ ἐμὲ διαβάλλεσθαι ὑφ' ὑμῶν ἀπολλυμένων, ἢ ὑμᾶς πονηροτάτους ὄντας ὑπ' ἐμοῦ ἀμυνομένου ἀπόλλυσθαι.

Νικάρχῳ. ριδ

Οὐκ ἀναγκάζεις Καμαριναίους ἐμοὶ πολεμεῖν, ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ πολεμεῖσθαι. οἱ δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν τοιοῦτον πρᾶγμα, ὡς ἔτι σαφῶς εἰδότες, καὶ πρὸ τῶν λόγων τὰ ἔργα σκοπούμενοι, καὶ πρὸ τῶν ἔργων ἔτι τάχιον τὰ ἀποτελέσματα, πάλαι ἤδη χρόνον παραπέμπουσί σου τὰς δημαγωγίας. σὺ δὲ οὐκ αἰσχύνῃ βαρύτερος ὢν ἐκείνοις, ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ τῶν λόγων, ἢ ἐμοί, καθ' οὗ πολιτεύῃ.

Νικαίῳ. ριε

Οὐ δοκεῖ σοι πικρὸν βασανιστήριον ὁ ταῦρος, οὐδὲ τῶν παρ' ἡμῖν μηχανημάτων οὐδὲν ἐπεὶ τὸν εἰς ἐκεῖνα ἔλεον, οὐκ ἂν μέλλων ἡμῖν μάχεσθαι, προανήλισκες.

Κλεο-

poßim, (ita me Iupiter maximus amet) precor. Video autem mihi à quibusdam non permissum iri, ut numerus in his consistat. Tu enim ipse cogis hos nouem & triginta fieri: temetipsum huic addēs numero, & stupidum Epitersen. Atque haud simile est, me propter uos perditos sustinere calumniam, maleq́; audire: aut uos, hominum prauißimos, à me ulciscente perdi. Vale.

Nícarcho. 114

Non tu cogis Camarinēses mihi facere bellum, sed bello à me uexari. Illi uerò sobriorum hominum fungentes officio, idq́; liquidò scientes, anteq́; sermones opera considerantes, & ante opera citius adhuc euenta, multum iam temporis conciones transmittunt tuas. Te uerò non pudet grauiorē illis esse ex suggestu ac sermonibus, quàm mihi, contra quē rempublicam administras. Vale.

Illudit oratori, frustra suos ad bellū incitanti

Nicæo. 115

NOn acerbus tibi uidetur esse tormenti locus, taurus, neq; ulla apud nos machina: alioqui misericordiam erga illa, quum sis nobiscum pugnaturus, non utiq; prius insumpsisses. Vale.

Minæ.

Κλεομέδοντι. ριϛ

Σὺ μὲν ὡς πυνθάνομαι κατηγορῶν ἐμοῦ, τὰς περὶ τὸν Κλεόμβροτον τύχας οἰκτρὰς, ὀδύρεσθαι ἐπιχειρεῖς· ἐγὼ δέ σε Κλεόμεδον, πολὺ μὲν ἐκείνου τολμῶντα ἀδικώτερα, τῷ παντὶ δὲ ὄντα ἀσθενέστερον, ἐμοὶ ὑποχείριον γενέσθαι.

Μελιταίοις. ριζ

Οὐκ ἐκφαυλίζων, ὦ Μελιταῖοι, τὰς τιμὰς ὑμῶν, ἀπέπεμψα τὸν πρεσβευτὴν, κατασεσημασμένας φέροντα αὐτάς. οὐκ ἐᾷ δέ με ἐπαινεῖσθαι τὰ πεπραγμένα. ὑμεῖς μὲν οὖν ἴσως, οἷον αὐτοί με εἶναι δοκεῖν ἐθέλετε, τοιοῦτον οἴεσθε ὑπολαμβάνεσθαι καὶ παρ' ἑτέροις. ἐγὼ δὲ οἶδα, παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἅπασι, κακὸς ὑπολαμβανόμενος. παρὰ δ' ὑμῖν καὶ νομίζομαι ἀγαθὸς, οὐδὲν ἐκτεῖναι δυνάμενος ἐντεῦθεν πρὸς τοὺς ἄλλους τὴν φήμην. πολὺ δὲ μᾶλλον εἰς τὰς ψευδοδοξίας τῶν ἀνθρώπων βλάψων ὑμᾶς, ὅτι τὸν κάκιστον, οὐκ ἂν εἰ μὴ τοιοῦτοι καθεστήκατε, ἐπῃνεῖτε. ἐξ ὧν τοίνυν ὑμεῖς μὲν ἀδίκως πονηροὶ, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐπιεικέστερος ἐμαυτοῦ ὑπολαμβανοίμην, οὐκ ᾤμην δεῖν ἑκὼν τιμᾶσθαι.

Καμα-

Cleomedonti. 116

TV quidẽ (ut audio) accusans me, miserabilem Cleombroti fortunam deplorare conaris: ego autem te (Cleomedon) multo iniquiora illo audentem, omni autem re inferiorẽ, in meam redigere potestatem. Vale. Eiusdem argumenti.

Melitensibus. 117

NOn paruipendens (ô Melitẽses) honores uestros, legatum remisi uestrum, obsignatos eos ferentem: non sinunt autem me laudari, facta mea. Vos fortasse, qualem ipsi me censetis, talem putatis existimari & apud alios. At ego noui, quòd apud alios omnes in mala sim existimatione, apud uos autem censear bonus: neque hinc extendere famam possim ad alios. Multo autẽ magis læderem uos in hoc, ut homines de uobis sinistrè suspicarentur, quòd peßimum, nisi ipsi huiusmodi essetis, non laudassetis. Ex quibus igitur uos quidem iniquè praui, ego autem nihil humanior meipso existimarer, non putaui me oportere honorari. Cur oblatos honores repudiarit.

Valete.

Cama-

Καμαριναίοις. ριη

Καὶ εἰς Γέλαν ἔπεμψα, καὶ εἰς Λεοντίνους, καὶ πρὸς ὑμᾶς πέμψαι δεῖν ᾠήθην, ὅπως μοι συλλάβησθε εἰς τὰ παρόντα, οὐχ ὅπλων, οὐδὲ ἵππων δεόμενος, οὐδὲ ἀνδρῶν, ὧν κενὴν εἶναι λέγετε τὴν πόλιν, ἀλλ᾽ ἀργυρίου. καὶ Λεοντῖνοι μὲν ἡμῖν ἔπεμψαν πέντε τάλαντα εὐθέως· Γελῷοι δὲ ὑπέσχηνται δέκα δώσειν. ὑμᾶς δὲ οὔτε βραδυτέρους Λεοντίνων, οὔτε μικροπρεπεστέρους ἔσεσθαι Γελῴων ὑπολαμβάνω.

Ἀστυπαλαιεῦσιν. ριθ

Οὔτε μᾶλλον ἀνιαθεὶς ἐν τῷ ζῆν ἐμαυτῷ σύνοιδα, ἄνδρες πολῖται, καίτοι πολλαῖς καὶ παραδόξοις χρησάμενος μεταβολαῖς, οὔτε πλέον ἡσθείς. ἄμοιρος γὰρ οὐδὲ τῶν τερπνῶν ἐγενόμην. ἠνιάθην μὲν οὖν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ τῆς πατρίδος ὑπεξέπεσον ἀδίκως· ὅπερ ἀλγεινότατόν ἐστι, καὶ τοῖς δικαίως τοῦτο πάσχουσιν. ἥσθην δὲ, ὅτε δημοσίᾳ μου μνησθέντες, ἐγράψατέ μοι περὶ ὧν ὁ καιρὸς ὑμᾶς ἤπειγεν. ὡς γὰρ παρ᾽ ἑνὸς τῶν μάλιστα εὐνοουμένων, καὶ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακότως ᾐτήσασθε οὐ τοσοῦτον, ὡς ἔοικε, τοῦ λαβεῖν τι τῶν

ἐψηφι-

Camarinensibus. 118

ET Gellam misi, & ad Leontinos: & ad uos ratus sum mittere oportere, ut auxilium mihi feratis ad res præsentes, non armis neq; equis indigenti, neq; uiris, quorum inanem dicitis esse ciuitatem, sed argento. Et Leontini quidem nobis miserunt quinque talenta confestim, Gellenses autem promiserunt daturos decem. Vos autem neque tardiores Leontinis, neque illiberaliores Gellensibus fore existimo. Valete.

Pecuniam petit.

Astypalæensibus. 119

NEq; me in uita mea plus contristatum fuisse, mihi conscius sum (uiri ciues) multis licet & inopinatis usus rerũ mutationibus: neq; plus lætatum esse. Neque enim rerum delectabiliũ prorsus fui expers. Cõtristatus quidẽ sum in illa die, in qua iniustè è patria excidi: quod maximè dolet etiam illis, qui iustè hoc patiuntur. lætatus autem sum, quando publicè mei recordati, scripsistis mihi de ijs, de quibus uos temporis occasio compulit scribere, (quasi enim ab uno maximè beneuolentium, quiq; omne uobis studium impendissent, petijstis) non tantum (ut conuenit) propter acceptionem eorum

De sua in patriã pietate, & muneribus missis, & in quos ea usus uertenda sit.

ἐψηφισμένως, ὅσον τῷ μαρτυρῆσαι μὲν ἐμοὶ δημοσίᾳ, τὸ μὴ δικαίως ἐξεληλάσθαι, καταγνῶναι δὲ τῶν τοῦτο δρασάντων. οὔτε τις αἰτῆσαι χάριτας παρὰ τοῦ μὴ στεργομένου τις ἂν, οὔτε λαβεῖν παρὰ τοῦ μὴ στέργοντος ὑπομένειεν. οὔτε νῦν παραδίδωσιν ὁ καιρὸς, μέμψασθαι μὲν ὑμᾶς ὡς φιλτάτους, τοὺς πρὸ τούτου χρόνους μηδὲν αἰτησαμένους· εὐχαριστῆσαι δὲ τοῦ παρόντος ἡνίκα αἰτεῖσθε, ἅπερ ὑμεῖς μὲν οἱ λαβόντες, δώσετε ταῖς ἀληθείαις. δέδεγμαι γὰρ ὑμῶν χάριν τὴν αἴτησιν. ἐγὼ δὲ οὐ μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς λήψομαι μᾶλλον, ἢ δώσω. τί γὰρ αἰδοῖ φιλοπάτριδι κάλλιον καὶ μεγαλοπρεπέστερον, ἢ δοκεῖν τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας εὖ ποιεῖν; ὃ δὴ τῆς ἐπιστολῆς μοι τῆς ὑμετέρας πεπλήρωται. τὸ μὲν οὖν βραδύτερον ἀφῖχθαι τὰς δωρεὰς, ἢ παρ' ὃν ἐβούλεσθε χρόνον, μήτε ἐμὲ, μήτε τοὺς πρέσβεις ὑμῶν αἰτιᾶσθε. τὸν δὲ χειμῶνα, καὶ τὴν ὥραν τοῦ καθεστῶτος χρόνου. τὸ γὰρ ἐξ ἡμῶν, προθυμίας οὐδ' ἧς τινος ἀπελείπετο. πλεῖν δὲ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ χειμῶνος, οὐδὲ μετὰ τῶν ἐσχάτων τολμημάτων ἦν, τοῦ μέν τοι σεσῶσθαι τὰ πεμφθέντα, καίτοι πελαγίῳ περιβληθέντα κινδύ-

rum quæ mihi decreuistis: quantum ob publicũ mihi datum testimonium, quòd non iustè sim eiectus, eorumq́; condemnationem, qui patrarunt. Neq; enim quisquam sustineat petere beneficium à non amato, neq; accipere à non amante. Neq; nunc temporis opportunitas dedit, ut repræhenderẽ uos, ut charißimos, quos superioribus temporibus nihil culpassem: sed ut gratias agerem ob præsens tempus, quando petijstis, quæ uos accipiendo quidem, reuera mihi dabitis (nam petitionẽ uestram beneficij in me collati loco habeo, suscipioq́;) ego autẽ non tanta cum uoluptate accepturus sum, quanta cum daturus. Quid enim uiro patriæ amanti pulchrius ac magnificentius, quàm uideri suos ciues beneficijs afficere, quod mihi per epistolã uestram impletum est? Quod autem dona tardius ad uos, quàm ad quod uolebatis tẽpus, peruenerunt, neq; me neq; legatos uestros culpetis, sed hyemem, ac huius temporis tempestatẽ. Quod enim ad nos attinet, nullam prorsus omisimus promptitudinẽ: nauigare autem propter hyemis uehementiam, ne cum postrema quidẽ audacia licebat. Porrò quòd ea quæ misimus, salua peruenerunt, licet marinis obiecta pericu-

lis,

νω, τῇ τύχῃ χάριν εἰδότες, οὐκ ἂν ἁμαρτά-
νοιτε· οὐ μὴν ἀλλὰ τῶν κομιζομένων, ἃ παραδώσουσι
μὲν ὑμῖν ὁμολογουμένως οἱ πρέσβεις· δηλώσει
δὲ καθέκαστα καὶ ὁ συναπεσταλμένος αὐτοῖς
ἀνήρ, ὁ καὶ τὴν ἐπιστολὴν φέρων, Εὔβουλος· περὶ
οὗ πάντα τε εἴδη, καὶ τὸν ἀριθμὸν λαβόντες, τὰ μὲν
ἄλλα διανείμασθε, καθ' ὃν ἂν προῄρησθε τρό-
πον. τὰ χρήματα δὲ πρὸς ἐπισκευὴν τῆς πόλε-
ως, καὶ κόσμον χρησάμενοι, καλῶς ἂν εἴητε πε-
φρονηκότες, οὐ διὰ τὴν ἐμὴν παραίνεσιν, διὰ δὲ τὴν
ὑμετέραν αὐτῶν εὐβουλίαν. οὐδεὶς γὰρ ἀλλοτρίᾳ
προαιρέσει, ἀλλὰ τῇ οἰκείᾳ χρηστὸς πέφυκεν.
εἰ δ' ὅπερ οὐδὲ λέγειν ἐφ' ὑμῶν ἄξιον, τοῖς εἰς
ἕτερον εἶδος δεδωρημένοις, εἰς ἄλλο τι κατα-
χρήσεσθε τῶν οὐκ ἀναγκαίων, εὖ ἴστε, ὅτι ὑμεῖς
μᾶλλον μεμφθείητε τῶν μὴ δεόντως προσενη-
νέχθαι τοῖς δωρηθεῖσιν, ἢ ὁ δοὺς εὐλογηθείη τοῦ
δεδωκέναι. ὡς γὰρ ἄτοπον ἦν τὸν ἐκπεπτωκότα τῆς
πατρίδος διὰ τὴν φυγὴν ἐμὲ τῶν αὐτοῦ ἀνακτή-
σασθαι ζητεῖν τὰ κατερρηγμένα, οὕτως οὐδ' ἂν οἰ-
κοῦντας τὰ πίπτοντα μέρη προσήκει δεῖν, καὶ μηδ'
ἐξ ὧν ἄλλος δίδωσι φιλοτιμεῖσθαι. ἐὰν μέν-
τοι δικαιώσητε, μὴ μόνοις ὑμῖν ἐπεπέμφθαι
τὰς δωρεάς, ἀλλὰ καὶ τοῖς μεθ' ὑμᾶς, καὶ μετ'
ἐκείνων τῇ πόλει, καὶ τοῖς θεοῖς, τότ' ἂν ὑμεῖς
θαυμα-

lis, si habueritis fortunæ gratiam, non errabitis. Cæterùm apportata quidem, indubiè uestri uobis legati restituent: singula autẽ manifestabit uir unà cum illis missus, qui & hanc fert epistolam, Eubulus. À quo speciebus ac numero accepto, cætera quidẽ, quo uobis placuerit modo, inter uos distribuite: pecunijs autem si ad instaurationem, ornatumq; ciuitatis usi fueritis, bene sapietis, non propter meam admonitionem, sed propter consiliorum uestrorum rectitudinem. Nullus enim aliena uoluntate, sed propria benignus est. Sin uerò (quod etiam de uobis dici indignum est) donatis ad certam rem, in aliud quippiam rerum non necessariarũ abutemini, bene scitis, quòd uos magis reprehendemini ob donatorum inconuenientem abusum, quàm is qui dedit laudabitur, quòd dederit. Vt enim absurdum est, eiectum me è patria per exilium, dirupta illius quærere ut restituantur: ita etiam, si inhabitantes cadentes negligant partes, & ne ex aliorum quidem donis sibi decus quærant. Sanè si censueritis non solis uobis munera esse missa, sed etiam posteris uestris, cumq; illis ciuitati atq; dijs: tunc uos magis in admira

θαυμασθείητε πλέον τῆς εὐβουλίας, ἢ τοῦ δεδωρῆσθαί τι τῶν ἰδίων ὁ δεδωρημένος. τίς γὰρ ἂν ἀγνοήσειεν, ὅτι τὸ μὴ χαρίσασθαι, τοῦ τὸ διδόντος ἐπιμελείας ἔπαινός ἐστι; τὸ δὲ χρήσασθαι τοῖς δοθεῖσιν ὡς προσήκει, τοῦ τὸ λαβόντος εὐλογιστίας. βουλοίμην δ' ἂν ὑμᾶς μαρτυρηθῆναι τῆς ἀρετῆς μᾶλλον, ἢ τῆς περὶ τοῦτο δαψιλείας ἐμαυτόν. τὸ μὲν γὰρ ψυχῆς ἀγαθῆς, τὸ δὲ τύχης πολυστασιαζούσης ἐγκώμιον δόξει, ἔρρωσθε.

Ἀξιόχῳ. ρκ

Σεμνύνεσθαι μὴ ὥσπερ ἐπ' ἄλλῳ τινὶ τῶν καλῶν, καὶ ἐπ' εὐγενείᾳ εἰκός ἐστιν. ἐγὼ δὲ μίαν εὐγένειαν, ἀρετὴν οἶδα· τὰ δ' ἄλλα πάντα τύχην. καὶ γάρ τοι ἂν ὁ μὲν ἐκ φαύλων ἀγαθὸς, καὶ βασιλέων καὶ πάντων εὐγενέστατος· ὁ δὲ ἐξ ἀγαθῶν, φαῦλος, αὐτός τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ταπεινοτάτων δυσγενέστατος, ὥστε ψυχῆς ἔπαινον αὔχει πρὸς συνακούοντας, μὴ προγόνων τεθνηκυῖαν ἐν ἀδοξοτάτοις διαδόχοις εὐγένειαν.

Ἱμεραίοις. ρκα

Ἐκέλευσα ὑμῖν στησίχορόν μοι ἀποστεῖλαι, καὶ κόνωνα, καὶ ἑρμοκράτην διὰ τάχους. ὑμεῖς δὲ ἀντὶ ἑρμοκράτους, καὶ κόνωνος, καὶ στη-

σιχόρου

tione eritis propter consilij rectitudinẽ, quàm is qui donauit, quòd aliquid ex suis donauerit. Quis enim nesciat, quòd donare quidem dantis commendet curam: uti autem donis uti conuenit, sanam accipientis rationem. Mallem autem uos testimonium consequi de uirtute, quàm me ipsum de opum abundantia. Illud enim boni animi, hoc autem fortunæ opulẽtæ encomium esse uidebitur. Valete.

Axiocho. 120

GLoriari quidem, quemadmodum & ob aliud quiddam rerum bonarum, ita etiã ob generositatem licet: ego uerò unam tantum generositatem noui, uirtutem: cætera uerò omnia, dona fortunæ. Et fieri potest, ut ex malis prognatus, euadat bonus, & regib. omnibusq; hominibus generosior: & ut prognatus ex bonis, euadat malus, & semetipso atq; omnibus abiectißimis ignobilior. Quare animi laudem iacta apud Syracusanos, nõ maiorũ tuorũ mortuã in successorib. obscurioribus generositatẽ. Vale. Quæ uera sit nobilitas.

Himerensibus. 121

IVßi uos ad me celeriter mittere Stesichorum & Cononem atq; Hermocratem: uos autẽ pro Hermocrate ac Conone ac Stesicho- Expostulatoria, quòd quos sibi dedi & mitti iusserat, nõ misissẽt, sed alios.

στιχόρου, σαμέαν καὶ νίκαρχον ἐπέμψατε. ἐγὼ
δὲ εἰ μὴ οἷον ὑμεῖς με ὑπετοπάσατε ἦν, ποιοῦ-
τος ἤμην, οὐκ ἠγνόουν ὅτι δεῖ ἐκείνους μὴ ἀπο-
δοῦναι ὑμῖν τι τῶν ἀνηκέστων ἐχθρῶν, καὶ ἧκον ἂν
καὶ στησίχορος καὶ κόνων πρός με καὶ ἑρμοκράτης
εὐθέως. οὐ τὸ κόνωνος μὲν ὑμῖν ἀπορευκότος
ἀνθρώπου, ἔστι τις πρόνοια· σαμέα δὲ καὶ νικάρ-
χου, ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν, καὶ κάλλιστα ἐξ
ἁπάντων ὑμῶν βεβιωκότων, οὐκ ἔστιν. ἀλλ᾽ οὔτε
ἐπιεικεῖς ἄνδρας, καὶ μηδέν με ἠδικηκότας, μη-
δὲ τὴν πατρίδα τὴν ἑαυτοῦ ἀδικεῖν ἐβουλόμην,
οὔτε νόμον κοινὸν ἑλλήνων καταλύειν. καί τοι ὑ-
μεῖς γε πολλοὺς νόμους ἑλλήνων κοινοὺς κατελύ-
σατε, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις, ἐν οἷς πρός
με ἐπολιτεύεσθε. λόγῳ δὲ οὐδὲν οἶμαι καταλέ-
γειν, αὐτός τε εἰδώς, καὶ πρὸς εἰδότας γράφων·
ἀλλ᾽ οὐκ ἐμιμνησάμην ὑμᾶς, οὐδὲ μιμνήσκομαι, ἐγὼ
ὁ ἀνδροφόνος, καὶ ἐναγὴς τοσούτοις ἄγεσιν. ἀλλ᾽
ἔπεμψα ὑμῖν τοὺς πρέσβεις, πρὸν τοῖν δυεῖν θά-
τερον ἀμογητὶ ἔχειν, ἢ ἐκείνους ὑμᾶς ἀναγκά-
σαι ἀντὶ τούτων πέμψαι, ἢ εἰς τοὺς ἐν χερσὶν
ὄντας ἀφεῖναι τὴν πρὸς ἐκείνους ὀργήν. ἐπεὶ μὴν
εἰς τοῦτό γε ἤδη καθίστησι τὰ πράγματα ἡμᾶς
ἐπεὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ μὴ δικαίως βιοῦν, ὥστε μηδὲν
παρὰ τὰς χεῖρας ἡμᾶς νομισθῆναι ἀποκτεῖναι
ταυ

ro, Sameam & Nicarchum misistis. At ego, si quidem eiusmodi essem, qualem uos putastis esse, non ignorabam, quòd me propter illos immedicabile uobis malum reddere oporteret, & uenissent statim quoq; Stesichorus atq; Conon ad me, ac Hermocrates. Neq; enim Cononis uos, hominis libidinosiss. cura tangit: Sameæ autem & Nicarchi, clarißimorum uirorum, quiq; ex omnibus uobis honestißimè uixerunt, non tangit. At neq; honestos uiros, quiq; nihil me læsissent, neq; illorum patriam lædere uolui, neq; communem Græcorum soluere legem: quanquam uos multas Græcorum communes leges soluistis nõ semel, sed sæpius, in gesta aduersum me republica. Oratione autem recensere nõ opus esse reor, quum & ipse sciam, ac scientibus scribam. At non sum uos imitatus, neq; imitabor etiam, ego homicida ille, totq; sceleribus inquinatus: sed remisi uobis legatos, quum mihi in manu esset alterutrum, aut uos cogere ut illos pro his mitteretis: aut omnem iram contra illos conceptã, in hos, quos habebam in manu, emittere. Sanè eò loci nos iã negocia, iniusteq; uiuendi neceßitates collocarunt, ut propter occisos legatos uestros nihilo peiores existimaremur,

τας τῶν προσόδων ὑμῶν, μηδὲ ἀμείνους σώζον-
τας. πέφυρται γοῦν ἤδη τὰ ἐμὰ, καὶ μεμίανται,
καὶ οἶδα ὅτι μικρὰ ῥοπὴ ἔτι ἡμῖν εἰς εὔνοιάν
τε καὶ μῖσος ἀνθρώπων, δίκαιον ἢ μὴ δίκαιόν
τι πράσσειν. καὶ εἰς τοῦτο οὐχ ἥκιστά με ὑμεῖς
γ', ὦ Ἱμεραῖοι, τὸ σχῆμα κατεστήσατε, καὶ οἱ
ἄνδρες ὑμῶν ἐκεῖνοι καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἔπα-
θον δι' αὐτοὺς κακά, ἔστι γὰρ συγγνῶναι τοῖς αἰ-
τίοις, καὶ καταχέαι λήθην τῶν γεγονότων. τοῦ
δὲ μὴ δόξαι δίκαιόν τι πράσσειν, τίνα ἄν τις
αὐταρκῆ δίκην εἰσπράξαιτο παρὰ τῶν αἰτίων.
ἐπεὶ τίνας ἦν δικαιότερον ἀπολαύειν τῆς ἡ-
μετέρας ἀδικίας, ἢ δι' οὓς ἀνάγκη ἀδικεῖν
ἡμᾶς ἐστιν; ἀλλ' ὅμως, ὦ Ἱμεραῖοι, ταῦτά γε
ἅπαντα σκοπῶν, καὶ ὀργιζόμενος, καὶ τύραννος
ὢν, καὶ ἔχων, εἰ καὶ πάνυ οὐκ ἐθελόμην, ἀλλ'
ὧν γ' ἀναιρεθέντων ἐμέλλομεν ὑμᾶς οὐδὲν ἧτ-
τον αἰτιᾶσθαι, ἐφεισάμην αὐτῶν, καὶ ἀπέπεμψα
ἑστιάσας. εἰ μὲν οὖν καὶ αὐτοὶ τὰ δίκαια ἐν μέρει
ποιεῖν ἐθελήσετε, λογισάμενοι ὅτι οὐχ ἅπα-
σαν ὀργὴν, ἐὰν εἰς δύο ἄνδρας, ἢ τρεῖς, ἅπαν-
τα ἀπεστρέψητε τὰ τῇ πόλει ἐπικρεμάμε-
να δεινά. εἰ δὲ κόνων ὅτι ἴσως ὑφ' ἑκάστου ὑ-
μῶν εἰς τὸ σῶμα προϊέμενος σώζεται, αὐ-
τοῖς βάθροις ὑπομένετε, ἀνάστατον ἅπασαν
γενέσθαι

mur, neq; meliores, obseruatos. Contaminatæ *sunt enim iam res meæ, ac inquinatæ, scio'que paruulum adhuc uobis superesse momentum uel ad hominum beneuolentiam aut odium conciliandum, siue iustum quid, siue iniustum patrem.* Et in hunc statum uos me præcipuè (ô Himerenses) collocastis, atq; uestri illi uiri. Atq; aliorum quidem malorum, quæ propter eos pertuli, uenia dari potest autoribus, factisq; offundi obliuio. Impediri autem ne quid iusti facias, quam pœnam sufficientẽ exigere poßis ab autoribus? Nam quos iustius est nostram sentire iniuriam, quàm eos qui nos cogunt iniuriam facere? Attamẽ (ô Himerenses) hæc ego cuncta considerans, & ira commotus, & tyrannus, habensq; licet, non eos quos uolebam, quibus tamen interfectis nihilominus uos contristaturus eram, peperci illis, conuiuio'que acceptos remisi. Si igitur etiam ipsi iusta uicißim facere uolueritis, mittetis illos quos uolui: hoc considerantes, quòd si omnem iram in duos aut tres uiros effudero, omnia sitis auersuri impendentia ciuitati mala. Sin uerò Conon, qui hactenus uniuscuiusq; uestrûm libidinẽ corpore perpessus est, conseruatur, sustinebitis ut tota ciui

γονέσθαι τὴν πόλιν. πειράσομαι γὰρ ὑμῖν μηδὲν ἀδικώτερος φανῆναι, ἢ ὑμεῖς νομίζετε.

Ἀθηναίοις. ρκβ

Ἀφίκετο ὡς ἡμᾶς Περίλαος ὁ πλάστης ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, δημιουργήματα πάνυ τὴν κατασκευὴν ἀρέσκοντα κομίζων, ἐφ᾽ οἷς ἄσμενοί τε αὐτὸν ἐδεξάμεθα, καὶ δώροις ἀξίοις, διά τε τὴν τέχνην, καὶ οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν πατρίδα, ἠμειψάμεθα. ὁ δὲ αὐτὸς οὐ πολλοῦ χρόνου χαλκευσάμενος ταῦρον, μεγέθει πλείω τῶν κατὰ φύσιν εἰς Ἀκράγαντα ἀνήνεγκεν. ἦν δὲ ἡμῖν οὕτω ζῶον ἐργατικόν, ἀνθρώπῳ σύμφορον, εἰσδεξάμενοι καὶ σφόδρα ἡμῖν τὸ θέαμα τυραννικὸν κατεφαίνη χρῆμα, κόσμου ἄξιον. οὐ γάρ πω τὸν αὐτῷ αὐτοῦ λελοχημένον ἐπεδέδεικτο μόρον. ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν ἐγύμνωσε, πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεω φόνον, παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμότερον μόρον, τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες, τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα, καὶ τῆς ἰδίας ἐπινοίας τὴν ἀπόδειξιν, αὐτὸν πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ κακουργοτέρους οὐδένα τοῦ δημιουργήσαντος ἐξεύραμεν, δοῦναι ἠξιώσαμεν. ἀνεβιβάσαμεν οὖν αὐτὸν, καὶ περιή-

tas ab ipsis fundamentis uastetur. Tentabo enim nihilo humanior uobis apparere, quàm uos censetis. Valete.

Atheniensibus. 122

PEruenit ad nos (ô Athenienses) Perilaus fictor uester, opera quædam satis (quod ad opificium attinet) absoluta secũ ferens, propter quæ lubentes illũ suscepimus: dignisq; donis & ob artem, & præcipuè ob patriam remunerauimus. Hic uero intra temporis spaciũ non magnum, ex ære fudit taurum, magnitudine grandiorem ijs quos natura fert: pertulitq; Agrigentum. Lætati ergo sumus, animali laboris cum homine ac alimenti socio suscepto: ualdeq; nobis spectaculum illud tyrannica res uisa est, inq; mundo digna reponi. Nondum enim nobis insidiosè in eo paratum interitum ostenderat. Postquam autem remotis uelaminibus latus nudauit, plenamq; omnis crudelitatis cædem, interitumq; omni morte diriorem ostendit, tunc laudatum ob artem, ob mores supplicio affecimus: ipsumq; ante alios, (postquam neminem ipso artifice facinorosiorem inuenimus) proprij inuenti ut daret demonstrationem, dignum duximus. Illum igitur tauro inclusimus, circumq; succendimus

Rationes reddit, cur Perillũ ærei tauri opificem suo ipsius inuẽto excarnificarit.

ψάμην ὡς καὶ ὃς ὑπεξέθετο τιμωρίᾳ δή. πι-
κρᾶς δὲ τῆς ἐπιστήμης, ἀληθεῖς ὄντας τὰς ἀπο-
δείξεις δέδωκεν. οὔτε γὰρ εἴδομεν τις ὁ τιμω-
ρούμενος, οὔτε ἠκούσαμεν γόων, οὐδ' ὀλοφυρ-
μῶν. τὰς γὰρ ἔνδοθεν ἐμβοωμένας ὀλοφύρ-
σεις, ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουομένους κολαστὰς
ἐξεμυκᾶτο. ὑμᾶς δὲ, ὦ Ἀθηναῖοι, πυνθανό-
μενος ἄχθεσθαι, περὶ τῆς αἱρέσεως τοῦ δη-
μιουργοῦ, καὶ δι' ὀργῆς ἔχειν ἡμᾶς ἐθαύμαζον,
καὶ τέως ἀπιστῶ. εἰ μὲν γὰρ ὅτι μὴ χαλεπω-
τέρῳ ὀλέθρῳ ᾐκισάμεθα καὶ τὸν μέμφεσθε,
ἀπολογοῦμαι πρὸς ὑμᾶς, τὸ μὴ δυσποτμό-
τερον ἐπινοῆσαι μόρον. εἰ δ' οὖν διὰ τὸ ὅπω
σοῦν τετιμωρῆσθαι, κινδυνεύετε παιδη-
μέ, οἱ τῇ χρηστότητι ὑπεραυχοῦντες, πικροτά-
την ὀφλῆσαι ὠμότητα. ἢ γὰρ ἑνὸς ἀνδρὸς
τοὔργον ἢ ἁπάσης ὑμῶν τῆς πόλεως εἶναι ἀνάγ-
κη. τοῦτο δὲ διαγνώσεται, μόνῃ τῇ ὑμετέρᾳ
πρός με διαθέσει. εἰ μὲν γὰρ δικαίως ἀνὴρ ἀ-
πώλετο, καὶ προσήκει, τοῦ τρόπου καὶ τῇ
φύσει οὐδεὶς Ἀθηναίων ἐκείνῳ, τοῦ, χαίρειν ἡ-
μᾶς μέμφοιτ' ἄν. εἰ δὲ ἀδίκως, ὑμεῖς μὲν αὐ-
τοῦθ' ὁμολογεῖτε, οὐδὲν ἀμείνους εἶναι Περι-
λάου. ἐγὼ δὲ οὔπω δίδωμι, τὴν τιμωρίαν πε-
ριάχθαι ἄδικον, πρὶν ἂν ἐμαυτῷ δόξω πα-

ρά

dimus ignem(quemadmodum ipse exposuerat) ut exureretur. Acerbæ autem scientiæ, ueras exhibuit demonstrationes. Neq; enim uidebamus quis'nam supplicio afficeretur, neq; audiuimus ploratum, neq; lamenta. Nam inclamatas intus lamentationes, æs ad carnifices auditurος emugijt. Vos autem (ô Athenienses) propter opificis occisionem indignari audiens, nobisq; irasci, admirabar, & adhuc non credo. Nā si reprehenditis, quòd non atrociori ipsum supplicio affecerimus, defensio mihi apud uos in promptu est, quòd mortem diriorem non potuerimus excogitare. Sin uerò, quomodocunq; supplicio affectum esse ægrefertis, periclitamini simul omnes, uos, qui de humanitate soletis admodum gloriari, acerbissimæ reos esse crudelitatis. Opus enim aut unius uiri, aut totius uestræ ciuitatis esse, necesse est. Hoc autē dignoscitur solo uestro erga me affectu. Nam si uir iustè perijt, nemoq; Atheniensium moribus & ingenio ad illum pertinet, cuius rei gratia nos reprehenditis? Sin uerò iniustè, uos sanè hinc confitemini, quòd nihil sitis Perilao meliores. At ego nondum concedo, supplicium iniustè irrogatum esse, priusquàm mihi ipsi uidear præ-

ter

ρὰ τὴν δίκην εἰργάσθαι· καί τοι παρὰ τοῦ τυράννου τὰ δίκαια οὐδεὶς ἐπιζητεῖ. τὸ γὰρ σῶζον αὐτὸν, ὡς ἔοικεν εἶναι, ἀλλὰ τοὐμὸν ἀσφαλὲς, καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς ὀχυρώτατον ὑπεξελθὼν τότ' ἂν δόξαιμι, ὅταν κατ' εὐθεῖαν μὴ τετιμωρῆσθαι δοκῶ. πέπεισθαι δὲ μήθ' ὑμῶν τῳ, μήτε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, τὴν λώβην ἄδικον φανεῖσθαι, ἣν τις ἑτέροις ἐτεκτήνατο, αὐτὸν ἐμφορήσασθαι τὸν μηχανησάμενον· τεκμαιρόμενος, ἔκ τε τῶν λοιπῶν ἁπάντων, οὐχ ἥκιστα μὲν τοι καὶ δι' ἐμαυτὸν, ὅτι μοι ταύτῃ μάλιστα προσήκειν τιμωρηθῆναι ἔδοξε. καί τοι γ' ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν ὄλεθρον εὗρε ἐπὶ τῶν ἐπιβουλευόντων ἐχθρότατον· ἀλλὰ τοὐμὸν ἀσφαλὲς, οἷς τοῦ φύσει δικαίου κρείττω ἀπεδέχθην, ἀφῆκα. ἅπαξ οὖν δὲ αὐτοῖς ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ δίκαιον ἐλογισάμην. καὶ μὴν καὶ τοῖς πικροτέροις ἐὰν πολλοὺς ὑπάρχειν, ᾔδειν ἐμοὶ συναγορεύσοντας, καὶ ἡμερώτερος φανεὶς τῆς δόξης, μᾶλλον ἐπιβουλευθήσεσθαι, καὶ ὅτι πάντως πάντα τινὰ προθυμούμενον εἰς ἐμὲ διὰ τῆς τούτου κολάσεως, καὶ ὡς βέλτιον ἴσως τῇ βίᾳ χρῆσθαι, διὰ τὴν ἀνάγκην τῶν ἐπιχειρούντων. ἀλλ' ὅμως ταῦτα εἰδὼς ἅπαντα, καὶ τῆς ὕβρεως εὐφημίας

ter ius patrasse, licet nemo iusta ab s tyranno re quirit. Quod enim ipsum seruat, hoc esse uidetur: sed sub meā securitatem, maximumq; principatus robur tunc fugere uidear, quum non recto modo supplicium irrogasse uidebor. Confido aūt neq; uestrûm cuiquā, neq; aliorum Græcorum, eam suggillationem iniustam uideri, quā quis alijs fabricauit: ut ipse nempe qui machinatus est, ea fruatur, argumento sumpto cùm ex reliquis uniuersis, tum præcipuè propter me ipsum, quòd mihi hac ratione maximè conuenire uisum sit illū supplicio afficere, licet pro me hanc perniciem inuenerit contra insidiatores dolorosißimam. Porrò meam securitatem, in quibus iustæ natura rei iudex sum constitutus, omisi: simpliciter autem, quod iustum esset per se, consideraui. Atqui & id, quòd amariores sinerem multas existere mortes, noueram mihi patrocinari: meq́; uisum mitiorem opinione, magis insidijs petitum iri: quodq́; per huius supplicium alios à promptitudine erga me ostendēda qualibet in re, faciam desistere: & quòd melius forsitan esset, uti uiolentia, propter necessitatē quam mihi aggredientes me imponunt. attamē quum hæc omnia scirem, bonaq́; in posterum fa

ma

μίας οὐδὲν δεόμενος, δεινὸν ἡγησάμην ἄνθρωπον ἀνθρώποις τοιούτου μόρου ἄρξαντα, εἶναι ἀτιμώρητον. διὰ τοῦτο αὐτὸς τοὺς ἄλλους μηδὲν ἀδικήσαντας αὐτὸν, ἀπήχθην τέχναις ἐγκαταπρῆσαι, ταύτας ἐνδίκως ὑφ' ὑμῶν τοῦ ἀξιωθῆναι τὴν χάριτος τοιαύτης, ἐνεφερόμην. τάχα τις ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀκούων τὸ παράλογον, ὡς εἰ δέοιτό τις αὐτοῖς ταῖς ὀλέθραις, οἷς ἐπενόησε καθ' ἑτέρων, περιπεσεῖν τὸν ἐξευρόντα, πολλαῖς πάνυ με ἐρινύσιν ὀφείλεσθαι νομίζει. μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἐξαρκέσειν ὅλαις τῇ αὐτοῦ μιᾷ ψυχῇ, καθ' ἑαυτοῦ δὲ τοὺς μόρους ὑπογράφειν, ἀλλ' εἰ χωρὶς δυσμενείας σκέπτεσθαι ἐθελήσετε, εὕροιτε ἂν οὔτε δρῶντας ἑκόντας ἡμᾶς, οὔτε εἰ πάσχομεν, δόξαν τῷ δαίμονι δικαίως ἀπολαύοντας. καὶ γὰρ ἐξουσίαν ἔχοντες ἀρχῆς διὰ τὴν τυραννίδα τὰ πρὸς ὠμότητα, ὅμως ἴσμεν ἔκτοπα ὄντα, καὶ μηδὲν τῶν πεπραγμένων ἑκουσίως ἀναλαβεῖν δυνάμενοι, τὸ μὲν ὅτι δεινὰ ταῦτ' ἐστὶν, ὁμολογοῦμεν. εἶτε μέν τοι μηδὲ δρᾶσαι αὐτὰ πικρᾶς ἀνάγκης ἐβιάσθημεν. καὶ οὐδεὶς ἕτερος ἦν ἂν, ὡς χρηστὸς ἐπαινούμενος, ἡμῶν παρόντων. τίς γὰρ ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἢ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τὸν ἐπιβουλεύοντα ἑαυτῷ ἐχθρόν,

οὐ δὴ

*ma nihil haberem opus, graue arbitratus sum, hominem, qui talis interitus autor hominibus fuisset, impunitum dimittere. Propterea quibus artibus alios, qui ipsum nihil læsissent, sategit exuri: ijsdē iure à nobis, quos tali dono dignatus est, inclusus est. Aliquis fortasse uestrûm (ô Athenienses) audiens hoc inopinatum ius, quod si oporteat ipsum ijsdem mortibus puniri, qui eas aduersum alios repperit, multis me prorsus Erinnybus deberi censet, imò ne sufficere quidem totis unā ipsius animā, cōtraq; * meipsum mortes præscribere. Cæterum si absq; inimicitijs rem considerare uolueritis, neq; nos sponte facere inuenietis: neq; si patimur id quod Deo uisum fuerit, iustè malo perfrui. Etenim licet habeamus potestatem, propter tyrannidem, crudelia faciundi: scimus tamen ea enormia esse. Quumq; nihil eorum quæ facta sunt, nobis reuocare queamus, confitemur sane, hæc atrocia esse. Vtinam uerò non ad ea facienda necessitate amara compulsi essemus: certè nullus alius commodi hominis laudem præ nobis præsentibus abstulisset. Quis enim uestrûm est (ô Athenienses) aut aliorum hominum, qui non insidiantem sibi inimicum, omni ultionis genere, na*

Arbitror legendum ἡμαυτοῦ, in Græco.

ctus

οὐ διὰ πάσης ἀμύνης παραγὼν ἐτιμωρήσατο. τοιοῦτον εὑρὼν Περίλαον ἐτιμωρησάμην, καὶ σύνοιδα μὲν ἐμαυτῷ, ἐνθύμια δρᾶν. παραμυθίαν δὲ ἔχω, τὸ μὴ μετὰ γνώμης ἐθελουσίου, ὃ τοῖς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρουμένοις οὐ πρόσεστιν. ἐγὼ μὲν, ὦ σοφώτατοι γνησίως Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν τούτῳ τὰ ὑμέτερα ἔθη ἐμιμησάμην. ἐκεῖνος δὲ, ἃ δέον ἔχειν ἡμᾶς τοὺς τυράννους, μετεδίωξε. καὶ δικαίως οὐχ οἷοι φύσει ἦμεν, ἀλλ' οἵους ἡμᾶς αὐτὸς ἔπλασεν, εἰς αὐτὸν ἐγενόμεθα. εὖ μέντοι καὶ νῦν ἴστε, ὅτι οὔτε ἐγὼ ἰδιωτεύων Περίλαος ἂν ἦν, οὔτε ἐκεῖνος μοναρχῶν Φάλαρις· ὑμῖν μέντοι οὐχ ὅτι ὄνειδος ἐὰν χαλεπήν τε περὶ τῆς τούτου κολάσεως, ἀλλ' ἐὰν καὶ μὴ κολάζητε τοὺς τοιούτους. κοινῇ μὲν γὰρ ἅπαντας ἀνθρώπους ἠδίκει, καθ' ὃ τοιοῦτον ἐπενόει μόρον· ἰδίᾳ δ' ὑμᾶς διαβάλλων εἰς ὠμότητα, καὶ τὸ τῆς πόλεως ἔμφυτον ἦθος λυμαινόμενος. ἅπαντας μὲν οὖν οἶμαι τὸν τρόπον τῆς τιμωρίας ἐπαινεῖν. ἄξιοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι πολῖται. εἰ δέ τις ἐστὶν, ᾧ ὁ μόρος οὐκ ἤρεσεν, ἰδέτω, ὡς οὐδὲ Περιλάῳ ἄριστα ἐπράξαμεν.

Λυσι-

ctus occasionem, supplicio affecit? Quum ergo huiusmodi Perilaum esse deprehendissem, supplicio affeci. Et ipse quidē mihi cōscius sum, quòd nefanda patrarim: habeo aūt hanc consolationē, quòd ea nō cōsilio patrarim uolūtario, quam supplicio à me affecti nō habent. Equidē (ô sapientißimi terrigenæ Athenienses) etiā uestras in hoc imitatus sum consuetudines: ille uerò ea quæ nos tyrannos habere conuenit, insecutus est, ac iustè, non quales natura sumus, sed quales ipse nos finxit, aduersus illum nos geßimus. Quin bene & nunc scitis, quòd neq; ego si priuatus essem, Perilaus essem: neq; ille, si esset monarcha, Phalaris esset. Vobis sanè feret opprobrium, non solum si ob illius pœnam indignemini, uerumetiam si tales ipsi non puniatis. Communiter enim omnis homines affecit iniuria, quòd tales excogitarit mortes: priuatim autem uos, quòd crudelitatis uobis asperſit maculam, insitamq; ciuitatis indolem sugillauit. Omnes proinde supplicij modum collaudare puto. Digni enim tales sunt ciues. Si quis uerò est, cui hæc mors non placet, is sciat nos ne Perilao quidem * placentia fecisse. Valete.

*Placentia] ἀρεστὰ enim legendum, non ἄρεστα.

Λυσικλεῖ. ρϟγ

Ου θαυμάζω τὴν αἰτίαν δι' ἣν οὐδὲν ἔχεις ἐμφερὲς, οὔτε τῷ πατρί σου, οὔτε τῷ υἱῷ σου, Λυσίκλεις. οὔτε γὰρ εἶ Λυσικράτους υἱὸς, οὔτε Νεοπτολέμου πατήρ. ταῦτα δέ φασι τὴν μητέρα σου, καὶ τὴν γυναῖκα, πρὸς πολλοὺς Σικελιωτῶν διαβεβαιοῦσθαι, καὶ διὰ τοῦτο τῶν μεγάλων τυγχάνειν ἐπαίνων. εἰ γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν θαυμαζομένων ἐστὶ, τὸ πρὸς παῖδας μὲν, μάλιστα δὲ πρὸς εἰδότας ἀψευδεῖν.

Πολυδεύκῃ. ρϟδ

Τοὺς ἐμοὶ περὶ τῆς ἐπὶ δίκην ἀναιρουμένων πολεμεῖν παρασκευαζομένους Πολύδευκες, ἀκούσαντας καὶ σαφῶς εἰδότας περὶ ὅτου τοῦτο ποιήσουσι, τιμωροὺς ὁμολογεῖν δέοντα. σὺ μέν τοι κατηγορῶν ἐν Συρακουσίοις ἐμοῦ, τὸ μὲν τιμωρὸς ὡς δεινὸς λέγεις· τὰς δ' αἰτίας, ἃς μάλιστα ἔδει, ἐφ' οἷς ταῦτα ἔπαθον ὡς ἀνήκεστοι, οὐδέποτε ἠξίωσας προσθεῖναι. ἐχρῆν γοῦν, ὦ δημαγωγὲ Πολύδευκες, λέγειν μὲν τὸν θάνατον· ὑποδείκνυσθαι δὲ τὴν πρόφασιν, ἵνα καὶ παρὰ τὴν αἰτίαν μᾶλλον ἐπαίρῃς τὰ πάθη, καθ' ὧν αἱ πολιτεύῃ. εἰ δὲ αἰσχύνεσθε γυμνῶσαι τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς κατη-

Lysicli. 123

NOn admiror, cur nihil simile habeas neq; patri tuo, neq; filio, Lysicles. Non enim es Lysicratis filius, neq; Neoptolemi pater. Hoc autem aiunt, matrem tuam & uxorē, apud multos Siculos affirmasse, ac propterea magnam consequi laudem. Vnum enim & hoc est, quod quispiam posit admirari, quòd apud omnes quidem, præcipuè autem apud scientes, nihil mentiantur. Vale.

Familię dedecus ei obijcit.

Polluci. 124

QVi mihi bellum, pro ijs qui iure occisi sunt, inferre parant, (Pollux) quum & audierint, liquidoq; sciant, qua pro re hoc sint facturi, eos uindices esse, oportet confiteri. Tu uerò accusans me inter Syracusanos, hoc quidem, quòd atrox sim uindex, dicis: causas autem, quas maximè oportebat, cur ut incurabiles ea sint passi, nunquam dignatus es apponere. Conueniebat enim (ô concionator Pollux) mortem quidem dicere, ostendere autem principalem causam: ut & circa causam magis affectus moueres, contra quos rempublicam geris. Si uerò uos pudet aperire causas, propter quas

Nō esse uindicandum, nisi cognita causa.

κατηγορεῖτο, τίνι δικαίῳ πολεμήσετε ἐπ' αὐτοῖς, μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα.

Λακρίτῳ. ρκε

ΩΣ μὲν οὐκ ἔχων εἰς κινδύνους καθίστασθαι τῆς τοιαύτης ἐλπίδος, τοὺς οὕτω δεδιότας, οὐδὲ ἐβουλόμην ἂν θερμοτέρων ἀποτελεσμάτων λαβεῖν ὑπὲρ σοὶ πεῖραν. ἐπειδὴ τὸν ἡμέτερον φόβον, ἡ σὴ νενίκηκε ῥώμη. ἀγαθῷ μὲν οὖν δαίμονι τοιούτῳ κέχρησαι, ὅτι καὶ τἄλλα σοι κατὰ νοῦν γενήσεται. τεθαῤῥήκαμεν δὲ οὐδέν τι μᾶλλον ἀπηλλαγμένοι σου, ἀλλὰ καὶ ἐπεπάθημεν ταῖς φροντίσι καὶ μέχρις ἂν ἥκῃς ἡμῖν σῶος, πρὸς τὰς ἀπὸ σοῦ πεύσεις ἀνακρεμάμεθα. ἅπερ οὖν σοι ἀποστέλλοντες παρῃνέσαμεν, ταῦτα ἂν ἀξιώσαιμεν ἀπηρκότα, πρὸ τῆς χρείας, ζητεῖν ἡμῖν περιποιεῖσθαι λάκειτον, ὃν ἀντὶ πολλῶν τόπων καὶ πόλεων καὶ τυραννίδων, καὶ αὐτοῦ γε νὴ τοὺς θεοὺς τῆς τύχης, ἑαυτοῖς εἶναι νενομίκαμεν.

Τῷ αὐτῷ. ρκϛ

ΚΑὶ τῶν σῶν ὑποσχέσεων μέμνησο λάκειτε, καὶ τοῦ Φαλάριδος ἐρημίας φρόντιζε. ἐν ὅσῃ γὰρ ἀπορίᾳ λέλειμμαι φίλων, οὐκ ἀγνοεῖς. ἐπιστέλλω δὲ περιφόβως οὕτως ἔχων,

quisq; accusabatur, quo iure bellum ob illas aduersum me gesturi sitis, haud (ita me dij ament) scio. Vale.

Lacrito. 125

Quòd quidem non conueniebat in pericula conijcere ob eiusmodi spem, eos qui sic timent, noueram: neq; uellem sanè calidiorum euentuum in te sumpsisse experimentum, postquam nostrum timorem tua superauit fortitudo. Bono proinde augurio tali usus es, etiam alia tibi iuxta animi sententiam processura. Nihilo autem meliorem sumpsimus animum, te liberato: sed nobis etiã curæ adauctæ sunt de te: & donec nobis saluus redieris, ad nuncios tuos suspensi sumus. Quorũ igitur & hinc te mittentes admonuimus, ea uellemus ita cessisse, ut nempe ante castellum studeres nobis asserere ac conseruare Lacritum, quem multorum locorum ciuitatumq; ac tyramidum, ipsiusq; nostræ (ita me dij ament) animæ loco nobis esse censemus. Vale.

Monet, ne temerè se objiciat periculis.

Eidem. 126

Et tuarum memento promissionum, Lacrite, Phalaridisq; tibi solitudo sit curæ. In quanta enim amicorum relinquar penuria,

Eiusdem argumenti.

οὔτε τὴν τῶν πολλῶν ἰσχὺν πεφρικὼς, ἔγωγε (πολὺ γὰρ ἡμῶν εἰσὶ καταδεέστεροι) οὔτε τὴν τῶν συμμάχων ἀσθένειαν (τῷ παντὶ γὰρ μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἔρρωμαι) ἀλλὰ τὴν σὴν περὶ τὰς μάχας προθυμίαν, μὴ μᾶλλον ἤδη σπουδῇ μεταποιήσῃ. ἀγαθὸς φανῆναι, τὰ πολέμια, ἀχθόμενος, εἰ μὴ πᾶσι τοῖς ἔργοις ἐν χρόνῳ πειρασομένοις παρέσῃ· μέμνησο δὲ, ὅτι παρακαταθήκην σε αὐτὸν ἐδώκαμεν ἐξιόντι, ἣν ὑπέσχου σῶαν ἡμῖν ἀποδώσειν· καὶ νῦν τοῦθ' ἱκετεύομεν, οὐχ ἵνα τῆς σαυτοῦ φύσεως ἀνάξιόν τι φρονήσῃς (τοῦτο μὲν γὰρ ἀδύνατον) ἀλλ' ἵνα εἰς πολλοὺς ἀγῶνας ἑτέρους ἔχῃς ἐπιδεῖξαι σαυτὸν μαχητὴν φιλόμοχθον. ταχὺ δὲ καὶ αὐτὸς σαυτοῦ γένῃ μαλακώτερος ἐν ἄλλοις ἡμῖν σεαυτὸν ἐκπεπληρωμένον ἀποδώσεις.

Ἐπιστράτῳ. ρκζ

Μὴ βιάζου με νικῆσαι, δίκας παρὰ σοῦ λαβεῖν, τρὶς ἤδη πεπεικότα· μηδὲ ἐμπαραβάλλου τῇ σαυτοῦ ψυχῇ, ὡς ἀλλότριον Φαλάριδος ἔλεον, εἰ καὶ πάνυ τοῦ προσέβεσθαι παραιτησάμενοι, τῇ τῆς τυραννίδος χρησόμεθα ὀργῇ.

Ἀει-

non ignoras. Scribo autem tibi ita timidè affectus, non sanè quod multitudinis uires exhorream ego, (multo enim nobis sunt inferiores) neq; sociorum infirmitatem, (plus enim in omni re ualeo, quàm aduersarij) sed tuā in prælijs promptitudinem, ne magis iam diligenter studeas uir fortis in rebus bellicis uideri: ægrè ferens, si non omnibus operibus uno tempore faciendis adesse queas. Memento autē, quòd proficiscenti tibi depositum temetipsum dederimus, quod saluum te nobis promisisti redditurū: & nunc quoq; id supplicamus, non, ut indignum aliquid tuo sentias ingenio, (hoc enim fieri nequit) sed ut temetipsum poßis ad alia multa certamina pugnatorem strenuū ac laboriosum exhibere. In præsentia uerò, etiamsi teipso fueris mollior, in alijs teipsum nobis robore plenum restitues. Vale.

Epistrato. 127

NE contendas me uincere, ut pœnas abs te sumam, qui iam ter prætermiserim: neq; pericliteris anima tua in aliena Phalaridis misericordia. Et si ualde hoc reuereri recusauerimus, tyranni utemur ira. Vale.* Monet, ne patientiam ipsius sp[er]nendo in iram uertat

Ἀεροπίτῃ. ρμη

Μὴ λογίζου τὸ ἀειμὸν τὸ εἰς τὸν ταῦρον αἰκιζομένων. πλείους γάρ εἰσιν, ἐὰν τὰς πράξεις αὐτὸς ἐξετάσῃς, ἢ τὰ ὀνόματα. ἀλλ᾽ ὅμως καὶ πιστοί τινες ὑφ᾽ ἡμῖν ἐγένοντο. οἱ δὲ οὐκ ἠξιοῦμεν, οὕτω νεώτερον ὄντα, πρεσβυτέρας ἐπαναιρεῖσθαι φροντίδας. δυσμενεῖς δὲ δείκνυμεν, τοὺς ἡμῖν ἀντιπράξαντας. ἐπεὶ δὲ ὀρέγῃ μεταβολὴν τοῦ βίου ἰδεῖν, παύσασθαι μὲν ἔτι τῶν αὐτῶν μὰ τοὺς θεοὺς, οὐχ ὡς δεδιὼς ὑπὸ σοῦ κακόν τι παθεῖν· οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονηθήσεται Φάλαρις· ἀλλ᾽ ἵνα μὴ καὶ σὺ συναριθμῇ τοῖς εἰς τὸν ταῦρον γενηθεῖσι τὴν γνώμην, καὶ διαβολῆς ἀδίκου μέρος εἰς ὠμότητα, τιμωρηθεὶς ὑπ᾽ ἐμοῦ. ἐὰν δὲ μὴ πείθῃ, τάχα σὺ σφόδρα προσδέχου, καὶ τῆς ταύτης ἡμῖν τῆς παραινέσεως ἐκτίσαι δίκας.

Τιμολάῳ. ρμθ

Τὸ μηδὲν ἁμαρτάνειν, εἰκότως ἴσως καὶ δικαίως θεοῦ νομίζεται· τὸ δ᾽ ἁμαρτάνοντα, τούτῳ αὐτῷ πρὸς τὸ μέλλον σωφρονίζεσθαι, ἀνθρώπου. τὸ μέν τοι μηδὲ παίζοντα καὶ ἀτυχοῦντα πεφυλάχθαι, οὐκ οἶδα ἄλλους τινὸς ὑπολειφθῆναι δυναμένους, ἢ κακοῦ. αἰσχρὸν δὲ (ἔτι γὰρ ἔγγιον προσε-

λθουσό-

Ariphœti. 128

NE supputes numerum eorum qui in tauro consumpti sunt. Plures enim sunt, si actio-
es eorum expendas, quàm nomina. Veruntamen & cum tales essent, in nostram uenerunt
otestatem. Te autem nollemus ita iuuenem, se-
iores exercere curas. Miseros enim esse osten-
imus, qui nobis repugnant. Quoniam autem
itæ mutationẽ cupis cernere, admoneo te qui-
em adhuc, ut desinas, non (ita me dij ament)
uasi metuam ne quid mihi facias mali, (non e-
im muliebri manu occidetur Phalaris) sed
e tu quoq; cum illis numerere, qui in taurum
oniecti sunt: parsq; fias iniquæ de crudelitate
alumniæ, supplicio à me affectus. Si uerò non
cquieueris, citò tu admodum expectes, te no-
is & huius admonitionis daturum pœnas.
Vale.

Minatur ei suppliciũ, ni cesset lacessere.

Timolao. 129

NIhil peccare, meritò forsan ac iustè Dei esse censetur: in posterum autem corrigi eo
ɔso quod quis peccauit, hominis. Porrò se non
ustodire post lapsum atq; infortunium, haud
cio cuius esse alterius possit existimari, quàm
nali. Turpe est igitur (adhuc enim propius ac-

Cauendum esse ab eo, in quo semel offensum est.

λευσόμεθα) ἑτέροις παράδειγμα τῆς ἀβουλίας γενόμενον, αὐτὸ ἑαυτῷ μηδ' ἐκ τῆς οἰκείας συμφορᾶς χρήσιμον γενέσθαι.

Φαιδίμῳ. ρλ.

ΠΕπείσμεθα δὲ τρίτον ἤδη, μηδὲν ἀδικεῖσθαι ὑπὸ σοῦ. καί τοι χαλεπώτερον ταῖς αἰτίαις, ἐφ' ἑκάστῃ κατηγορίᾳ περιεχημένως, ἀλλ' οἷον ἐβουλόμεθά σε, καὶ δίκαιον ἦν περὶ ἡμᾶς εἶναι, τοιοῦτον εὕρημεν γεγονέναι. τῶν δὲ τῶν κατηγορούντων λόγους ψευδεῖς ἐνομίσαμεν, πρὸ ὅσον ἐδεήσαμεν ἐλέγξαι περὶ σοῦ τὴν ἀλήθειαν. εὖ μέν τοι ἴσθι, ὅτι καὶ δὲ μηδὲν ἀδικεῖν, ἐν αἰτίᾳ πολλάκις ἐνεχθεὶν, ἀσφαλὲς αὐτοῦ τοῦ δαίμονος ἔδειξαν, οἱ περὶ αὐτῶν δεδιότες κεκολάσθαι. φρόντιζε οὖν, ὅπως μήτε τὸν τρόπον ἡμῖν τὸν σεαυτοῦ ἐχθρὸν πρέξῃ, μήτε τὴν τύχην. χαλεπὸν δέ σοι δοξάτω, μὴ τοῦτο μόνον, εἰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ, καὶ ἐφ' ἑκάστῃ γε ἀδικίᾳ εὖ παθὼν, οὐ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς οὖσι δικαίοις ἀμύνῃ. ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω πονηρίας χρηστότητα ἐνέγκασθαι δευτερεῖα, ἀλλὰ μηδὲ σὺ σαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένον, ἀνεπιεικέστερος ὀφθῇς.

Φιλο-

cedemus) ut is qui alijs temeritatis exemplum factus est, non sibi ipsi, ne propria quidem calamitate doctus, utilis fiat. Vale.

Phædimo. 130

Tertium iã persuasi sumus, nulla nos abs te affectos iniuria, tametsi atrocius in unaquaq; accusatione criminibus circumuallabaris. Sed qualem te uolebamus, iustumq; erat, erga nos esse, talem fuisse putauimus: accusatorum autem sermones censuimus falsos, quatenus ueriti sumus de te examinare ueritatẽ. Bene autem scias, quòd etiam innocentiã frequenter in iudicium uocatam, tutelã ipsius fortunæ existimarunt, qui illi metuebant, punitam esse. Curato igitur, ut neque tuos mores nobis inimicos exhibeas, neq; fortunam. Durum autẽ tibi uideatur, non hoc solum, quòd frequenter à me ac in unaquaq; iniuria, beneficijs affectus, non paria nobis iusta facta rependas (nam ego non sinam, ut prauitas præ bonitate primas auferat) sed etiam, si tu temetipso erga me, qui te beneficijs afficere decreuerim, inhumanior conspiciaris.

Monet aliquoties apud se accusatũ, ne crimina uera fuisse facto ostendat.

Vale.

Philo-

Φιλοδήμῳ. ρλα

ἘΝ μεγάλῃ μοι δοκεῖς εὐηθείᾳ καθεστάναι Φιλόδημε, εἰ τοσαύτας εὐχὰς οἴει, καὶ σπουδὰς ἡμῖν ὑπὲρ σοῦ, ὡς οἴκαδε ἀπονοστήσῃς, γενέσθαι, περὶ τῶν πέντε ταλάντων, ὅπως ταῦθ' ἡμῖν σωθείη, ἃ μὴ τοῦ μηδὲν ἐλπίζειν τῶν σοῦ χρηστὸν ἀπεδώκαμεν, ἀλλ' οὐκ αὐτοῦ σοῦ τοῦ ἑταιρείου. ὄμνυμι δὲ μὰ τοὺς θεούς, οὐδενὸς πλήθους ἐστὶν ἀντάξιον. εἰ δὲ πάντως θέλεις τὰ παρὰ σαυτοῦ δοκεῖν ἐκπεποιηκέναι τὴν παῖδα, ἔστι μὲν οὐδὲν ἧττον καὶ ταῦτα ἐκ τῶν σῶν· εἰ δὲ οὐ δοκεῖς, προσθεὶς ἐκείνοις τοῖς πέντε ταλάντοις, τὰ παρὰ σαυτοῦ τοσαῦτα, τὴν προῖκα δέκα ταλάντων ἀνάγραψον. ἵν' εἰ βούλει τῆς προικός, ὃ μέν τι τοῦ Φαλάριδος εἴη χάριτος· ὃ δὲ τοῦ Φιλοδήμου περιουσίας. μαρτυροῦσι δ' ἡμῖν πρὸς σὲ πολλὰ καὶ μεγάλα Θεανώ, χαρᾶς ἡμᾶς ἀναπιμπλᾶσιν. ἃ γὰρ ἔτι παῖς οὖσα ἔπραξε, μήτηρ γενομένη μαρτυρεῖ.

Ἀγησιλάῳ. ρλβ

Ἡ Τελεσίππη, χαλεπῶς ἔοικέ σου φέρειν τὴν ἐν Συρακούσαις μονήν. εἰς τοσοῦτον δὲ πάσχουσα, φιλάνδρου καὶ σώφρονος ἔργον γυναικός, ἐμαρτύρατο ἡμᾶς, ὡς κατὰ σοῦ τὴν ἀρχὴν πικρὰν ἔχοντας, οὐκ ἀνέξε-

Philodemo. 131

IN *magna mihi uideris stulticia uersari, Phi lodeme, si tot preces uotaq́; pro te nos fecis se putas, ut domum redeas, ob quinq; talenta, ut ea nobis salua sint, quæ tibi, nihil de te boni sperantes, dedimus, & non ob tuam sodalitatem. Hanc autem (ita me dij ament) cum nulla pecuniarum multitudine commutatã uelim. Quod si omnino uis uideri, dotem te filiæ abs te dedisse, sunt quidẽ nihilominus & hæc ex tuis: sin uerò nõ uis id uideri, appone illis quinque talentis totidem de tuo, perscribeq́; dotem decem talentorum, uti (si uis) dotis una pars sit Phalaridis beneficij, altera Philodemi opulentiæ. Quòd autẽ Theano nobis apud te multorum magnorumq́; beneficiorum dat testimonium, magno nos implet gaudio. Quæ enim, quum adhuc puella esset, accepit: de ijs iam mater facta, dat testimonium. Vale.* De dote filiæ eius collata.

Agesilao. 132

TElesippe *tua grauiter ac molestè ferre ui detur moram Syracusis tuam. Quum autem hactenus tulerit, modestæ uiriq; amantis uxoris fungẽs officio, testificata est apud nos, tanquam amarum in te habentes imperiũ, non* Redire domũ iubet, ab uxore desideratũ.

se

αἰέξεσθαι φάσκουσα εἰς πλέω σε ἀπόντα, ἀλλ' ἐπιβοήσασα μὲν ἡ τὸν ἑαυτῆς πατέρα γινώσκεις ἴσως ὃ βούλεται πράττειν· ἀλλ' εὖ ἴσθι, καὶ ποιήσειεν ἄν. οὐ γοῦν οἷά τέ ἐστι δύνασθαι περιορᾶν ὡς ἀλλότριον ἑαυτῆς ἄνδρα νενομισμένον. κἀκείνη μὲν ἐμὲ ἠξίου δύνασθαι ἐπανήκειν σε ἀναγκάζειν, ἐγὼ δὲ ἐκείνην. οὐ γοῦν οὕτως οἴομαί σε Φάλαριν φοβεῖσθαι, ὡς τελεσίππην φοβεῖσθαι. ἐπάνηκε οὖν, καὶ τοῖς προσοῦσιν ἀπόδιδου σαυτὸν, εἴθ' ἡμᾶς αἰσχύνῃ μᾶλλον, εἴτ' ἐκείνην, ἀξίαν οὖσαν νὴ τοὺς θεοὺς ἀγαπᾶσθαι πλέον.

Πολυμνήστορι. ρλγ

Πολλά σοι καὶ μεγάλα πρὸς ἡμᾶς ἐμαρτύρει Λάκριτος, καὶ περὶ τἄλλα μὲν ἅπαντα, μάλιστα δὲ περὶ τῆς συμμαχίας τῶν πελτοφόρων. τῇ γοῦν σῇ σπουδῇ, καὶ τῇ τῶν ἀγωνισαμένων ἀνδρῶν, τὸ χωρίον ἁλῶναι ἀποφαίνει, καὶ τοὺς ἰδίους ἵππους, ὅς ἔοικέ σοι παραχωρῶν ἀνακεῖσθαι. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν ἐλάμβανον τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς πάσας, ἐδεδοίκειν ἂν καὶ οὕτω μὰ τοὺς θεοὺς, μὴ ἡττῶμαι τῆς φιλοφροσύνης τῆς παρὰ σοῦ. νῦν δέ σου καὶ τὰς χάριτας οὐ καθ' ὃ πέμπονται ἀποδεχομένου, νικᾶσθαι ὁ τύραννος ὁμολογῶ, ἰδιώτου σός. εἰ μέν τοι

τὸ

se toleraturum dicens diutius absentiam tuam, sed suum ipsius inclamaturam patrẽ. Nosti fortaßis, quid uelit agere. Quin scias, id eam etiam facturam. Non enim despicere tanquam alienum potest, qui ipsius legitimus sit maritus. Et illa quidẽ putauit te à me posse cogi, ut redeas: ego autem te ab illa. Non enim te sic puto metuere Phalarin, ut metuere Telesippen. Redi igitur, teq; desiderantibus redde, siue magis reuereris nos, siue illam, quæ digna est (ita me dij ament) ut plus abs te diligatur. Vale.

Polymnestori. 133

DE multis magnisq; facinoribus tibi apud me testimonium perhibuit Lacritus, cùm de alijs omnibus, tum præcipuè de scutiferorum auxilio. Nam tua pugnantiumq; uirorum diligentia castellũ captũ esse demonstrat, propriosq; equos (ut par erat) tibi se discedentẽ dono dedisse. Ego uerò si quidem accepisses omnia à me missa dona, sic tamẽ (ita me dij amẽt) metuissem, ne abs tua uincerer beneuolentia. Nunc autem, quum munera non qua mittuntur uoluntate acceperis, confiteor me tyrannum, ab uno priuato homine uictum esse. Porrò si in

Munera gratitudinis ergò missa eum non accepisse queritur.

τὸ πρότερον μὴ δέξῃ τὰ τρίτα τῆς λείας, διανεῖμαι τοῖς στρατιώταις, ἃ παρὰ λακείτου διδόντος παραυτίκα, οὐχ οἷός τε ἐστὶν λαβεῖν, εὖ ἴσθι ὀκνηροτέρους ἡμᾶς γενέσθαι οὐκ εὐπορεῖν. τοῦτο μὲν γὰρ οὐκ ἦν ἡμῖν ἐπὶ σοῦ, ἀλλ᾽ εὖ πράξειν ὑπὸ σοῦ πρὸς τὸ ἐπιὸν ἀναγκάσεις.

Τῷ αὐτῷ. ρλδ

Ἔδεισας ἡμῶν τὰς ἀπειλάς, τοῦ μηδὲ αὖθις δεήσεσθαι, πρότι καὶ τὴν λείαν διένειμας ὡς ἠξιοῦμεν, ἀφειδῶς τοῖς πονήσασι τῶν κινδύνων τὰ ἔπαθλα, καὶ καλῶς. ηὔφρανάς τε γάρ, καὶ ἐπέρρωσας, μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖσθαι παρὰ σοῦ, καὶ τοὺς ἄνδρας, ὁπότε δέοι ἀγωνίζεσθαι, προθυμοτέρους ἐποίησας. τίς γὰρ ἂν ἔλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς; οὐδείς, ὅστις ἂν ἀποσταίη τοὺς καμάτους. ἄλλοις μὲν οὖν καὶ ταῦτα ἐκομίζου. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λαμβάνων, εἰς δὲ ἐπιτηδείους ἡμῖν κατασκευάζει τοὺς στρατιώτας, ἐὰν εἰς τὰ μέλλοντα δεηθῶμεν, καὶ ταῦτα λαμβάνειν ἔοικας.

Τεύκρῳ. ρλε

Τοὺς μὲν γάμους ἦρχθαι τῆς Φιλοδήμου θυγατρός, θᾶττον ἢ σὺ νῦν ἡμῖν ἐπιστείλας ἔτυχες, ἠκούσαμεν. φθάνει γὰρ ἡ φήμη,

καὶ τοὺς

*præsentia non acceperis tertiã prædæ partem ad distribuendum militibus, quam Lacrito etiã confestim dante noluisti accipere: tu nos (crede mihi) non quidem ad * benefaciendum (hoc enim habebamus per te) sed ad accipienda abs te beneficia in posterum coges fieri cunctantiores. Vale.*

* benefaciendum.) Puto legendũ ἀντιποιεῖν, nõ ἀντιπερεῖν, ut respondeat τῷ ἀντιπάσχειν.

Eidem. 134

TImuisti nostras minas, ut ijs iterum non sit opus, eo quòd & prædam distribueris, ut uolebamus, redditis periculorum præmijs, ijs, qui laborarunt, & hoc pulchrè. Lætos enim nos reddidisti ac confortasti, ne quid abs te petere cunctemur: uirosq;, si quando certandum erit, reddidisti prõptiores. Quis enim amplectatur recipiatq́; præmium absq; laboribus? Nemo, qui labores sustinere audeat. Alijs igitur & hæc reportasti. Quin etiam accipiens, ad hoc ut milites nobis reddas promptos ac fauentes, si posthac eorum indiguerimus opera, etiam hæc accepisse uideris. Vale.

Laudat eũ quòd acceperit munera.

Teucro. 135

NVptias Philodemi filiæ incœptas esse citius, quàm tu nobis modò per epistolã significasti, audiuimus. Præuenit enim fama, e-

Mãdata de nuptijs Philodemi filiæ.

καὶ σοὶ πάνυ πολλὴ σπουδὴ περὶ τὰς μειώσεις κεχρημένους, ἐπεὶ ταχεῖα τῶν γιγνομένων καὶ διὰ μακροῦ τὸ παραχθὲν κομίζει, ἄγγελος ἡ θεός. καὶ ἡμεῖς τάχα ἂν εἰκότως ἐμεμψάμεθα αὐτὴν, τοιοῖσδε παραδίδοσθαι· καὶ διὰ τἆλλα μὲν ἀδίκως εἰς τοσαύτην ὠμότητα διαβαλλόμενοι, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ διὰ ταύτην κατεγνωσμένοι. φέρει γὰρ ἡμᾶς, κακοὺς πανταχόθεν περιβοῶσα τοῖς ἀκουομένοις· καὶ διὰ ταύτην, οὐδ᾽ ἰδόντων ἐμὲ τῶν νῦν ὄντων τινὲς, οὔτε παραβαλόντων, ὥς ἐπ᾽ ἀνθρώπων γεγονότα ὀλέθρῳ προβέβληνται. ταῦτα μὲν οὖν ἐμὰ ταλαιπωρήματα, καὶ οὐδενὸς ἑτέρου. τὴν δὲ οἰκίαν εἰς ἣν ἐτελέσθησαν αἱ πρῶται σύνοδοι, Λεοντῖνοί τε, καὶ Θεανοὶ, κρατεῖν αὐτοὺς ὡς ἔχουσιν ἐπιτρέπετε, μηδὲ ἀνίστα τὸν ὑμέναιον ἀπὸ τῆς ἑστίας, ἔνθα ἤδη ἄξιον τὸ δώρημα τοῖς νομιζομένοις, ἀπὸ ὑποδοχῆς νενομίκαμεν. φίλταται δὲ τὰ χωρία τοῖς νυμφαγωγηθεῖσιν, ἔνθα ἂν τὰ πρῶτα θύματα ἀπόθωνται παρθενίας. φθόνου δὲ Συρακουσίους μᾶλλον ἄξιος Φιλόδημος, ἢ ἐλέου κριθήτω. καὶ μηδεὶς εὐτυχὴς οὕτως ἐν εὐδαιμονίας μοίρᾳ, ὡς ἐκεῖνος ἐν κακοπραγίᾳ τύχης, τοῖς φθονοῦσι νομισθήτω. Φάλαριν δὲ μισείτωσαν ἅπαντες (οὐ γὰρ παρὰ τοῦτο μοι μῖσος ἀζήμιον) εὐχέσθωσαν δὲ καλῶς

tiam eos qui magna ualde celeritate in rebus iudicandis utuntur: quia eorũ quæ facta sunt uelox nuncia, dea est, etiamsi per longa interualla portet. Et nos meritò forsan reprehendimus eã, quòd tales nos in uulgus tradiderit, & propter alia quidem tantæ nos iniquè accusarit crudelitatis, præcipuè autem quòd propter hanc damnati simus. Fert enim nos, undiq; circumsonãs apud audituros, q̃ mali simus. Atq; per hãc, nunc uiuentiũ quidã, qui me neq; uiderunt, neq; sunt experti, execrantur me, uelut ad hominũ perniciẽ natũ. Hæc quidẽ meæ sunt miseriæ, nullius q; alterius. Porrò domũ, in qua primi celebrati sunt cõgressus à Leonte ac Theano, possidere eos, uti possidẽt, permitte: neq; Hymenæũ suscita à foco, ubi cõsedit. Dignũ hoc donũ fore censuimus, quod accepturi amplectantur. Charissima enim matrimonio iunctis ea loca sunt, ubi uirginitatis primùm deponũt iura. Philodemus aũt inuidia potius dignus, quàm misericordia iudicetur à Syracusanis, nemoq; fortunatus ita in felicitatis statu, ut ille in fortunæ felicitate censeatur ab inuidẽtibus. Porrò Phalarin odio prosequantur omnes, (non enim odium nihil adferens damni deprecor) optẽt autẽ pulchrè

κατὰ σφᾶς, καὶ μή τισι προσποιῶνται, διό-
τι καὶ αὐτοὶ λαβέσθαι φίλον.

Τιμάνδρῳ. ρλϛ

Τὰ πολιτεύματά σου τὰ ἐν Καμαρίνῃ, Τίμανδρε, καὶ ὁ πολὺς οἰκτισμὸς, ὑπὸ τοῖς ὑφ' ἡμῶν ἀπολουμένοις, ἐπέρρωσε, μὰ τὴν δία, οὐδὲ βουλομένους, τὸν περὶ Κλεόμβροτον ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ. ἐδεδοίκειν γοῦν ἄδειαν αὐτοῖς ἐπικεχορηγήσας, παῦσαί σε κατ' ἐμοῦ τὴν πόλιν ἀνιστάντα. ἡδέως γὰρ ἐμαυτὸν πολίτευμα παρέχω τῷ δήμῳ, ἕως οὐκ αἰσχύνονται Καμαριναῖοι τῶν σῶν ἀνεχόμενοι λόγων, εἰς τὰ πολιτεύματα, οὐχ ὅπως ἐπὶ Φάλα-ειν ἀμήχανα, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ οἰκέτην Φαλάρειδος ἂν θέλω. καὶ χαλεπὸν μὲν εἰ καὶ πάνυ συνέφερεν αὐτοῖς πολεμεῖν Ἀκραγαντίνοις, τὸ πεισθέντας ἅψασθαι τῶν ὅπλων. νῦν δὲ ὁ πόλεμος αὐτοῖς, διὰ παντὶ βαρύτερος τοῦ συμβούλου, μᾶλλον δ' ὁ δημηγόρος οὐδὲ μικρὰ ῥοπὴ τῆς τούτου ταλαιπωρίας, ἐγείρειν μέν τοι τὰ πλήθη, λέγοντα τὰς αἰτίας ἥρμοζεν, ἵν' ἡ πεισθεῖσα πόλις ὑπὸ σοῦ στρατεύεσθαι, πολεμικοῦ σφόδρα ἀνδρὸς ἀναγράφηται, ὑπὲρ οἷα πεπραχότων τιμωρὸς ἀνίσταται. ἀλλ' οὐκ ἐθέλετε. καθ' ἕνα τε

ὑμῶν

apud se, tametsi apud quosdam nō dissimulent, tales etiam ut ipsi nanciscantur amicos. Vale.

Timandro. 136

TVæ reipublicæ administrationes Camarinæ, Timander, multaq; deploratio propter eos qui à nobis perditi sunt, corroborauit nos (ita me dij ament) etiam nolentes, ut Cleombrotum includeremus tauro. Metuebam enim, data illi uenia, ne tu cessares ciuitatem aduersum me excitare. Libenter enim me ipsum præbeo populo, ut publicè de me agat, quādiu nō erubescunt Camarinenses tuos perferre sermones: cuius acta non solum Phalaridi nocere scio non posse, sed etiam ne sermo quidē Phalaridis. Et difficile quidē, etiamsi ualde illis conduxisset bellū gerere aduersus Agrigentinos, persuaderi illis, ut rem aggrediantur: nunc autē bellum illis omni in re grauius est, quàm consiliarius, magis autem orator: neq; paruum est momentum ærumnarium huius. Excitare quidem multitudinem causis adductis te congruebat, ut persuasa abs te ciuitas, delectus agere militum, † bellicoso admodum uiro, publicè in acta referatur pro qualium facinorum autoribus, ultrix exurgat. Sed non uultis. Nam cum

Obiurgat oratorem, qui temerè suis belli suscipiēdi autor sit.

† bellicoso.) Ironia est.

ὑμῶν ὀνομαζόντων πολλὰς αἰτίας, ἀπηρτημένας ἔξω δείκνυτε· ἀλλὰ μὴν εἴ τις ἀφεὶς τὸν ἐν τέλει, διὰ τὸ μὴ δοκεῖν ὅσιον, αὐτόν σε σκέπτοιτο, τοῦ πάντων χαλεπωτέρου τυχεῖν ὀλέθρου, νομίσειεν ἄξιον εἶναι, ὃς ἀποδόμενος τὴν οἰκίαν, καὶ τὰ χωρία, καὶ εἴ τι σοι πατρῷον ἦν ἀνδράποδον, στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, καὶ καμαριναίους νεώτερα ἀναγκάζεις φρονεῖν. ταῦτα δὲ ποιῶν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ σαυτοῦ μὲν ἀπέγνωκας, ἄξιον ἴσως ὄντα. πολλὰ γάρ σοι καὶ δεινὰ πέπρακται. βιάζῃ δὲ τὴν πόλιν, τῆς σῆς ἀφροσύνης οὐκ ἐπαΐουσαν ἀπολαῦσαι.

Ἐνναίοις. ρλϛ

Ἐκ πολλῶν πάνυ χρημάτων, ὧν ἐδανείσασθε παρ' ἐμοῦ, ὀκτὼ τάλαντα μόνον ἀποδοῦναι πείσαντες, καὶ ταῦτα ἐν οἷς μάλιστα καιροῖς χρημάτων ἐδεόμην ἐπικουρισθέντων, οὐδὲ περὶ ταῦτα εὐτακτήκατε, ἀλλὰ τέσσαρα μόλις ἀχθόμενοι, καὶ στένοντες διελύσασθε. τέσσαρα δὲ ἀκμὴν κατέχετε, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐχ οὕτω περὶ τούτων ἄχθομαι, ὡς περὶ τῆς ἐπὶ τοῖς ἀφεθεῖσι χάριτος. ἡ μὲν γὰρ χρεωκοπία ὑμῶν, ἐὰν ἐπιτρέπωμεν καὶ τοῦτο, τεσσάρων μόνον ταλάντων ἔχει ζημίαν·

singulatim multas nominetis causas, extra appensas esse ostenditis. Atqui, si quis, omissis magistratibus, (quòd non uideatur fas esse) ipsum te consideret, atrocissimo omnium interitu dignum esse censeat, qui domo uẽdita, & prædijs mancipijsq́;, si qua tibi à patre relicta sunt, exercitũ contra me conducis, Camarinensesq́; res nouas cogis moliri. Porrò hæc faciens, nihil aliud quàm tuæ ipsius quidem uitæ spẽ abiecisti omnem, (qui forsan hoc malo dignus es: multa enim & atrocia abs te sunt facta) ciuitatem autem non obtemperantem, cogis tua perfrui dementia. Vale.

Ennensibus. 137

Ex multis ualde pecunijs, quas à me mutuò accepistis, octo duntaxat talenta reddere persuasi, præsertim cum eo tempore, quo maximè opus habebam pecunijs, releuati sitis, ne in his quidem uos rectè atq; ordine gessistis: sed uix quatuor, idq; grauatim ac gementes dissoluistis, quatuor autẽ adhuc detinetis. Non (ita me dij ament) ita ob hæc indignor, ut ob gratiam pro remissis debitam. Vestra enim debitorum fraudatio (si & hoc permittamus) quatuor duntaxat talentorum damnum dat ingrati-

Pecuniam mutuo datam ijs remittit, non sine ingratitudinis exprobratione.

ἡ δ' ἀχαριςία, ὑπὲρ ἣ κατάλοιπον τὴν βλάβην. ὁμοίως γὰρ καὶ ταῦτα ἀποδώσειν ὑπισχνεῖσθε, καὶ τὰς περὶ ἐκείνων εἰδέναι χάριτας ὁμολογεῖτε, ὥστε οὐδεμία περὶ τῆς ἐν ὑμῖν οὔσης ἀχαριςίας χρηστὴ ἐλπὶς, εἰ τὴν ἐφ' ἡμῖν οὖσαν κομιδὴν, οὐχ οἷοί τε ἐγένεσθε ἐκτίνειν. οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ ταύτης ἐςὲ τῆς γνώμης, ἐγὼ πυνθανόμενος ὑμᾶς παρὰ τῶν πρέσβεων αἰδεῶς ἔχειν, καὶ ἐκ τῶν ἰδίων οἴκοι εἰσφέρειν, ἀφίημι καὶ τούτων τὴν πόλιν· μᾶλλον δὲ, εἰ καὶ τὰ ἀποδοθέντα βούλεσθε λαμβάνειν, ἀποπέμπειν ἕτοιμός εἰμι, εἰ μέλλετε ἐπωφελεῖσθαι, καὶ μὴ οἱ τὰ τοῦ δήμου κλέψαντες, ἐξ ὧν ὑμεῖς κοινῇ ποιεῖσθε, καὶ ταῦτα οἴσονται. τὰς δὲ ἀναςάσεις τῶν εἰκόνων, ἃς εὐεργεσίας ἀμοιβὴν εἰς ἐμὲ πρεσβεύοντες ἐπαγγέλλεσθε, μὴ φιλοτιμεῖσθε. μισῶ γὰρ τὴν ἐμαυτοῦ, καὶ τὴν εἰς ταῦτα ὑμῖν χαρίζομαι δαπάνην.

Λυσάνδρῳ. ρλη

Ἐφθάκαμεν τὴν παρὰ σου πεμπομένην συμμαχίαν. πρὶν γὰρ ἐλθεῖν τοὺς παρὰ Εὐκλείδου ςρατιώτας, εἴδομεν τοὺς πολεμίους· ὥσθ' ἡμᾶς εἰς μὲν τὴν μάχην, ὑπὸ τῶν μισθοφόρων ὑςερηκότων,

gratitudo uerò supra decem talentorum adfert dispendium. Similiter enim & hæc uos reddituros promisistis, gratiamq́; pro illis uos habere estis confessi. Itaq; nulla de uestra ingratitudine bona superest spes, si id debitum quod in uestra potestate est, non potuistis exoluere. Veruntamen, etiam si hoc animo sitis, ego tamen quum audiuerim à legatis uestris inopia uos laborare, atq; proprijs ex domibus in ærarium cõferre, remitto & hæc quatuor ciuitati: imò si etiã reddita uultis recipere, uobis ea remittere paratus sum, si modò emolumentum inde capturi estis, neq; depeculatores, quorum furtis fit, ut uos publicè penuriã sustineatis, & hæc sunt ablaturi. Cæterùm in imaginum erectionibus, quas pro beneficiorum retributione, legatis ad me missis, uos facturos promittitis, nolite laborare. Nam cum meis ipsius impendijs, etiam hunc in talia faciendum remitto donoq́; sumptum. Valete.

Lysandro. 138

PRæuenimus tua nobis missa auxilia. Prius enim quàm uenissent missi ab Euclide milites, conspeximus hostes. Itaq; nobis ad prælium quidem conducti milites ob tardũ aduen- Narratoria

των, μηδ' ὅπου ὀνηθῶσι· εἰς δὲ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους, πλεῖστον. εἰς ὀλίγους γὰρ ἡμῶν τοὺς ἀγωνισαμένους, οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται· κινδύνων δὲ μειζόνων μετασχόντες, ἐπάθλων λαμπροτέρων ἐτύχομεν.

Λεωμάχῳ. ρλθ

Οὐκ ἀχθόμεθα τῇ διαβολῇ, οὐδὲ τῇ δόξῃ, ἣν ἔχουσιν ἐπ' ἐμοὶ οἱ νῦν ἄνθρωποι. ἰδὼν γὰρ οἱ ἴσῳ τῷ ἀδικεῖν, μᾶλλον δὲ πολλῷ δικαιότερον ἤδη τοῦ δικαίου νενομισμένον τὸ ἄδικον, τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ἐπικρύπτεσθαι, ὥστε ἐπ' αὐτοῖς παῤῥησιάζεσθαι, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει τοιούτοις, ἐμοὶ δὲ ἀνάγκῃ γενέσθαι συμβέβηκεν. φημὶ γοῦν καὶ ἡμῖν τὰ πρόδνομα προσγεγονέναι πάθη, ἃ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἔμφυτον εἶναι. διαφέρει δὲ ἐν τούτῳ, ὅτι ἡμεῖς μὲν τύραννον δοξασθέντες, ἔχοντες ἐξουσίαν ὁμολογοῦμεν· ἐκεῖνοι δὲ ἰδιῶται ὄντες, πρόσον δεδίασι δίκην δοῦναι ἀρνοῦνται.

Πολυστράτῳ. ρμ

Ἐγὼ τὴν μὲν οὖν πεπονθότων ὑπ' ἐμοῦ, οὐδεμίαν ἂν εἴποιμι, οὔτε πρὸς σὲ, οὔτε πρὸς ἄλλον ἀνθρώπων οὐδένα. οὐ γὰρ δήπου, ἵνα σὺ δέξαιο τὰς παρ' ἡμῶν δωρεάς, ἃς πεμπομένας προορᾷς, τὸ καὶ ἑτέρους πολ

tum, nihil prorſus profuerunt: ad gloriam autē ac laudem, plurimum. Paucorū enim noſtrûm, qui decertauimus, non omniū eſt uictoria. Poſt quā enim maiora ſimul adiuimus pericula, præmia etiam ſplendidiora nacti ſumus. Vale.

Arimacho. 139

Non nobis moleſta eſt calumnia neq; opinio, quam de me præſentes homines habent. Nam cum uideam perinde haberi, iniuriam facere, imò multo iuſtius iam cenſeri iniquum quod eſt, quàm quod æquum, tantum ab ſum ut abſcondam, ut etiam liberè audeam inſuper profiteri: alijs quidem hominibus contigiſſe natura, ut mali ſint, mihi autē neceßitate. Aio enim & nobis iniquos agnatos eſſe affectus, atq; alijs omnibus eoſdem inſitos. Vno autem differimus, quòd nos tyranni exiſtimati, quum poteſtatem habeamus, fateamur: illi autem priuati quū ſint, propterea quòd metuunt dare pœnas, negant. Vale.

Cur iniuſti nomē haud moleſtè ferat ſibi tribui.

Polyſtrato. 140

Equidem beneficijs à me affectorum neminem dixerim, neq; tibi, neq; alteri cuiquam. Non enim utiq;, ut tu noſtra dona recipias, quæ miſſa contemnis, ideo & alios multos

Accuſat eū quòd dona ſua nō accęperit.

λοὺς ἐπιδείκνυσθαι λαβόντας, πρέπον ἐστί. πρό-
σειπε καὶ ἀνυπόπτως, τοῖς λαβοῦσιν ὀνειδιοῦμεν.
οὐ γὰρ οἰόμεθα ὀνείδους ἀπηλλάχθαι, οὔτε αὖ
αὐτός τις ἕκαστος, ἰδίας εὐεργεσίας δεξίοι,
οὔτε αὖ ἑτέρων λεγόντων ἀκούειν ἐθέλοι. ὅσοι
μέν τοι παρὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, βίᾳ καὶ
ἀδικίᾳ πολλὰ τῶν ἐμῶν ἀπώλεσαν, ἔξεστί σοι
λογίσασθαι. καί τοι πολλοὺς ἂν σφόδρα εὕροις
περὶ πλείστου ποιησαμένους τὰ δίκαια κατα-
σχεῖν, ἔπειτα ἁρπάσαντας οὐχ ἑκουσίως, ἀλλ᾽
ἀνάγκῃ, καὶ φόβῳ πολέμου, καὶ ὅπλων. τινὲς ὁ-
σιώτατα, ἀλλὰ καὶ ταύτην εὐσεβέστατα κα-
τέσχον, ἐφ᾽ ὅσον ῥώμης μετεποιοῦντο. οὐ γὰρ δή
που προστρόπαια χρήματα καὶ ἐναγῆ, μετὰ
κινδύνων τοσούτων κατασχεῖν ὑπέμειναν, ἃ καὶ
ἀναγκαζομένους λαβεῖν, ἐχρῆν ἀπώσασθαι.
τίνα οὖν σὺ πρὸς Διὸς ὑποτυπούμενος, οὐκ ἤθε-
λες τὰς δωρεὰς λαμβάνειν; ἐπεὶ καὶ αἱ προφά-
σεις, ἃς σὺ προσποιούμενος ἔλεγες προβεβλῆ-
σθαι, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ, καὶ μυρίοις ἑτέροις
λύονται. μαρτυρεῖται δὲ ὑπ᾽ αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν τὰ
χρήματα καθαρὰ εἶναι, εἰ μὴ τούτῳ διοίσει, ὅτι
ἐκεῖνοι μὲν διὰ ἀδίκου ὀνόματος τῆς ἁρπαγῆς, ἔ-
χειν ἐβιάζοντο, καὶ τοῦ το προστιθέντος τοῦ ἀσε-
βεῖν. σὺ δὲ μετὰ τοῦ δικαιοτάτου λήψῃ, φίλου πι-
στοῦ διδόντος ἑκουσίως. Αγ-

tos qui receperint, ostendere, decorum est. In super etiã absq; dubio exprobraremus illis qui acceperissent. Non *enim putamus ab opprobrio esse liberos, neq; eos qui sua ipsi beneficia com memorant, neq; qui uolunt ab alijs dicentibus audire.* Quot *uerò præter nostram sententiã, ui atq; iniuria, multa mea bona perdiderint, licet tibi supputare?* Quanquam *admodum multos reperire posses, qui maximi æstimarunt ceu iusta detinere, deinde restituerũt non sponte, sed necessitate, metuq; belli atque armorum.* Nonnulli *sanctissima, quin & omniũ pijssima detinuerũt, robore freti.* Non *enim utique abominanda ac scelesta bona tantis cum periculis detinere sustinuissent, quæ si coacti fuissent recipere, repudiare oportebat.* Qualia *igitur tu, per Iouem, mea esse imaginatus, donum accipere noluisti?* Quoniam *& prætextus illi, quos tu fingens dicebas obstare, & hoc modo, & alijs sexcentis soluuntur. Ipsi enim inimici testantur, pecunias esse puras: nisi quòd in hoc erit differentia, quòd illi quidem iniquo rapinæ nomine habere annixi sunt, hocq; addiderunt impietati, tu uerò iustissimo accipies, fido amico ultrò tribuente.* Vale.

Age-

Ἀγεμόρτῳ. ρμα'

Ἡδόμην ποτέ, ὦ Ἀγέμορτε, ἕως ἐπὶ τὴν κατ' ἐμαυτὸν ἐβουλευσάμην. πολλὰ μὲν γὰρ καὶ ἄλλα ἠνίασεν ἡμᾶς ἡ περίβλεπτος αὕτη μοναρχία, περὶ ἣν ὁ ἄθλιος ἐγώ, τοὺς πολλοὺς πόνους καὶ κινδύνους ὑπέστην ἑκών. μέγιστον δὲ ἐν αὐτῇ τούτου κακοῦ ἐπειράθην, εἰ μηδὲ εὖ παθεῖν τις ὑφ' ἡμῶν ἐπιεικὴς ἀνὴρ βούλεται, ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα, ἂν δεήσῃ χαρίσασθαι τινὶ τῶν δεομένων, τοῖς ἐξωλεστάτοις χαρίζεσθαι. οἱ γοῦν εὐγνώμονες ὑμεῖς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπεστραμμένοι. τί γὰρ ἄλλο, ἢ δεδίατε εὖ παθεῖν ὑπ' ἐμοῦ, ἐπεὶ τίνος ἕνεκεν, τοσούτων ἐμοὶ καὶ συμφοιτητῶν γενομένων, καὶ συνεφήβων, καὶ φίλων, οὐδὲ εἷς ἀφῖκται ὑμῶν, ἀλλ' οὐδὲ ὑπέσχηταί τις ἀφίξεσθαι πρὸς ἐμέ, πλὴν Καλλιδένους. καὶ εὖ οἶδα γοῦν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἀφίξεται. ἐν τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως, εἰσί τινες ἀποφυγαί, τοῦ μὴ δοκεῖν, ἀναφανδὸν βδελύττεσθαί μου τὰς δωρεάς, ὅσους ἐλθεῖν γε κατ' ἀρχὰς ὡς ἐμέ, τοὺς μὲν νόσοι, τοὺς δὲ πατρίδες, πολλοὺς δὲ κωλύει τὰ πολιτικά. σὲ δ' ἐγὼ εὖ εἰδώς, οὐδὲ ἐπεχείρησά πω καλέσαι, μέλλων γε μὴ τυγχάνειν· οὐδὲ καλέσαιμ' ἂν ἔτι τὰ μάλιστα νῦν,

Agemorto. 141

SEnſi tandem (ô Agemorte) quàm malè mi-hi cõſuluerim. Nã & in multis alijs dolore affecit nos ſpectabilis hæc monarchia, ob quã inconſideratus ego multos illos labores pericu-laq; ſubij uolens: maximum autẽ hoc in ea ma-lum expertus ſum, quòd ne beneficia quidem à nobis accipere uult uir honeſtus ullus, ut ne-ceſſe ſit planè, ſi cuiq; indigentium donare o-portebit, hominibus donare perditiſsimis. Nam uos probi homines, haud ſcio quomodo auerſi, quid aliud quam metuitis, ne beneficijs à me af-ficiamini? Quoniã cuius nam rei gratia, quum tam multi mihi fuerint condiſcipuli, æqualesq; adoleſcentes ac amici, ne unus quidẽ ueſtrûm ad me uenit, quin neq; promiſit quiſquam ſe ad me uenturum, præter Calliſthenem? At bene ſcio, ne illum quidem uenturum. Et alijs quidem nonnulla ſunt effugia, ne palàm mea uideantur execrari dona, quotquot nempe initiò ad me uenire debuerant, eos partim morbi, partim pa-tres, multos quoque res politicæ prohibent: te autem ego gnarus, ne conatus quidem ſum uo-care unquam, quum non eſſem impetraturus: neque adhuc uocarem, præſertim nunc, quum

Eiuſdem ar-gumenti.

τήν τε ἀῤῥωστίαν ἀκούων σου, καὶ τοὺς παῖδας, οὓς μετὰ τὴν ἔκπλουν τὴν ἡμέτερον οἴκοθεν ἐπυθόμην, ἐκ Πραύλης σοι γεγενῆσθαι. καὶ συνήδειν γε, νὴ δία, τὸ πρὸς πλεῖστον ἀνακείσεσθαι, κήδους ἕνεκεν, καὶ τῆς πολυπαιδίας. τίς οὖν ἀπολείπεταί σοι πρόφασις, τοῦ μὴ οὐ δεδιέναι σε δοκεῖν, ὅστις, ὦ θεοί, πέμψαντος ἐναγχοῦ ἐμοῦ σοι, οὐ μὰ τὸν δία φόρτον ἐπίφθονον, οἷον ἔμελλεν ὄψεσθαι, παραπεμπόμενον μετ' αὐλῶν καὶ παιάνων πᾶσα ἡ πόλις, ἀλλὰ χρυσίδιον, καὶ τοῦτο νύκτωρ, ἀπεὶ παντάπασιν, ὥσπερ τι ἄγος, ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον, αὐτόθεν ἀπεστράφης, ὡς εἰκός; κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς ἦν δῶρα, καὶ πεφυρμένου φόνῳ ἀνθρώπων, καὶ μεγάλως σχέτλιος εἴ τις, καὶ ἀγνώμων τὸν τρόπον, ὦ ἀγέμορτε, καὶ μέντοι πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀνηλεής, ὃς οὐκ οἰκτείρεις με κακοδαίμονα ὄντα, καὶ διακείμενον οὕτως, ὥσπερ διάκειμαι νῦν ἀθλίως, ὃς οὗπερ ἕνεκα ὠρέχθην μάλιστα μοναρχίας, ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, ἐπειδὴ τάχιστα τούτου, κατ' εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οὐκ ἔχω πρὸς οὓς ἐλλαμπρύνωμαι ταῖς χάρισιν. ἀλλ' ὃ μόνον ἦν μοι πάντων παραμύθιον τῶν κακῶν, καὶ τού-

& tuam malam audiam ualetudinem: & propter pueros, quos post nostram illinc solutionem tibi ex Praula natos esse audiui. Atque (ita me Iupiter amet) congratulor tibi, quòd plurimum iam temporis domi mansurus sis, & ob affinitatem, multitudinem'que liberorum. Quis igitur relinquitur tibi prætextus, ne non uidearis metuere (mea dona) qui, ô dij, mittente me nuper tibi, non (per Iouem) sarcinam inuidiosam, quã pompose cũ tibijs & canticis transmissam tota uisura esset ciuitas, sed pauxillum auri, atque hoc nocte intempesta prorsus, uelu ti piaculum aliquod ac inquinamentũ auferendum quum uidisses, illinc auersabaris, ut par erat, uidelicet? Mali enim uiri dona erant, hominumq; cæde polluti. Et ualde infestus quispiam es (Agemorte) moribusq; ingratis, atq; erga nos immisericors quoq;, qui non miseraris me infelicem, itáq; affectum, quemadmodũ nunc misere affectus sum, qui, cuius gratia maximè concupiui monarchiam, nempe ut possem magnificus esse erga amicos, postquam celerrimè eam iuxta uotum consecutus sum à dijs, non habeã, erga quos me largitionibus magnificè geram: sed, quod unicum mihi malorum erat solatium,

καὶ τούτου με ἀπεστερήκατε οἱ φίλοι, μηδὲ εὖ ποιεῖν μηδένα ὑμῶν ἐπιτρέποντες ἐκ τοῦ περιόντος· ἀλλ' εἰς ἀνάγκην καθεστήκαμεν, ὦ θεοί, μὴ προσιεμένων ὑμῶν τὰς δωρεὰς οἷς βούλομαι διδόναι, τῶν κολάκων καὶ τῶν βωμολόχων τῆς τυραννίδος διδόναι, οἷς οὐ βούλομαι.

Τεύκρῳ. ρμβ

ΤΗΝ φιλοδήμου γυναῖκα Κλεαινέτην, οἶδα δήπου ἣν λέγω Τεῦκρε, βουλόμενος ὑπὲρ θυγατρὸς γάμον ἰδεῖν, τοῖς ἐν ποσὶν ἐκωλύθην, ἐφ' ἃ καὶ σὲ παρεκάλουν ἥκειν ἄν, εἴπερ μὴ τῆς τοιαύτης κηδεμονίας ἐγνώκειν ἐν Συρακούσαις καταλιπεῖν, ὅθεν καὶ περισσότερον αἴδοιο ἄν, ὡς οὐκ εἰκῆ σοι τὸ αὐτὸ ἐπιστέλλομεν. μετέλαβε ταύτην αὐτὸς, καὶ πέντε τάλαντα ἀναδέξαι προικὸς τοῦ κηδεστοῦ, γαμουμένης τῆς παιδὸς, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεᾶς διδομένης, ἢ χρέος ὀφειλόμενον ὑπ' ἐμοῦ διορθούμενον. ἐὰν μέν τοι πυνθάνηται, πόθεν ἔχομεν Φιλοδήμου τοσαῦτα χρήματα, μὴ φάσκε εἰδέναι· ἀλλ' εἰς ἐμὲ τὸν λαβόντα, καὶ Φιλόδημον τὸν δόντα, οὐ γνώσεσθ' ἀνάφερε, καὶ δὴ σπουδῆς μετέχε, λέοντα κηδεστὴν κτήσασθαι. ἀφίκετο γὰρ ὡς ἡμᾶς, μετιὼν τὸν γάμον. κἀγὼ δὲ τάχους παῦθ' ὑποσχόμενος, ἀπέσταλκα αὐτὸν πρὸς σέ. κἂν

δὲ

eo uos me priuastis amici, qui neminem ex uobis permittitis beneficia à me accipere ex opibus superfluis: sed eò necessitatis redacti sumus, ô dij, nõ admittentibus uobis dona. quibus dare uolo, ut adulatoribus scurrisq; tyrannidis dandum sit, quibus dare nolo. Vale.

Teucro. 142

PHilodemi *uxorem Cleænetam, (scis uti que Teucer quã dicam) quum uidere uellem ob filiæ nuptias, rebus præsentibus impeditus sum: ad quas etiam te ut uenires hortatus essem, si non ob hanc procurationẽ decreuissem Syracusis te relinquere, unde & abundantius sentires, quòd nõ frustra tibi de ipsis scribimus. Eam ipse conueni, ac quinq; talenta dotis te daturum promittito genero, si filia nupserit: affirmatoq; hoc dotis non magis à nobis donum esse, quàm æs alienum. Quod si interrogauerit, unde tã multas Philodemi pecunias habeamus, dic te nescire: sed me qui acceperim, & Philodemum qui dederit, nouisse referto. Summo studio enitere, ut Leontem generum facias. Venit enim ad nos, nuptias illius ambiens: egoq; celeriter omnia pollicitus, misi illum ad te. Quòd*

Vide epist. 131. 135. Mãdata de dote Philodemi filiæ conferẽda.

 si uerò

δὲ ἄλλον τινὰ ἀμείνω εὕρητε νυμφίον ἡ μήτηρ τῆς παιδὸς, ἐκείνῳ τὴν προῖκα ἀναδέξασθε, καὶ μηκέτι προσφιλοτιμοῦ. οὐ γὰρ ἐφ' οἷ ἠκόεις τοῦ φιλοδήμου μεμνῆσθαι ὡμολογήσαμεν, οὐδὲ δωρούμενοι χρήματα χαριούμεθα τὸν γάμον. ἀλλὰ πρὸς θεῶν μὴ οὕτως ἀμελῶς χρῶ ἐγγύῃ ὡς ἀντιδιδοὺς, ἀλλ' ὡς λαμβάνων πέντε τάλαντα, εἴπερ ἀνδρί τινι ταύτην ζεῦξαι ἐφίεται. αἰσχρὸν γὰρ ἀτυχῆσαι διδόντας, ἔνθα πρόκειται δοκεῖν, τούτου μὴ δοῦναι χάριν, ἃ προσεποιήθημεν χρήματα, ἑκόντι ἀποτῖσαι. οὐ μὴν καταγνοίην γ' ἂν ἐμοῦ βιόν δέ τι, ὡς ἔγωγε νὴ τὸν ἥλιον δόξω ζημίαν, μείναντα παρ' ἐμοὶ τὰ χρήματα, καὶ μέγα ὄφελος λαβούσης εἰς τὸν γάμον τῆς παιδός. οὐ γὰρ ὅμοια φρονεῖν δύναιντ' ἄν, μηδὲν εἰδότες περὶ ἐμοῦ. εἴ γε δὲ μὴ δεινότερον ἅπαντα χοῦ Φαλαρειν τὸν τρόπον πολυβόων. πέμπε δὲ τοῖς γάμοις τῇ παιδὶ θυγατέρας τέτταρας ὁμήλικας, καὶ γυναικείας ἀμπεχόνας, ἃς ὑφ' ἡμῶν σταλείσας ἔχεις, καὶ χρυσοῦς ἑξήκοντα. καὶ ταχέως μετ' ἀχθῆναι παραίνει σοὺ γάμους, ὡς καὶ νῦν βραδέως ἀχθησομένους. προθύμως δὲ πέμπε τὰς δωρεάς, ὡς παρὰ τοῖς Φαλάρειδος, ἰδίας καρπουμένῳ χάριτας. καὶ

ταῦτα

si uerò alium meliorem sponsum mater puellæ inuenerit, illi dotẽ promittito, neq; amplius contendito. Non enim propter unum generũ Philodemi nos memores fore spopondimus: neq; donantes pecunias, nostri simul beneficij facimus nuptias. At per Deos, ne sic negligenter sponsione utaris, quasi retribueris, sed quasi acceperis quinq; talenta, si modò hanc alicui uiro cupit coniungere. Nã turpe est nos dantes frustrari, ubi opinio in promptu esse potest: non huius nos dare gratia eas, quas simulauimus pecunias sponte restituere. Atqui non metuo tale quippiam mihi euenturum. Nam ego (ita me Sol amet) detrimentum existimabo, si pecuniæ apud me manserint: magnamq; utilitatem, si ad filiæ acceperit nuptias. Neq; enim similia sentire possent, nihil de me scientes. Vtinam autem non atrocius ubiq; Phalarin clamoribus traduxissent. Mitte autẽ puellæ ad nuptias, filias quatuor æquales, muliebriáq; indumenta tibi à nobis missa, aureosq́; sexaginta. Et celeriter quidẽ nuptias celebrare hortator, eo quòd & nũc tardius quàm oportet celebrabũtur. promptè autem mittito dona, ut qui ad Phalaridis, peculiarem etiam tibi gratiã sis adepturus. Et

ταῦτα μὲν οὕτως ἔχοι, τέθνηκε· τὰ δ' ἄλλα, ὡς καὶ πατρὸς δεομένῃ τῇ παιδὶ, καὶ ἀνδρὸς χηρευούσῃ γυναικὶ, τίμιος γενοῦ, καὶ πρὸς τὰς αὐτῶν τῆς χρείας, μηδὲ τοῦ ἰδίου θύε τοὺς γάμους, ὡς μάλιστα πολυτελέστατα, μή τις συρακουσίων τῶν προσηκόντων τῇ παιδὶ, ἐν τῇ καλλίστῃ ἡμέρᾳ, ἄθλιον ἀντὶ μακαρίου εἴπῃ Φιλόδημον, ἀλλὰ νικήσωμεν αὐτοῦ τὴν τύχην.

Κλεαινέτῃ, ρμγ

Ὁ Φιλοδήμου πλοῦς ἐπὶ τὴν ξένην, τοῦ σοῦ μὲν ἀνδρὸς, ἡμετέρου δὲ ἀτιμήτου φίλου, σοὶ μὲν εὐκλεῶς ἔοικε παραγίνεσθαι· τῇ θυγατρὶ δ' ὑμῶν, εἰκοστὸν ἤδη ἔτος οἰκουρούσῃ, οὐκ εὐτυχῶς. ἡ μὲν γὰρ ἐπ' ἀνδρὶ χηρεία, χρόνους προσλαμβάνουσα, πλέω ἀρετήν· ἡ δὲ ἐπὶ παιδὶ παρ' ὥραν μηκυνομένη παρθενία, διαβολὴν κτᾶται. πᾶσι δ' ἀνθρώποις αἴσχιστον δέδοται, καὶ νὴ Δία ἐστὶ παρὰ τοὺς τῆς φύσεως χρόνους θυγάτηρ οἰκουροῦσα. πάλαι γὰρ ἐχρῆν καὶ τὸν ἐκείνης βίον, ὥσπερ τὸν σὸν, πρὸς ἄνδρα ἐπαινεῖσθαι. ἴσως μὲν οὖν ἀντὶ Φιλοδήμου παραμυθίαν ἡ γῆ, παῖδα ἔχειν, ἣν ἐκεῖνος καὶ σὺ ἐγέννασθε. σχέτλιον δὲ διὰ πόθον γαμέτου, θυγα-

hæc quidem Teucer ita se habeant: in cæteris uerò, ut erga filiam indigentem patre, utq; erga mulierē uiduam indigentē marito, largus esto: præsidensq; illarū necessitatibus, cum propria uxore nuptialia fac sacrificia quàm sumptuosissimè, ut ne quis Syracusanorū cognatorū puellæ in die optima, miserum potius quàm beatum dicat Philodemū, sed illius fortunā superemus. Vale.

Cleænetę. 143

PHilodemi tui quidem mariti, nostri autē incomparabilis amici nauigatio terras ad peregrinas, tibi quidem gloriosè uidetur accidisse: uestræ autem filiæ uigesimum iam annum domi manenti, non feliciter. Nam uiduitas diuturnior à uiro uirtutem maiorem: prolongata uerò præter tempus uirginitas, puellæ calumniam acquirit. Cunctis enim hominibus turpissimum uisum est, atque etiam (ita me Iupiter amet) reuera est, si uirgo præter naturæ tempora domi sedeat. Iam olim enim oportuerat & illius uitam, quemadmodum & tuam, uiro commendari. Fortassis autem pro Philodemo, consolationē putas te filiam habere, quam ille tuq; genuistis. At miserum est ob mariti desideriū

Hortatur, ut filiæ nuptias etiam absente marito conficiat.

θυγατέρα ἀποστερεῖν γάμων. καὶ οὐχ ὅμοιον, τοῦ μετ' ὀλίγον ἥξοντος ἀφαιρεῖσθαι ἀνδρός, ἢ οὗ μήπω πεῖραν τις ἔσχηκε καὶ συνήθειαν τοῖς τῆς φύσεως ἀκμαζομένη νόμοις. ὅταν δὲ μηδὲ κεκμηκότων γονέων, μηδὲ δι' ἔνδειαν χρημάτων, ὥσπερ νῦν, καὶ μεγάλης ἀτυχίας τεκμήριον τοῦτο, ὃ μηδαμῶς κατοιωνίζου Κλεαινέτη. πενταπλάσιον γὰρ προῖκα κατέλιπεν αὐτῇ φιλόδημος ἐκπλέων παρ' ἡμῖν, καὶ οὐχὶ ταῦτα μόνον. ἴσθι γοῦν αὐτῷ κοινὰ ἐστὶ τὰ φαλάριδος χρήματα. ὥστε οὐκ οἶδα, κλεαινέτη, τί ἂν μέλλοις; οὐ γὰρ οἶμαι δεῖν, μηδενὸς ὑστερίζοντος εἰς τὸν γάμον, τὴν φιλοδήμου μένειν ἄφιξιν. ὅσα μὲν γὰρ εἰκὸς εἰς τὴν ἐκείνου παρουσίαν ἀναβαλέσθαι, μὴ φθάνωμεν. ὅσα δὲ αὐτὴ κατεπείγει φύσις ἀκόντων ἡμῶν, ἂν οἷόν τε μὴ πολεμῶμεν, ἐπεὶ τοὺς ὑμετέρους οὐκ ἀναδέχεται καιροὺς ἡ τῆς παιδὸς ὥρα. τάχα δὲ φιλόδημος μὲν ἔρχεται τοσούτοις, ὅσοις πατέρα εἰκὸς ἔρχεσθαι, ὑπερώρου θυγατρὸς οὔσης εἰς γάμον· σοὶ δὲ τὸ κατέχειν οἴκαδε παρὰ τὸν νόμον τὴν παῖδα, οὐδεμία πρόφασις. οὐ γοῦν οὕτως αὐτῇ πατρὸς εἰς τὸ παρὸν δεῖ, ὡς ἀνδρός.

filiam nuptijs defraudare. Neque *simile est, paulo pòst uenturo spoliari uiro, aut eo cuius adulta puella nondum cœpit experimentum, quoq; cum nullā iuxta naturæ leges habuit consuetudinem. Quum autem hoc fit, neque ægrotantibus parentibus, neq; pecuniarū defectu, quemadmodum nunc, magnæ hoc est indicium infelicitatis, quòd tu* Cleæneta *nequaquam contra te augureris.* Dotem *enim quinque talentorū reliquit illi* Philodemus *apud nos, quum inde solueret, & non hanc duntaxat. Sunt enim illi cōmunes &* Phalaridis *pecuniæ.* Quare *haud scio,* Cleæneta, *quid'nam cuncteris.* Non *enim puto oportere, quùm nihil tibi desit ad nuptias,* Philodemi *reditum expectare.* Sanè *ea quæcunque ad illius præsentiam par est differri, nō præueniamus: quæcunque autem festinari ipsa iubet natura nobis inuitis, ne (si fieri potest) expectemus, quoniā uestras non recipit opportunitates puellæ maturitas.* Forsan *autem* Philodemus *tot rebus prohibetur, quot patrem prohiberi uerisimile est, filia existente grandiore ad nuptias: tibi autem ad retinendum domi præter legem puellam, nullus prætextus est.* Non *ita enim illa in præsentia patris indiget, ut ma-*

θεός. σὺ δὲ ὑπὸ πολλὰς ἀνάγκας, καὶ μεγίστην τῆς τύχης ἀπόντι τῷ πατρὶ, προσνέμειν οἴει δεῖν, καὶ πρὸς ταύτῃ τῆς μητρός; οὐκ, ἐάν γ' ἐμοὶ πεισθεῖσα τὰ περὶ αἰδοῦς εὐτυχῶς, τὰ περὶ θυγατρὸς εὐπρεπῶς βουλεύσῃ. πολλὰ γοῦν καὶ ἕτερα καλῶς, δίχα φιλοδήμου πράξασα, εἰ τοῦτ' αἰτία παιδὶ τὴν κοινὴν ὀργάσῃ ἀγαθὸν, καὶ γυναικὶ σωφρονούσῃ, κόσμον οἷον, κηδεύσασα ὑπὸ νόμους τὴν παῖδα. τὰ μὲν οὖν χρήματα Τεῦκρος οὑμὸς, ὁπόταν ἐθέλῃς παραριθμήσει. εἰ δέ που τὰ ἑτέρου δεῖ σοι πρὸς τὸν γάμον, ἐκεῖνος ὑπουργήσει. σὺ μόνον ἃ βούλει, πρόσταττε, τὰ φιλόδημον εὔχου μὲν ἐλθεῖν εἰς τὸν γάμον, ὑπέρβαλλε δὲ μηδαμῶς εἰς ἐκεῖνον ἥξοντα τοῦ παιδὸς χρόνους, καὶ τὸ σῶον ἐκείνου εἶναι, καὶ πράσσεσθαι, καὶ τἄλλα μὲν ἔστω σοι μαρτύρια, μηδὲν δ' ἧσσον ἢ πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύνη.

Νικοκλεῖ. ρμδ

Ἐπεστείλαμεν Στησιχόρῳ, ὡς ἠξίους, περὶ τῶν ἐλεγείων, καὶ τὸν τρόπον ὑπεθέμεθα ὡς χρὴ γράφειν. ὁ δὲ ἄσμενος ἡμῖν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἐπίδοσιν ὑπέσχετο, παραμυθίαν ἴσως ἡγούμενος ἔσεσθαί σοι τὴν παίδευσιν τὴν σοφίαν, ἢ μὲν οὖν συμφορὰ, δυσπαρηγόρητος,

καὶ

riti. Tu ne patri per multas necessitates, eamq́; maximam, quæ est à fortuna, absenti, adiungere putas oportere & præsentem matrem? Nõ. Si tu quidem mihi obtemperaueris, & de uiro feliciter, & de filia, decenter consules. Nã quũ multa etiam alia sine Philodemo *rectè confeceris, unum hoc pro multis commune operaberis bonum, modestæq́; mulieri decus allaturum, si filiam iuxta legem nuptum dederis uiro. Cæterùm pecunias tibi* Teucer *meus, quando uolueris, annumerabit.* Et *si qua alia re indigueris ad nuptias, ille subministrabit: tu modò quæ uis, imperato.* Et Philodemum *opta quidem uenire ad nuptias, nequaquam autem procrastines filiæ tempus ad illius reditum.* Et *saluum illum esse & adfuturum, & alia quidem sint tibi testimonia, nihilo autem minus tua erga illum beneuolentia.* Vale.

Nicocli. 144

Vide Epistolam 78. Cõsolatur eum, amissam uxorẽ lugentem.

S*Cripsimus* Stesichoro, *ut petijsti, de carmine elegiaco: moduq́; delineauimus, quo modo scribendum sit. is uerò lubens suo nobis se ingenio seruiturũ promisit, consolationi fortassis tibi existimans fore in luctu, sapientiam. Calamitas sanè tua consolationẽ uix admittit,*

grauiorq́;

καὶ βαρυτέρα, ἢ ὥστε λόγοις ἰαθῆναι, ἐπεὶ δὲ τοῖς ὠκειωμένοις ὀνόμασιν, ἐν χρόνῳ, πολὺ ἑκατέρου ἀνιᾷ. ἀδελφιδῆς τε γὰρ ὁμομητρίας, καὶ γυναικὸς ἀγαθῆς ἀπενοσφίσθης, κάλλει μὲν ἐξοχωτάτης, σωφροσύνῃ δὲ οὐδὲ εἰς δευτερεῖον γυναικὶ μεθ' ἑαυτὴν ἐώσης τόπον· ὡς ἐκπέπληγας, καὶ παντάχοθεν ἀπέγνωκας σεαυτοῦ, καὶ τὰς ὀλοφύρσεις οὐ μετριοποιούμενος, καὶ τοῦ σώζεσθαι προσποιῇ. χρὴ δὲ μὴ βαρυτέρως φέρειν, ἢ δύνασαι τὸν ἐνεγκεῖν τὴν ψυχήν. οὐ γὰρ ἀρετῆς τοῦτό γε ἄξιον, εἰ πρὸς τὸ πάθος ἀπαλλάξεις σαυτὸν, καὶ χρήσῃ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ. ἀλλά γε, ὦ Νικόκλεις, μικρὸν ἀπὸ τῆς αἰτίας μεταστραφεὶς, σκέψαι τὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπων βίον, οἵᾳ καθήρμοσται τάξει, γεννᾶται ἕκαστος ἡμῶν τοῖς μυρίοις κακοῖς· καὶ τοῦθ' ὅταν ἀνύσῃ, τοῦ τοῦ ταλαιπωρεῖν ἀναπαύσατο ἐπιδημίας. τερπνὸν δὲ ἡγούμεθα τὸν βίον τοιοῦτον ὄντα, παρ' ὅσον οὐδὲν θανάτου πείσεσθαι κάκιον ἠλπίκαμεν, καὶ τοὺς τελευτήσαντας οἰκτιζόμενοι, ὅσις πρῶτος ἄπεισιν, οὐκ ἄποθεν ἑπόμενοι τούτου, λελήθαμεν ἑαυτοῖς ἐπιρρίπτοντες τὰ δάκρυα. αὕτη δὲ ἡ ἀνθρώπων, Νικόκλεις, καὶ ἐπὶ πιστῷ τέ

λα

grauiorq́; est, quàm ut sermonibus queat releua ri, postquã duobus familiaribus nominibus uno tempore orbatus, pro utroq; mœstus es. Nepte enim ex fratre, matre eadem genito, atq; bona uxore priuatus es, pulchritudine quidem præstantißima, modestia autem nulli mulieri post se, ne secundum quidem locum concedenti. Ita consternatus es, atq; undiq; animũ despondisti tuum: quumq́; fletũ non corrigas, id etiã adiungis, ut tuæ salutis non habeas rationem. Non conuenit autẽ grauius ferre, quàm anima portare queat. Non enim hac tua utiq; uirtute dignum est, si ad luctum temetipsum etiam conferas, calamitatemq́; tibi asciueris immedicabilem. At, ô Nicocles, auersus paulisper à mœrore, considera miserã hominum uitam, quali nam in statu sit constituta. Nascitur unusquisq; nostrûm ad innumera mala: cũq; hæc absoluerit, à peregrinatione tandẽ miserias perferendi requiescit. Iucundam autem talem putamus esse uitam, quatenus nil peius morte nos passuros speramus. Quumq́; defunctum, quisquis hinc prior abit, miseramur, non procul ab eo secuturi, nobis ipsis imprudẽtes lachrymas inijcimus. Hoc ius hominũ est, ô Nicocles, & ad hunc finem

λει ἁπάντων ἀναστρεφόμεθα. οὐδὲ ἔστιν ὅν τινα τῶν γινομένων, ἕτερον ἀποδέξεται χρῆμα τυραννικώτερον, μοῖρα γὰρ πάντας ἀνθρώπους, ὑπ' οὐδενὸς γοητευομένη, ὁρᾷς ἐμὲ τὸν μόναρχον, ὃν πάντες ἄνθρωποι βιαιότατον ἀποφαίνονται, ταύτης οὐδὲ ἂν με δεινότερον κηρύξωσιν οἱ νῦν ὄντες, οὐκ ἂν πολύ γενοίμην. οὐδὲν γὰρ τῶν παρ' ἡμῖν χαλεπῶν ὑποστήσεται, ἀλλ' ἄπιμεν, ὅταν ἐπὶ τὸ χρεὼν τελευτῆσαι. εἴθε δὲ τῷ τοιούτῳ ἐτύχομεν μοναρχίας, οὐχ ὅπως ἑαυτοῦ ἀπωσώμεθα τοὺς μόρους. ἡμᾶς μὲν γὰρ ἴσως καὶ πρὸ μοίρας ἀξίους φαίη τις ἂν εἶναι ἀπολέσθαι, καὶ πρὸς ταύτην τὴν ἀξίωσιν, οὐδ' αὐτοὶ ἀντιτεινόμεθα, ἀλλ' ἵνα τὴν ἐπιεικεστάτην, καὶ ὡς τὸ μήκιστον ἀξίων ζῆν, ἐπέχωμεν τὰ τέλη. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη καθ' ἡμῶν, καὶ οὐχ ἡμεῖς κατ' ἐκείνης τύραννοι ἀπεδείχθημεν, ἤ πῶς χρὴ φέρειν· οὐ διὰ τοῦτο μόνον, ὅτι εἰς οὐδὲν περαίνονται οἱ γόοι, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα, εἴπερ αἴσθοιτό σε, οὕτω κατασμυχόμενον, ἀνιᾶσαι μὲν εἰκὸς αὐτὴν τὴν πλεῖστα μὲν εὐφραίνουσαν τὸν ἄνδρα, ἡδεῖσαν δὲ ἐφ' οἷς ἔχαιρεν ἐκεῖνος, ἄχθεσθαι καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, οὐ μὰ τὸν Δία μόνον οὐ τοιαύτης ἀπεσφάλης γυναικός, ἀλλ'

ὅτι

nem omnes educamur: neq; quenquam natorũ res ulla alia magis tyrannica excipiet. Fatum hoc est cuiusq; hominis, quod à nemine incantari potest aut demulceri. Vides me monarchã, quem omnes homines uiolentißimum censent: id tamẽ, etiamsi me præsentes homines adhuc atrociorem prædicent, uiuere ac euadere non possem. Nihil enim rerũ apud nos atrociũ sustinebit: sed abimus, quando debitum persoluendum est. Vtinam autem tali conditione monarchiam adepti essemus, non ut à nobis ipsis mortem repellamus (nam nos fortasse quispiã dignos censet etiã ante fatum perire, neq; nos ipsi huic censuræ aduersamur) sed ut honestißimorum dignorumq; hominum longißima uita, retinere possemus obitus. Quoniam autem fatum aduersum uos, & non nos, aduersus illud tyrannidem habemus, leniter ferre conuenit, non solum propter hoc, quòd lamentis nihil efficitur, uerumetiam propter illius genium, si te ita deploratũ senserit. Verisimile enim est, hoc eam molestè ferre, quæ multa lætitia affecit uirum, gauisaq; ijs est, quib. ille, quodq; discrucietur etiam in morte, nõ ideo solũ (ita me amet Iupiter) quòd tu tali orbatus sis coniuge: sed etiã

quòd

ὅτι καὶ ἐκείνη τοιούτου ἐστερήθη ἀνδρός. ἐπεὶ τοίνυν οὔτε πρῶτος, οὔτε μόνος, τοιαύτῃ ἐχρήσω συμφορᾷ, λογίζου τὰ ἀνθρώπινα πρᾴως φέρειν, εἰ καὶ μὴ δι' ἐμέ, ἑτοίμως πρὸς θάνατον ὑπὸ ποικίλων ἔχοντα συμφορῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἰσότητα τῆς φύσεως, ὅτι πᾶσι κοινόν ἐστι. καὶ σφόδρα περιφόβως ἔχωσί τινες, καὶ τοῖς μὴ λίαν ἀχθομένοις πλεῖστα συμβέβηκεν ἀπολαύειν τοῦ βίου.

Στησιχόρῳ. ρμε

Τὸ ἔλαιον ἐπέμψαμεν, ὡς ἐπινοούμενοι μὰ Δί' οὐ σοὶ τὸ παρόν, ἀλλὰ θυγατριδῷ σου. καί γ' οὖν αὐτὸ τὸ μειράκιον, ἄξιον ἡμῖν λόγου φαίνεται, καὶ τῆς γυμνασιαρχίας μηδὲν ἧσσον ἀγησιλάου. βουλοίμην δ' ἂν αὐτὸν ἐκτελέσαι τὸ καθ' ἡμᾶς μέρος, τὸ ἀργύρειον τὸ παρ' ὑμῶν, ὃ μὴ σοὶ κομίζειν ἐβουλήθην τότε παρών. εἰ μὴ λαβὼν ἔσῃ νῦν γε, προδοσίαν, εὖ ἴσθι, πρὸς ἱμεραίους καταψεύσομαί σου, καὶ ἔτι παρ' ἀστοῦ. χαλεπώτερον δέ σου οἶμαι καὶ τοῦθ' ὅπερ προπέμπων ἐλόμην πρὸ μηνὸς ἤδη, Στησίχορε. καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, καὶ δὴ σεβαστότερος εἶ πολλῶν, καὶ θαυμασιώτερος, τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε, καὶ τίμα τῶν ἄλλων περιεμένων

οἷς

quòd illa tali priuata sit marito. Quoniam igitur neq; primus neq; solus in talem incidisti calamitatem, cogites humana mansuetè esse ferenda: idq; si non propter me, ob uarias calamitates ad mortem promptum, saltem ob naturæ æqualitatem, quòd hoc omnibus sit commune, etiamsi quidam uehementer sint pauidi, quodq; ij qui non nimis discruciantur, plurimum fruantur uita. Vale.

Stesichoro. 145

O*Leum misimus, sicut cogitauimus, non per Iouem tibi in præsentia, sed nepoti tuo ex filia.* Nam et *ipse adolescentulus dignus nobis hoc dono uidetur, & gymnasii præfecturam uellemus ipsum (quod ad nos attinet) non minore honore absoluere, quàm* Agesilaū. *Argentum autem à nobis missum, quod tibi tum præsens nolebam curare, si nunc non acceperis, scias te à me proditionis falsò delatum iri apud* Himerenses, *etiamsi iam hoc in te †crimen hærere uideatur: difficilius autem tunc tibi fore puto, quod tibi literis præmissis, significare constitui Stesichore.* Præterea *incumbe carminibus, eaq; studia per quæ multis augustior admirabiliorq; es, ama atq; cole, omissis alijs,*

De donis ei missis.

†Crimen.) Græca hic obscura sunt, & ut puto, mendosa.

ἐν οἷς ποτ' ἂν κατ' ἄκραν εὐδοκιμῇς, ὁμοίως τοῖς πονηροτάτοις ἔσῃ.

Τῷ αὐτῷ. ρμϛ

Σὺ περὶ ἡμῶν, ὦ Στησίχορε, μηδὲν μήτε ἐν ᾠδαῖς, μήτε ἄλλοθί που λέγε. οὐδὲν γὰρ βούλομαι μᾶλλον, ἢ σιωπᾶσθαι τὰ ἡμέτερα. τῶν δὲ ἄλλων φθόνος οὐδείς, ὑπὲρ ὅτων ἂν αὐτός τε κατὰ σαυτὸν ἐθέλῃς, καὶ τι νοῦν ἄγει τὸ δαιμόνιον. πολιτείαν δὲ φεῦγε μάλιστα ταύτην, ἡμᾶς ὁρῶν, ὃς ἡνίκα μακαριστὸς εἶναι ἐδόκουν πᾶσιν, ὑπὸ τούτοις ἐμαυτῷ σύνοιδα μάλιστα ἀνιωμένῳ. εἰ δ' ἐγώ σοι κατ' ἐμαυτὸν εἰκότα πάσχειν φαίνομαι, μοναρχίας ὀρεχθεὶς ἑκών, ὑπὲρ πατρίδος δέ σοι πολιτευομένῳ, καὶ δημοκρατίας, οὐδὲν ἀπαντήσεσθαι δυσχερὲς οἴει, τὸ μὲν καθ' ἡμᾶς ἄφες νῦν. εἰς δὲ σαυτὸν ἀτενὲς βλέψον, ὦ Στησίχορε, καὶ κατανόησον. οὐ γὰρ ὑπὲρ βελτιόνων τις οὐδὲ καθαρωτέραν ὁδόν σου βαδίσας, ἥψατο πολιτείας, ἀλλ' ὅμως λόγισαι κατὰ σαυτὸν, οἷα μὲν πρὸ ταύτην ἔπαθες, οἷα δ' ἐμέλλησας παθεῖν, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐχθρὸς ἦν ἐγώ, καί τοι καλόν γε, κἂν εὐροῇ τις, καὶ κατ' οὖρον φέρηται παρὰ τῆς τύχης, μὴ

πάντα

quibus cum summã adipiscare gloriam, similiter cum prauissimis censeberis. Vale.

Eidem. 146

TV *de nobis Stesichore neq; in odis, neq; alibi usquã dicito. nihil enim malo, quàm nostra taceri. Aliorum autem meminisse te, quorumcunq; ipse per te uolueris, quæq; Deus tibi in mentem dederit, non egrè fero. Cæterùm rempublicam gerere fuge præ omnibus, nos habens pro exemplo, qui quando beatissimus omnibus uidebar, propter hoc mihi sum conscius maximè contristatum esse. Si uerò ego tibi, quod ad me attinet, conuenientia uideor pati, qui sponte monarchiam concupiuerim, an tibi rempublicam pro patria gerenti populariq; regimine, nihil difficultatis occursurũ putas? Omitte sanè in præsentia quod ad res nostras attinet: temetipsum autem fixè intuere Stesichore ac considera. neq; enim quisquam rebus pro melioribus, neq; puriorẽ quàm tu ingressus uiã, ad rempublicam accessit: attamen expende tecum, qualia antehac passus sis, qualiáq; passurus eras, nisi ego talis fuissem inimicus. Proinde bonum est, ut tametsi quis secundo feratur flumine, prosperisq; utatur fortunæ flatibus, ne*

Prohibet nomen suũ scriptis celebrari: & dehortatur à capessenda republica.

ταῦτα ποιεῖν αὐτὸν ἐπὶ τῇ τύχῃ. καὶ γὰρ σὺ νῦν αὐτὸς, οὔτε τύραννος ἱμεραίων, οὔτε ἐχθρὸς πᾶσιν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ᾽ ἐν πολιτείαις καὶ φίλοις, ὡς νομίζεις αὐτὸς, δι᾽ οὓς ἐχθροὺς ἔχεις ἡμᾶς. κἀγὼ μὲν οὐκ ἂν τυραννήσας, παρόν μοι νῦν αὐτῶν, διὰ σὲ, καὶ ἐπιστοχαζόμενος, ἀλλ᾽ ὅμως λόγισαι καὶ κατανοήσας, πόσα ἄλλα πέπονθας ὑπ᾽ αὐτῶν. εἰ δὲ βούλει, τὸν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἀγαθὰ μὲν πλεῖστα πεπονθότα, κακὸν δὲ μηδὲν, μήτε μὴν ἀχαριστηθέντα καθάπερ σὺ, σκέψαι· καὶ μάθοις ἂν, ὡς ἀνὴρ ἐκεῖνος ὅστις τῶν κοινῶν ἀφέμενος, τῶν ἰδίων προέστηκεν· καὶ ὃς οὐκ ἄλλό τι οἴεται τὸ ἑαυτοῦ πράσσειν, ἀλλ᾽ ἢ σκοπεῖν, ὅπως μάλιστα ἡσθήσεται.

Τῷ αὐτῷ. ρμζ

ΜΗ φρόντιζε, ὦ Στησίχορε, τῆς ἀβούλου καὶ ἀειφαύτου πρός με κατηγορίας, μηδ᾽ ὅσον ἀχθεσθῇς, εἰ τῆς καθ᾽ ἡμῶν ἐπιβουλῆς τὴν αἰτίαν, εἰς σὲ ἀναφέρειν, καὶ τὰ σὰ κάλλιστα ἔπη ἠξίουν. παρ᾽ ὅσους μὲν γὰρ ἤλθομεν ἐν ἱμέρᾳ κινδύνους, καὶ σὺ οἶσθα. μηδὲν δὲ ἡμῶν ἀνήκεστον παθόντων,

*tamen omnia committat fortunæ. Etenim tu nunc ipſe, neq; Himerenſium tyrannus es, neq; omnibus inimicus, ut nos: ſed in rerumpublicarum adminiſtratione, interq; amicos, (ut ipſe putabas) propter quos nos habebas inimicos, uerſabaris, (atq; equidem *tyrannidem non occupaſſem, ſi nunc id mihi eſſet in manu, propter te, directoq; in te meo animo) attamen rebus conſideratis expende, quãta ab ipſis ſis perpeſſus. Et ſi uis, eum cõſidera, qui à ciuib. ſit plurimis affectus bonis, nulloq; malo, neq; etiã eorũ ſit expertus ingratitudinẽ, quemadmodũ tu: & cognoſces utique, quòd ille uir prudens ſit, quiſquis rebus publicis omißis, ſuis præfuit: quique ſe non aliud quid, quod ſuum ſit, putat agere, quàm ſpectare, ut quàm iucundißimè uiuat. Vale.*

* tyrannidem.) Græca obſcura ſunt, nec plena opinor.

Eidem. 147

NE *cures, ô Steſichore, Eubuli ac Ariphanti accuſationem apud me, neque tantillum diſcrucies te, quòd inſidiarum aduerſum nos cauſam, in te, tuáq; pulcherrima carmina conferre uoluerunt. Sanè quàm in propinquum Himeræ uenerimus periculum, & ipſe nouiſti: quum autem nihil immedicabile paßi ſimus,*

Vide in epiſtola 22. Nihil ſe carminib. eius offenſum, aut ſuſpicionis ſiniſtræ concepiſſe.

τὴν, ἤδη δὲ προσήκει σοι κατά γε τὴν ἐκείνων
αἰτίαν μᾶλλον, ἢ αἰτιᾶσθαι, τό τε ῥώμης οὗ-
κα τῶν ποιημάτων, ἅ σοι συνίσασιν αἱ θεαὶ, καὶ
ἡμῶν πωλούντων, εἴ σοι ἄρα τὰ μέλη μέλλομεν. ἃ πρὸ-
ξήτακας γοῦν κατὰ μέλη, πλέον, ἢ κατὰ λύραν δυ-
νάμεως ἔχειν, καὶ Φάλαριν μεῖζον ἢ κατὰ τυ-
ραννοκτόνους. ἡμεῖς δὲ περικινδυνεύσαντες
ἐσχάτως, καὶ εἰς τύραννον ὡρμήσαμεν, καὶ εἰς
ἐπιτρεῖαι ἐμείναμεν, καὶ οὐ μεμφόμεθά σε,
μελλήσαντες αἱρεθῆναι, μᾶλλον δὲ ἀναι-
ρεθέντες. οὐ γὰρ εἰ καὶ ἐτελέσθη τὸ ἄδικον βού-
λημα, Στησίχορος ἡμῖν παθεῖν ταῦτα ἐπῃ-
νέσατο. σὺ μὲν γὰρ ἴσως εἰπὼν, κόσμῳ θεοει-
δεστάτῳ, τυραννοκτονεῖν ἐπαινεῖς, καὶ οὐκ ἀ-
ποτρέπομεν, εἴ τις θαυμάσει τὸν λόγον,
ἀλλ' οὐ Φάλαριν. αὐτοφονεῖν γὰρ ὅσοι τὸ
τοιοῦτον, ἀλλ' οὐ τυραννοκτονεῖν. οὐ γὰρ οἶ-
δα, ἄρχομαι πεῖρα παθὼν, οὐδὲ δεσποτί-
δας, οὐδ' ἄλλος ἀθηναῖος ἀνὴρ, οὐδὲ εἷς,
ἀλλ' οὐδὲ ὁ σωτὴρ ἐν ἡμῖν ζῶν, ἀλέμεινον οἱ
τοῦ ἱερῶ καρτερός· Εὐβούλου, καὶ Λεω-
φάντου, δυοῖν ἀδίκοιν εἷς δίκαιος ἐγενό-
μην, τὸν τύραννόν με περιεσώσατο. Κόνων
δὲ ὁ καταπορνευθεὶς, καὶ Θεαγόρας ὁ τοῦ ὀ-
λέθρου ἡμῖν μηχανησάμενος, καὶ Αντι-
μήδης,

mus, magis conuenit tibi ut læteris iuxta illorũ sanè accusationem, quàm ut contristeris, & ob poematum robur, quæ tibi deæ inspirant: obq; nos superstites, si quid tibi modò curæ sumus. Nam quæ carmina recitasti, plus roboris habere uidentur, quàm ea quæ ad lyram cecinisti: ac Phalarin maiorẽ esse, quàm pro tyrannicidarũ uiribus. Porrò nos cum in extremũ uenissemus periculũ, et in tyranni mores erupimus, et permãsimus in amicitia: neq; culpamus te, qui occidendi eramus, imò qui occisi sumus. Nõ enim, etiãsi iniquũ consiliũ effectũ esset, Stesichorus approbasset nos digna passos. Nam tu fortasse pulcherrimo dicens ornatu, tyrannos occidere laudas: neq; absterremus, si quis eam orationẽ admiratur, at nõ Phalarin. Hoc enim esset hominẽ occidere, nõ tyrannũ. Haud enim scis. Impero, prout experiẽtia sum affectus. Neq; Dropidas, neque alius ullus uir æquus, imò ne Iupiter quidem inter nos, seruator, permansisset in templo fortis, ubi inter duos iniustos, Eubulum atque Ariphantum, solus fui iustus, ideo me tyrannum conseruauit. Cæterùm Conon ille, omnium libidini expositus, atque Theagoras, qui perniciem nobis machinatus est, & Antime-

† Haud enim.) Græca ualde sunt hic obscura, arbitrorq; nõnihil desiderari.

μήδης, καὶ Πολυκλῆς, καὶ ὅσοι δὴ τούτοις παραπλήσιοι, ἀνηρέθησαν ὑπ' ἐμοῦ, τῷ δικαιοτάτῳ τοῦ ἀμύνης νόμῳ, οὓς εἰ μὴ καὶ τοσαύτης ἐξουσίας εἰχόμην, ἀποθανεῖν ἂν εἱλόμην ἀντιτιμωρησάμενος. λεγέτωσάν με μιαιφόνον, ἄθεον, ἐναγῆ, τύραννον πολλοῖς πεφυρμένον καὶ ἀνηκέστοις μιάσμασι· καὶ τούτων, ἂν δεινότερόν τι εἰπεῖν καθ' ἡμῶν ἔχωσι, μὴ φειδέσθωσαν. ἐπαινοῦντές γάρ με, διαβάλλειν ἐοίκασι πρὸς τοὺς χρηστοὺς οἱ πονηρότατοι, ὧν οἱ μὲν ἐπυρώθησαν ὑφ' ἡμῶν, ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ. οἱ δὲ ἀνεσκολοπίσθησαν, οἵ θα ἔμελλον ἐμπρόσω ποι ἔσεσθαι τοῖς λοιποῖς, μηδὲν καθ' ἡμῶν τεκταίνειν κακόν. ἄλλοι δ' ὄψεις ἐξηράνθησαν, τοῖς δ' ἄκρα περιεκόπησαν, καὶ τῶν τροχῶν ἐλυγίσθησαν, καὶ κεφαλὰς ἄλλοι περιεσκυθίσθησαν· οἱ δ' ὡς ἔτυχον ἀδικίας προάρξαντες, ὀλέθρου πικροτέραν δίκην ἀνεφορήσαντο, δι' οὓς ὁμολογοῦμεν ἀνασταθῆναι τύραννοι, καὶ οὐκ ἀρνησόμεθα τῶν πονηρῶν μοναρχίας ὀρεχθῆναι, οὐδ' παυσόμεθά ποτε τῆς ὠμότητος, καὶ ἀπανθρωπίας· πρὸς δὲ τοὺς χρηστοὺς ὅμοιοί γε ἐσμὲν ἄρχοντες, οἷοί περ ἐγενόμεθα πρὶν ἄρξαι. μὴ δὴ δόξῃς, ὦ Στησίχορε, κατ' ἐμοῦ τι τῶν ἐπῶν,

des ac Pericles, & quotquot horum fuerunt similes, interfecti sunt, à nobis iustißima ultionis lege, quibus (si non tantum habuissem potestatis) supplicio à me pro ausis affectis, æquo uellẽ animo mori. Nuncupent ergo me homicidam, impium, scelestum, tyrannum, multis atque immedicabilibus inquinatum piaculis, quin si his atrociora habent aduersum me dicere, ne parcant. Nam cum me his laudent, sibi tamen uidentur uituperare me apud bonos, prauißimi homines: qui partim à nobis cremati sunt inclusi tauro, partim in crucem suffixi, ubi cæteris conspicui essent futuri, ut nihil aduersum nos mali parent: alijs oculi sunt exsiccati, quibusdã (manuum pedumq́;) summitates sunt detruncatæ, ipsiq́; in rotas contorti, alijs à capitibus cutis detracta est: alij, pro iniuria mihi prius illata, amaro interitu, utut mihi uisum est, iure sunt exatiati: propter quos confitemur nos emersisse tyrannos: neq; negabimus, monarchiam nos contra malos concupiuisse, neq; unquam à crudelitate inhumanitateq́; cessabimus. Ast erga bonos eiusmodi principes sumus, quales ante a-

ὅταν καὶ τι δυνάσου γράφῃς ἐπιτηδειότατα. ὑπο-
δέχου δὲ ἄσμενος τὰς θεὰς, δι' ἡμᾶς μηδὲν τῶν
ἐπὶ νοῦν ἡκόντων ἀποδιοπομπούμενος. ἴσθι
γάρ, ὡς μηδεὶς τυραννοκτόνος Φάλαριν ἔξω
τῆς ἰδίας μοίρας, ἣν ἀπὸ νεότητος ἔχομεν
καθ' ἑαυτῶν, ἐὰν καὶ τὰ τῶν ὑμνοποιῶν συ-
γγενῆ μέλη. ὅθεν ἤκουσεν αὐτὴν ἀναγκαίως
ὁπόταν θέλῃ, ὡς ὀφειλομένην ἑαυτοῖς ὁ-
μοίως ἀποδεξόμεθα. τοῖς δὲ περὶ Εὔβουλον
τυραννοκτόνοις, ἐπεὶ παρὰ ταύτην ἐπεχείρουν,
ἆθλα ἀποδώκαμεν, οὐχ ἃ παρὰ νόμων προ-
σήκει αἰσχρᾶσι κενὴν δόξαν θηρωμένοις ἐπὶ
καθαιρέσει μονάρχου, ἀλλ' ἃ παρὰ τυράννου
πλέον ἰσχύοντος νόμων κατὰ πρώτους γοῦν
εἰς τὴν ἱμβραίων θηρόβοτον ἄχρι τῶν στηθῶν, με-
τὰ πολλοὺς ἄλλους οἰκείας τρόπους, τῇ λώβῃ
διανυκτερεῦσαι. σὺ δὲ ὡς ἐπὶ μήκιστον εὐτυ-
χοίης. ἔρρωσο. καὶ εἰ μὲν μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον,
οὐκ ἂν συνευξαίμεθά σοι. παρὰ γὰρ τῆς ἰδίας
δικαιοσύνης, τοῦτ' ἔχειν φαίης ἄν. ἀλλὰ μηδὲ
δρᾶσαί ποτε ἀνάγκην γενέσθαι, Φάλαριν
παραπλήσιον. μέλοιεν δέ σοι μουσῶν εὐ-
κλεεῖς πόνοι. πέμπε δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς τῶν
ποιημάτων, ἃ τὰς παρούσας ἐπανήσει
φροντίδας.

Εὐαί-

(quando contra dynaſten aliquem ſcripſeris) inſpirari. ſuſcipe autem lubens deas, nihil eorũ quæ tibi ſcribere uenerint in mentem, propter nos, repellens ac omittens. Scias enim quòd Phalarin nemo occiſurus eſt, extra proprium fatum, quod à puericia áq; ineunte ætate nobis ipſis præfixum habemus, etiamſi poetarum ta ceantur carmina. Quare cum uenerit illud neceſſariò, quando uoluerit, tanquam debitum nobis, æquo animo ſuſcipiemus. Cæterùm tyrannicidæ Eubulo, quoniam præter fatum nos aggreſſus eſt, præmia reddidimus, non quæ à legibus dari conuenit ijs qui uanam gloriã ob euerſionem monarchiæ uenantur, ſed quæ à tyranno, plus ualente quàm leges. Defixus enim in Himerenſium ſolitudinem pectore tenus, poſt multa ſuppliciorũ genera, in ſuggillatione pernoctauit. Tu uerò utinam quàm diutiſſimè felix ſis. Vale. Et ne quid tale patiaris, non tibi precabimur, (à tua enim ipſius iuſticia hoc te habere poſſes dicere) ſed ne unquam in neceſſitatem uenias, quemadmodum Phalaris, talia faciendi. curæ autem tibi ſint glorioſi Muſarum

Ἐνναίοις. ρμη

Ἐγὼ οἶμαι μὲν διὰ τῆς ἐλευθερίας ἐμαυτὸν αἴτιον ὑμῖν γεγονέναι, ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς ἐλευθερίας, οὐ μέμφομαι ὑμῖν ἀχαρίστοις οὖσι, τὸ μέντοι ἀργύριον ὃ ἐδανείσασθε, ἀπόδοτε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν χρείᾳ εἰμὶ οὐ μετρίᾳ, καὶ περιπέμπω χρήματα δανειζόμενος εἰς ἅπασαν σικελίαν. καὶ οἱ μὲν ἐχαρίσαντο ἡμῖν ὥσπερ λεοντῖνοι, οἱ γελῷοι δὲ ὑπέσχηνται δανείσειν, ὡς ὑκκαῖοι καὶ φιντιεῖς. τί ἂν οὖν πρὸς διὸς αὐτοὶ ἀπολάβοιτε παρ' αὐτῶν, τηνικαῦτα ἃ δεδάνεισθε μὴ ἀποδιδόντες, ὁπότε ἄλλοι χαρίζονται τὰ αὐτῶν, μηδὲν ἀγαθὸν ὑφ' ἡμῶν πεπονθότες. εἰ δὲ πύθοιντο ὑπεσχημένοι χαρίσασθαι, ὅτι αὐτοὶ τῷ κομίζεσθαι τὰ ὀφειλόμενα, τοῖς μηδὲν ὀφείλουσι βαρεῖς ἐσμὲν, ἆρ' ἔτι δώσειν οἴεσθε αὐτούς; ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι, μηδὲ τοὺς δανείσειν ὑπεσχημένους, δανείσειν ἔτι. ἀλλ' ἐνθυμηθήσεσθαι, ὅτι ὁ μὴ ἀναπρασσόμενος τὰ αὐτοῦ παρὰ τῶν ὀφειλόντων, οὗτος ἀποτίνειν τοῖς δανείσασιν οὐ βουλήσεται. ταῦτα τοίνυν ἐνθυμηθέντες, εἰ μὴ ἀποτίνητε, αἰδέσθητε· εἰ δὲ μὴ ταῦτα ἀνύσαιτε, εὖ ἴστε, ὅτι εὑρήσομεν, ὃ ἐπαναγκάσει ὑμᾶς, εἴπερ οἷόν τε ἐπαναγκαζομένους τὰ δίκαια ποιεῖν οὖσιν.

ΤΕΛΟΣ.

Ennenſibus. 148

EQuidem & libertatis me uobis autorem fuiſſe puto: ſed de libertate non reprehendo ingratitudinem ueſtram, argentum autem mutuò acceptũ reddite. Nam *& ego ipſe non mediocri laboro penuria, atq; circummitto in totam Siciliam pro pecunijs mutuandis.* Et par*tim quidem donarunt nobis, ut* Leontini *ac* Ge*loi, partim ſe mutuum daturos promiſerunt, ut* Hyalenſes *ac* Phinties. *Quid igitur per Iouem, de uobis ipſis exiſtimare poteſtis, tamdiu non reddentes mutuò acceptas pecunias, quando alij ſuas donant, nullo à nobis affecti beneficio? Quod ſi reſciſcant illi, qui ſe donaturos nobis promiſerunt, quòd pro debitis pecunijs recipiendis, alijs nihil debentibus graues ſimus, an adhuc putatis eos daturos?* Ego *ſanè non puto, ne illos quidem qui ſe mutuum daturos promiſerũt, adhuc daturos: ſed cogitaturos, quòd qui ſua à debentibus non repetit, is neq; mutuum dantibus reddere uolet.* Hæc *igitur expendentes, niſi reddatis, erubeſcite.* Si *uerò hæc nihil*

Ingratitudinẽ exprobrans, debitum exigit.

CATALOGVS EORVM AD *quos ſcriptæ ſunt epiſtolæ.*

Lyci-

FINIS.

BASILEAE, EX OFFICI-
na Ioannis Oporini, Anno Salutis